

808.81935.1

พ 26.10

13

ความคิดเกี่ยวกับความตายของเอมิลี ดิกกินสัน

ปริญญาโท

ของ

บรรณประไพ คงรอด

28 ส.ค. 2534

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กันยายน 2532

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

171613

ความคิดเกี่ยวกับความตายของเอมิลี ดิกกินสัน

บทคัดย่อ
ของ
พรวรรณประไพ คงรอด

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กันยายน 2532

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสันเพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายและวิธีการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย บทกวีนิพนธ์ที่ได้ทำการศึกษาทั้งหมด 120 บท จากการศึกษาวิเคราะห์สามารถจัดกลุ่มบทกวีนิพนธ์ตามแนวคิดเกี่ยวกับความตายได้ 14 กลุ่ม คือ แนวคิดที่กล่าวถึง ความเชื่อในเรื่องชีวิตหลังความตาย (43 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายคือการปลดปล่อย (17 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายคือสังขารของชีวิต (17 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายคือการสิ้นสุดการรับรู้เรื่องราวใด ๆ บนโลก (15 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายคือความสูญสิ้นแท้จริง (12 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าชีวิตหลังความตายเป็นปริศนาสำหรับมนุษย์ (10 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายคือความน่ากลัว (5 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายคือการหลุดพ้นจากอันตรายทั้งปวง (3 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายไม่ใช่ความทุกข์ทรมาน (3 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายของคนที่ยังมีชีวิตอยู่คือการสิ้นสุดแห่งความสัมพันธ์ระหว่างคนรัก (3 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าความตายนำเกียรติยศมาสู่ผู้ตาย (2 บท) แนวคิดที่กล่าวว่าเด็กยังไม่สมควรพบกับความตาย (2 บท) แนวคิดที่กล่าวถึงสภาวะของวิญญาณของคนตายที่รอฝังคำตัดสินอยู่ ณ ที่หนึ่ง (2 บท) และแนวคิดเกี่ยวกับความตายอื่น ๆ ที่ไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มใด ๆ ข้างต้นได้อีก (9 บท)

สำหรับการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายพบว่า จากบทกวีนิพนธ์ทั้ง 120 บท ที่ได้ทำการศึกษา มีบทกวีนิพนธ์ที่ใช้วิธีการเสนอแนวคิดโดยใช้โวหารที่เป็นการเปรียบเทียบ (Simile) 15 บท การอุปมา (Metaphor) 60 บท บุคลาธิษฐาน (Personification) 21 บท การใช้คำเชื่อมโยง (Metonymy) 9 บท และการกล่าวถึงผู้ล่วงลับไปแล้ว (Apostrophe) 2 บท

EMILY DICKINSON'S IDEAS OF DEATH

AN ABSTRACT

BY

PANPRAPAI KONGRAUD

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
September 1989

The main objective of this research is to analyze Emily Dickinson's poems of death to differentiate her ideas of death. The secondary objective is to study the figures of speech she used in expressing her idea in the poems. The figures of speech studied are : Simile, Metaphor, Personification, Metonymy and Apostrophe.

According to the study, 14 categories of ideas of death are classified. They are :

1. There is life after death. (43 poems)
2. Death causes sorrow from parting. (17 poems)
3. Death is the absolute fact of life. (17 poems)
4. Death is the end of worldly concerns. (15 poems)
5. Death is a true pleasure. (12 poems)
6. Life after death is puzzling. (10 poems)
7. Death is terrifying. (5 poems)
8. All is safe after death. (3 poems)
9. Death is painless. (3 poems)
10. Death does not terminate the feeling of love. (of people who are in love)
11. Death provides honor. (2 poems)
12. Death should not come to the young. (2 poems)
13. A soul has to wait somewhere before the Judgment takes place. (2 poems)
14. Miscellaneous ideas (9 poems)

The study on the figures of speech reveals that Simile appears in 15 poems; Metaphor appears in 60 poems, Personification appears in 21 poems; Metonymy appears in 9 poems and Apostrophe appears in 2 poems.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบให้พิจารณาปริญญานิพนธ์
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษาหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการที่ปรึกษา

..... ประธาน
(มศ. จุริย์ จีระกุล)

..... กรรมการ
(รศ. ปราณี ชนะชานนท์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(มศ. จุริย์ จีระกุล)

..... กรรมการ
(รศ. ปราณี ชนะชานนท์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รศ.ดร.วิทยา จีระเชษฐกุล)

บัณฑิตวิทยาลัยขอเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทรับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษาหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่...๒๙.... เดือน...กุมภาพันธ์...พ.ศ. 2532

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์จรัส จีระกุล และรองศาสตราจารย์ปราวน์ ณะชาลังก์ ที่ได้กรุณาสละเวลาอันมีค่ารับเป็นประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อีกทั้งยังได้กรุณาตรวจสอบ แก้ไข และให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านอาจารย์ทั้งสอง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา จีระเดชากุล รองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษและต่างประเทศ ที่กรุณาเป็นกรรมการภายนอกในการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

สิ่งที่ระลึกมิได้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณในความมีน้ำใจของอาจารย์พิเศษ บุรณะสมบัติ รองผู้อำนวยการโรงเรียนกรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย ที่กรุณาอำนวยความสะดวกอย่างยิ่งในการจัดพิมพ์ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

นอกจากนี้ ขอขอบคุณ ร.ต.ท. นิสาล มุขแจ้ง ที่กรุณาให้กำลังใจผู้วิจัยมาโดยตลอด อีกทั้งช่วยอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างดี

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบแด่บิดามารดา บุรพจารย์ และผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือในการจัดทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ทุกท่าน

พรมประไพ คงรอด

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	5
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	6
2 ภูมิหลัง	14
สภาพสังคมของนิวอิงแลนด์	14
ประวัติของเอมิลิ ดิกกินสัน	15
3 วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตาย และวิธีเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย	25
วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตาย	25
วิเคราะห์วิธีเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย	55
4 สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	84
ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ	102
ข้อสรุป	102
ข้อเสนอแนะ	103
บรรณานุกรม	104
ภาคผนวก	108
ประวัติย่อของผู้วิจัย	181

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

คนเราไม่นิยมพูดถึงความตายมากนัก มีบ่อยครั้งเมื่อเด็ก ๆ พูดถึงความตาย ผู้ใหญ่ก็จะตำหนิว่าพูดเรื่องไม่เป็นมงคล อาจจะเป็นเรื่องของความรู้สึกทางวัฒนธรรมทางจิตใจ ใครพูดถึงความตายนึกจะถือว่าเป็นลางไม่ดีหรืออัปมงคล จึงเกิดความรู้สึกกลัวฝังลงไป在心ใจว่าพูดถึงความตาย ความตายก็จะเข้ามาใกล้ และจะตายไปจริง ๆ ก่อนเวลาอันควร เรมอนด์ เอ. มูดี จูเนียร์ (Remond A. Moody Junior) ให้ข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในหนังสือ Life After Life ว่า "ถ้าเราจำเป็นจะต้องพูดถึงเรื่องความตาย เราต้องตัดปัญหาสังคมและความรู้สึกอื่นที่เกิดจากข้อสรุปที่เป็นภาษาพล่อย ๆ เพราะความด้อยประสบการณ์ออกให้หมดและใช้ความละเอียดละไมในขั้นตอนของถ้อยคำ ความสละสลวย โหม่นน้าวให้เกิดความคุ้นเคยกับความรู้สึกที่เคยมีโดยอาจจะนำไปเปรียบเทียบกับสิ่งสวยงามน่าประทับใจที่เคยผ่านมาก็ได้" (วิจิตรณา. 2524 : 1) ซึ่งผู้ที่จะกล่าวถึงความตายในลักษณะเช่นนี้ได้ก็คือ กวี จะเห็นว่าในทุกยุคทุกสมัย กวีได้ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความตายในงานเขียนของพวกเขาด้วยถ้อยคำที่สละสลวย บางครั้งก็เปรียบเทียบความตายเป็นการพักผ่อนอันนิรันดร์หรือการนอนหลับ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เพลโต (Plato) นักปราชญ์และนักคิดชาวกรีก มีชีวิตอยู่ในปี 428-347 ก่อนคริสตกาล ได้พูดถึงความตายในบทสนทนาที่ชื่อ เดอะอโพลยี (The Apology) ในตอนหนึ่งว่า "การตายคือพรอันยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับมนุษย์" (No one knows but that death is the greatest of all human blessing) (Harvey. 1967; citing Plato. n.d.)

โฮเมอร์ (Homer) กวีชาวกรีกมีชีวิตรอยู่ประมาณปี 1050-850 ก่อนคริสตกาล เป็นผู้ประพันธ์มหากาพย์ (epic) ที่เก่าแก่ที่สุดคือ อิลเลียด (Iliad) และโอดิสซีย์ (Odyssey) ได้พูดถึง การนอนหลับ ในมหากาพย์อิลเลียดว่า เป็นน้องชายของความตาย "There she met Sleep, the brother of Death" (Harvey. 1967; citing Homer. n.d.)

ในบทละครเรื่อง Everyman (บทละครอังกฤษ มีขึ้นในราวปี 1500 แต่ไม่ปรากฏนามผู้ประพันธ์) ผู้เขียนได้เขียนบทละครนี้เพื่อ ให้เป็นละครส่งเสริมคุณธรรม โดยให้ "ความตาย" เป็นตัวละครสำคัญตัวหนึ่ง มีเรื่องย่อว่า "ความตาย" ได้ไปชวน "มนุษย์" (ตัวละครหลักตัวหนึ่ง) ให้เดินทางไปกับเขา "มนุษย์" ต้องการชักชวนคนอื่น ๆ ให้ไปด้วยแต่ทุกคนปฏิเสธ นอกจาก "ความดี" คนเดียวที่ยอมเดินทางไปกับ "มนุษย์" และ "ความตาย" ยังสถานที่ที่เรียกว่า "หลุมฝังศพ" ผู้เขียนได้ชี้ให้ผู้อ่านเห็นว่าคนเราเมื่อตายลงไปแล้ว สิ่งที่จะติดตามตนไปก็คือ "ความดี"

ซึ่งจะช่วยเหลือคน ๆ นั้น เมื่อต้องไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษาซึ่งก็คือ พระเจ้านั่นเอง

ความเชื่อในคริสต์ศาสนา ก็เป็นองค์ประกอบหนึ่ง ที่ทำให้วิถีชนบทประเพณีที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับความตาย และพระเจ้า ตามความเชื่อในยุคนั้น ๆ เนื่องจากวรรณคดีเป็นเสมือนกระจกเงาฉายให้เห็นชีวิตและความเป็นอยู่ ซึ่งซ่อนเร้นอยู่ภายในร่างกายของคนและในชาติ (พระยาอนุมานราชธน. 2509 : 22) ความเชื่อในเรื่องการพิพากษาวินิจฉัยดังที่ได้ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ไบเบิลมีว่า เมื่อวิญญาณ (Soul) แยกออกจากร่าง (Body) ซึ่งจะเน่าเปื่อยสลายไป แต่วิญญาณมิได้ดับสูญ และในวันพิพากษา (Judgment Day) ซึ่งพระเจ้าจะเสด็จลงมาตัดสินบาปบุญของมนุษย์ จะเกิดการฟื้นคืนชีพ (Resurrection) ในร่างกายใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้เรียกว่า ร่างกายฝ่ายจิตวิญญาณ (อพรพรณ วรพพพ. 2530; อ้างอิงมาจากพระคริสต์ธรรมใหม่. 2530 : 24) ร่างกายนี้จะเข้าเฝ้าพระเจ้าและรับการพิพากษาครั้งสุดท้ายจากพระองค์ หลังจากวันพิพากษานี้ไป ชีวิตทุกชีวิตจะเป็นอมตะ เพราะพระเจ้าจะทรงทำลาย "ความตาย" เสียในวันนั้น (อพรพรณ วรพพพ. 2530; อ้างอิงมาจาก Bible. 1971 : 161 - 167) ความเชื่อนี้เองทำให้เกิดบทประพันธ์ในเชิงศาสนาขึ้นมา

กวีอเมริกันในยุคแรก ๆ ที่มีผลงานเกี่ยวกับความตายและพระเจ้า ตามความเชื่อทางศาสนาได้แก่

ไมเคิล วิกเกิลส์ เวิร์ธ (Michael Wiggles Worth) ได้เขียนบทกวี "วันพิพากษาแห่งโลก" (The Day of Doom) ในปี 1662 บทกวีนี้คือหลักฐานแห่งความเชื่อในเรื่องบาปของคนอเมริกันในยุคแรก (ฉันทนา ไชยชิต. 2522 : 14) เนื้อหาสำคัญของบทกวีนี้ได้พรรณนาถึงวันสุดท้ายของโลกภายใต้คำพิพากษาแห่งพระผู้เป็นเจ้าว่า ในยามเที่ยงคืนมนุษย์ทุกคนจะถูกปลุกให้ลุกขึ้นและคนบาปทั้งหมดจะถูกพิพากษาให้เดินไปสู่รก ในขณะที่คนซื่อสัตย์อยู่เพียงไม่กี่คนได้รับเลือกให้ไปสู่สวรรค์ (เพราะเป็นคนดี)

แบรดสตรีท (Bradstreet. 1612 - 1672) กวีหญิงคนแรกในอเมริกา ได้รับยกย่องว่าเป็นผู้ที่ถ่ายทอดประสบการณ์ของชีวิตแบบพิวริตันที่เคร่งครัดศาสนาในเชิงประสมประสานกับจินตนาการในทางร้อยกรองของเธอได้อย่างน่าสนใจ งานประพันธ์ของเธอเป็นไปในเชิงสรรเสริญพระมหากษัตริย์ของพระผู้เป็นเจ้าและในการรอความหวังที่ว่าโลกนี้จะพบได้ในชีวิตหน้าหลังจากความตาย งานเขียนที่มีชื่อเสียงของเธอ คือบทโคลงที่ชื่อว่า "The Flesh and the Spirit" ที่ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1678 ซึ่งเป็นเรื่องของ การต่อสู้ภายในจิตใจของอำนาจทั้งสองส่วนของมนุษย์ โดยส่วนหนึ่งคือร่างกายหรือเลือดเนื้อ (Flesh) อันเปรียบได้กับร่างกายที่มนุษย์ได้มาจากอาดัมผู้เป็นบรรพบุรุษของมนุษย์ทุกคนและอีกส่วนหนึ่งคือวิญญาณที่ได้มาจากส่วนอันสูงสุดคือสวรรค์ ทั้งสองฝ่ายนี้กำลังทะเลาะวิวาทกันอย่างรุนแรง (ฉันทนา ไชยชิต. 2522 : 40-49)

เชกสเปียร์ (Shakespeare. 1564 - 1616) กวีผู้ยิ่งใหญ่ชาวอังกฤษ ได้เรียบเรียงความตายในบทละครเรื่อง Hamlet ว่าเป็นการหลับ ซึ่งอาจจะฝันร้าย คือ มีชีวิตหลังความตายตายที่ทุกข์ล้าเคียด ดังบทราวี (Soliloquy) ของแฮมเล็ตที่จะเลือกระหว่างการมีชีวิตอยู่กับความตาย ซึ่งมีใจความตอนหนึ่งว่า

To be, or not to be - that is the question.
Devoutly to be wished. To die, to sleep.
To sleep - per chance to dream. Ay, there's the rub
For in that sleep of death, what dreams may come.

Shakespeare.

จอห์น ดันน์ (John Donne) กวีชาวอังกฤษซึ่งงานของเขา กล่าวถึงความตายไว้มาก และจากบทกวีในหนังสือบทหนึ่งของเขา ซึ่งมีใจความตอนหนึ่งว่า

This is my play's last scene, here heavens appoint

My pilgrimages last mile, and my race...

ได้แสดงให้เห็นว่า ดันน์เปรียบเทียบความตายกับฉากสุดท้ายของชีวิตและก้าวสุดท้ายของการเดินทาง (Hayward. n.d.; citing Donne. 1946 : 19)

กวีที่ยิ่งใหญ่ของอเมริกาในศตวรรษที่ 19 ได้แก่ วอลท์ วิทแมน (Walt Whitman) และ เอมีลี ดิกกินสัน (Emily Dickinson) ซึ่งมีลีลาการเขียนแตกต่างไปจากนักเขียนคลาสสิกใหม่ในศตวรรษที่ 18 ของอังกฤษ หรือแตกต่างไปจากกวีโรแมนติกในยุคเดียวกันนี้ วิทแมนไม่ได้คำนึงหรือเอาใจใส่ต่อแผนลักษณะการเขียนคำประพันธ์ที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย ส่วนดิกกินสันได้เขียนเขียนโคลงไปในแนวทางลึกลับ น่านิสงว มีการซ่อนเร้นเงื่อนงำและความคิดไว้แต่ก็มีความแผ่รื้อนรุนแรง (ประพันธ์ ภัทรา และ วิภา มีหลัสวัสดิ์. 2518 : 13)

เอมีลี ดิกกินสัน (1830 - 1886) เป็นกวีที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของอเมริกาในศตวรรษที่ 19 เธอเริ่มเขียนโคลงในปี 1850 และเขียนอย่างจริงจัง ในปี 1862 ซึ่งหลังจากปีนั้นเธอได้แยกตัวเองออกไปจากสังคมภายนอก และในที่สุดก็แทบจะไม่ออกจากบ้านเลย จนกระทั่งเสียชีวิตลงในปี 1886

ตลอดระยะเวลาแห่งการเก็บตัวของเธอ เธอมีภูเขาดอกไม้ ดวงอาทิตย์เป็นเพื่อน อย่างไรก็ตามเธอยังคงมีเพื่อนที่เป็นมนุษย์จริงอยู่บ้าง ในจำนวนนี้มีอยู่ 2 คน คือ เมเบล ลูมิส ทอดด์ (Mabel Loomis Todd) และทอมัส เวนท์เวิร์ท ฮิกกินสัน (Thomas Wentworth Higginson) ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มรวบรวมผลงานของเธอ หลังจากที่เธอได้ตายไปแล้วถึง 7 ปี ผู้ที่ค้นพบบทประพันธ์ของเธอหลังจากที่เธอไม่มีชีวิตอยู่ในโลกนี้แล้ว คือ ลาวินีย ดิกกินสัน (Lavinia

Dickinson) น้องสาวของเธอ ซึ่งพบในขณะที่เธอได้สำรวจทรัพย์สินของพี่สาวในห้องส่วนตัวของเอมิลี ดิกกินสันเอง (Johnson. 1963 : 12)

หลังจากที่โคลงส่วนหนึ่งจากทั้งหมด ประมาณ 1,775 โคลงซึ่งเอมิลี ดิกกินสันเรียกว่า "จดหมายถึงโลก" ได้ถูกตีพิมพ์ (เป็นที่น่าสังเกตว่าผลงานของเอมิลี ดิกกินสัน ไม่ได้รับการตีพิมพ์ในทันใด เธอได้แสดงความรู้สึกของเธอ ในจดหมายถึงซิกกินสันว่า "If fame belonged to me, I could not escape her; if she did not, the longest day would pass me on the chase, and the approbation of my dog would forsake me then" และ "How dreary to be somebody!") ก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง ทั้งทางด้านรูปแบบการประพันธ์ และแนวความคิดสร้างสรรค์ที่แตกต่างออกไปจากวีคนอื่น ๆ

เนื่องจากรูปแบบของการประพันธ์ ตลอดจนความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ของเอมิลีมีลักษณะแปลกไม่เหมือนใคร อีกทั้งความเป็นคนหน้าสนใจ ค่อนข้างลึกลับ และเข้าใจยากดังที่ พอล เจ. เฟอร์แลซโซ (Paul J. Ferlazzo) ได้กล่าวถึงเธอในหนังสือ Emily Dickinson ไว้ตอนหนึ่งว่าในโคลงเกือบ 600 โคลง เธอได้ศึกษาธรรมชาติของความตาย (Nature of Death) อย่างแท้จริงและกล้าหาญกว่ากวีอเมริกันคนอื่น ๆ เนื้อหาของโคลง เริ่มจากทางสรีระทางจิตวิทยา และทางอารมณ์ เธอมีความคิดลึกซึ้งถึงกับมีจินตนาการในเรื่องความตายของตัวเองว่าควรจะเป็นอย่างไร (Ferlazzo. 1976 : 41) ด้วยเหตุดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาบทประพันธ์ของกวีหญิงผู้นี้ โดยผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษาเฉพาะบทประพันธ์ที่เกี่ยวกับความตาย ทั้งนี้เพราะความตายเป็นสิ่งลึกลับสำหรับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ประกอบกับความจริงที่ว่า เอมิลี ดิกกินสันเองได้เขียนบทประพันธ์ในแนวนี้นับเป็นจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงต้องการที่จะศึกษาว่า เธอมีแนวคิดในเรื่องของความตายไปในรูปแบบใดบ้าง

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ของ เอมิลี ดิกกินสัน
2. เพื่อศึกษาวิธีการในการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อให้ทราบถึงแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ของ เอมิลี ดิกกินสัน
2. เพื่อทำให้ทราบถึงวิธีการในการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ ความตายในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสัน

3. เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนวิชาบทกวีนิพนธ์อเมริกัน โดยเฉพาะบทกวีนิพนธ์ของ เอมิลี ดิกกินสัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาบทกวีนิพนธ์ของ เอมิลี ดิกกินสัน ครั้งนี้ จะศึกษาจากบทกวีนิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความตาย ซึ่ง ทมัส เอช จอห์นสัน (Thomas H. Johnson) ได้รวบรวมไว้ในหนังสือ The Complete Poems of Emily Dickinson ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1890 ในการศึกษาครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะบทกวีนิพนธ์ที่เขียนขึ้นในระหว่างปี 1858 - 1865 จำนวน 120 บท ทั้งนี้ เพราะระหว่างปี 1858 - 1865 ถือเป็นแห่งความคิดสร้างสรรค์ที่ยิ่งใหญ่ (The Years of Great Creativeness) โดยเฉพาะตั้งแต่ปี 1860 เป็นต้นไป เอมิลี ดิกกินสัน ได้พัฒนาบทประพันธ์ให้มีแนวโน้มเรื่องเกี่ยวกับการมีชีวิตและการตายมาก และเพิ่มมากขึ้น ๆ จนถึงมากที่สุดในปี 1862 (Johnson. 1960 : Introduction)

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. บทกวีนิพนธ์ที่เกี่ยวกับความตาย หมายถึง บทกวีนิพนธ์ที่กล่าวถึง การสิ้นสุดของชีวิต นิรันดร์ ชีวิตหลังความตาย และผู้ที่สิ้นชีพไปแล้ว
2. แนวคิดเกี่ยวกับความตาย หมายถึง
 - 2.1 ความคิดหรือความเชื่อในเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางกายภาพของร่างกายมนุษย์หลังความตาย
 - 2.2 ความเชื่อในเรื่องวิญญาณ หรือชีวิตหลังความตาย
 - 2.3 ทศานคติของกวีที่มีต่อความตาย
3. วิธีการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย หมายถึง การใช้โวหาร 5 ลักษณะคือ การเปรียบเทียบ (Simile) การอุปมา (Metaphor) บุคลาธิษฐาน (Personification) การใช้คำเชื่อมโยง (Metonymy) และ การพูดกับตัวเอง (Apostrophe)

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้ามดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาบทกวีนิพนธ์จำนวน 120 บท แล้วนำมาวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังนี้
 - 1.1 ศึกษาบทกวีนิพนธ์แต่ละบท
 - 1.2 วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตายและจัดกลุ่ม

- 1.3 วิเคราะห์วิธีการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายและจัดกลุ่ม
2. เสนอผลการศึกษาค้นคว้าแบบการพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ฉันทนา ไชยชิต กล่าวถึง เอมิลี ดิกกินสัน ในหนังสือ งานชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน ว่า เธอมีที่วิตถลอย่างแสนสงบ ในวงล้อมของหนังสือในห้องสมุดของบิดา ในเมืองเล็ก ๆ ที่ชื่อ แอมเฮิร์สต์ ที่ร่ำรวยด้วยสวน หากแต่ก่อรูปด้วยความเร้าอารมณ์ให้รู้สึกวังเวง เนื่องจากการได้เห็นสุสานฝังศพอยู่ตลอดเวลา สิ่งคมอันเจ็บปวดและวิเวกรวมทั้งจินตนาการส่วนตัวอันประหลาด ล้ำทำให้มิส เอมิลีร้อยกรองบทกวีนิพนธ์มากมายที่มีลักษณะผิดแผกไปทั้งด้านสัมผัสและจังหวะ งานร้อยกรองของเธออุดมด้วยภาพพจน์ที่หนักหน่วงมืดทึบ และประกอบด้วยทัศนคติในการมองโลกที่ไม่เหมือนใครในเชิงความคิดอันเศร้าสลด และอีกตอนหนึ่งว่าแนวการเขียนของเอมิลี ดิกกินสัน มีลักษณะเรียบง่าย แต่กระนั้นก็เต็มไปด้วยอารมณ์อันรุนแรงที่ผสมผสานด้วยความเฉลียวฉลาดในการใช้ถ้อยคำ รวมทั้งการเขียนในลักษณะประหยัดเนื้อความและถ้อยคำเน้นความหมาย อีกทั้งการให้ภาพพจน์ที่กระฉ่างชัดเจิบขาดตรงไปตรงมาเกี่ยวกับความตายโดยเฉพาะ (ฉันทนา ไชยชิต. 2522 : 378)

จอห์นสัน (Johnson. 1960 : Introduction) พูดถึงแนวเรื่อง (Theme) ในบทกวีนิพนธ์ซึ่งแต่งโดยกวีทั่ว ๆ ไปว่า ส่วนใหญ่แล้วจะเน้นหนักไปด้วยแนวเรื่องเกี่ยวกับความตาย (Theme of Death) เอมิลี ดิกกินสันเองก็ได้แต่งโคลงถึง 500 โคลง ที่เป็นแนวเรื่องเกี่ยวกับความตาย เธอมีความคิดเห็นที่เกี่ยวกับความตายในเกือบทุก ๆ ด้าน และแสดงออกในบทกวีนิพนธ์ของเธอ จากบทกวีนิพนธ์บางบทเธอมีความเห็นว่า ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวน่าสยดสยองและน่ารังเกียจ เป็นภาระหนักหลังของพระเจ้าที่กำกับมวลมนุษย์ที่วางใจในพระองค์ แต่บางความคิดของเธอกลับมีความเห็นว่าการที่คนเราหนีจากความป่วยไข้โดยตายลง เป็นวิธีที่ดีที่สุดในการได้มาซึ่งความสุขอันเป็นนิรันดร์ (Eternal Happiness) ซึ่งสมมติฐาน 2 ข้อนี้ เธอเองก็ยังไม่ได้ตัดสินใจว่าอะไรถูกต้อง

บทกวีนิพนธ์เกี่ยวกับความตายของเอมิลี ดิกกินสัน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม คือกล่าวถึงความตายทางด้านร่างกาย เช่นการบรรยายถึงช่วงเวลาของคนที่กำลังจะตายทั้งในเชิงวิชาแพทย์และด้วยอารมณ์ของผู้บรรยายเอง บางโคลงก็บรรยายถึงรูปร่างหน้าตาของศพที่เป็นจุดสนใจของผู้ที่จ้องมองอยู่ กลุ่มที่ 2 กล่าวถึงความตายเสมือนว่าเป็นบุคคลที่มีชีวิตจิตใจตามแบบวิธีการเขียนโคลงที่เรียกว่าแบบบุคลาธิษฐาน (Personification) โดยการบรรยายถึงช่วงเวลาที่สำคัญที่มีการเปลี่ยนแปลงจากสภาวะหนึ่ง (การมีชีวิต) ไปยังอีกสภาวะหนึ่ง (การไม่มีชีวิต) โดยมี

ความตายเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้น อีกกลุ่มหนึ่งเป็นบทไว้อาลัย (Elegies) ที่เขียนให้เพื่อนหรือคนรัก
คุ้นเคย (Johnson. 1963 : 203)

พอล เจ เฟอร์แลซโซ (Paul J. Ferlazzo) กล่าวว่า เราสามารถพบความคิด
เห็นในเชิงศาสนาที่มีต่อความตายเพราะมีบทกวีนิพนธ์กล่าวถึงสวรรค์ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชาวคริสต์หวัง
ว่าจะได้ไปอยู่หลังจากที่พวกเขาตายจากโลกนี้ไปแล้ว ในบทกวีนิพนธ์อื่น ๆ เอมิลี ดิกกินส์พยายาม
หาคำตอบอันเป็นที่สุด เกี่ยวกับจุดหมายปลายทาง จุดมุ่งหมายและความมีอยู่ของชีวิต โคลงที่
เกี่ยวกับความตายที่เธอเขียนขึ้นนี้เป็นความพยายามที่จะเข้าใจถึงความลับของความตายด้วยความ
หวังที่ว่าวันหนึ่งเธอจะมองเห็นคำตอบที่นอกเหนือไปจากที่เธอคิดว่ารู้มานาน (Ferlazzo. 1976
: 41)

แคร์รี่ วิลคินส์ (Cary Wilkins) ผู้คัดเลือกผลงานที่ดีเด่นของเอมิลี ดิกกินส์จากงานที่
เพื่อน 2 คนของเธอ คือ เมเบล ลูมิส ทอดด์ (Mabel Loomis Todd) และทอมัส เวนท์เวิร์ท
ฮิกกินสัน (Thomas Wentworth Higginson) ได้รวบรวมไว้ วิลคินส์ได้กล่าวไว้ในตอนหนึ่ง
ของคำนำว่า "เป็นเรื่องที่น่าแปลกที่ว่าบทกวีนิพนธ์ทั้งหมดของเธอแสดงออกถึงความเข้าใจในชีวิต
ความรักธรรมชาติ และความเป็นอมตะ ทั้งนี้เพราะเธอมองผู้คนและสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้อย่าง
ลึกซึ้งนั่นเอง ซึ่งไม่น่าเป็นไปได้สำหรับคนที่ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในห้องสมุดภายในบ้านของตนเอง"
ส่วนลักษณะการเขียนของเธอนั้น วิลคินส์มีข้อสรุปดังนี้ "เธอกล่าวที่จะละเลยต่อกฎเกณฑ์โบราณของ
การเขียนโคลง โดยการทดลองใช้แทนสัมผัสที่แปลกออกไป และความคิดริเริ่มนี้ได้ทำให้ผลงาน
ของเธอทันสมัยอยู่เสมอ แม้ว่าเวลาจะผ่านไปหลายสิบปีแล้วก็ตาม" (Wilkins. 1978 :
Introduction)

คลาร์ค กริฟฟิธ (Clark Griffith) ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับแนวเรื่องในบทกวีนิพนธ์
ของเอมิลี ดิกกินส์ว่า ดิกกินส์ได้เกิดอาการที่เรียกว่า ความปรารถนาในความตาย (Death
Wish) ซึ่งอาการนี้ไม่เพียงแต่ปรากฏออกมาในรูปของการรำพึงถึงความตายเท่านั้น แต่ยังมีทั้ง
ความกลัวและความชื่นชมในความตายไปพร้อม ๆ กัน ซึ่งทำให้ต้องรำพันออกมาเป็นบทกวีนิพนธ์
(Griffith. 1964 : 42)

รอย ฮาร์วีย์ เพอร์ซ (Roy Harvey Perce. 1961 : 181) พูดถึงบทประพันธ์ของ
เอมิลี ดิกกินส์ ในหนังสือ The Continuity of American Poetry ว่า บทประพันธ์ของ
เอมิลี มักจะพูดถึงความรู้สึกของมนุษย์ทั่วไปอย่างตรงจุดจนคนอ่านทั่วไปเกือบจะทนไม่ได้ แต่เขา
ก็ทนได้เพราะรู้ว่าในตอนจบ ภาระแห่งความรู้สึกทั้งหมดของเขาจะหมดไป โดยที่เธอจะเป็นผู้แบก
ภาระนั้นเอง เธอรู้ว่าความเจ็บปวดในชีวิตขึ้นอยู่กับขอบเขตของเสรีภาพที่เรามี ดังนั้นเธอถึง
เรียกความเจ็บปวดขึ้นมาโดยการเขียนบทกวีนิพนธ์ และเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดนั้น ซึ่ง

ในที่สุดเธอก็ทำได้ สำหรับเธอความตายก็คือความจริง (Fact) ที่ทุกคนจะต้องพบ ไม่เหมือนกับ โป (Poe) เอมเมอร์สัน (Emerson) และวิทแมน (Whitman) ที่คิดว่าความตายเป็นเพียงภาวะหนึ่ง (State) เท่านั้น พวกเขาเหล่านั้นวิตกกังวลเกินกว่าที่จะแสดงความเห็นของตนให้เป็นที่ประจักษ์และโน้มน้าวใจตัวเอง แต่เอมิลี ดิกกินสันใช้บทกวีของเธอเป็นเครื่องมือ บทกวีของเธอเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาจากอัจฉริยะในทางศิลปะตัวเอง ซึ่งมักจะเต็มไปด้วยความจริงที่ทำให้ปวดร้าว ตัวอย่างเช่น "I felt a Funeral, in my Brain", "There's been a Death, in the Opposite House, As lately as Today, และ "I heard a Fly buzz - when I died-"

ประพันธ์ ภักษา และ วัลภา มีหลีสวัสดิ์กล่าวถึงงานเขียนของ เอมิลี ดิกกินสัน ในหนังสือ วรรณคดีอเมริกัน 2 ว่า เอมิลี ดิกกินสันนิยมเขียนโคลงไปในแนวทางลึกลับน่าพิศวง มีการซ่อนเร้นเงื่อนงำและความคิดเอาไว้ แต่ก็มีคามเผ็ดร้อนรุนแรง อย่างเช่น โคลงที่ขึ้นต้นว่า "My life closed twice before its close..." ซึ่งบทกวีนิพนธ์บทนี้ เอมิลีพูดเป็นเชิงบอกเล่าถึงความผิดหวังอันยิ่งใหญ่ถึงสองครั้งในเรื่องของความรัก ซึ่งความผิดหวังทั้งสองครั้งนั้นเปรียบเสมือนการที่ชีวิตของเธอบิดงอกลง ก่อนที่เธอจะตายลงจริง ๆ (ประพันธ์ ภักษา และ วัลภา มีหลีสวัสดิ์. 2516 : 14)

งานวิจัยต่างประเทศระดับปริญญาโท

ไดแอน โอ มอลลีย์ (Diane O'Malley) ได้ศึกษาบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสันและได้สรุปว่า หัวข้อที่น่าสนใจที่สุดในโคลงของเธอ คือ การพูดถึงความตาย ความตายได้ครอบงำจิตใจของเธออย่างมาก นอกจากนั้นความตายยังมีอิทธิพลต่อการมองการดำรงอยู่แห่งตัวตน (Existence) ของเธอเอง และคุณค่าของชีวิตในด้านอื่น ๆ โคลงที่เด่น ๆ ส่วนใหญ่จะกล่าวถึงความคงทนและความสูญสลาย และกล่าวถึงสิ่งที่ทำให้เธอหมกมุ่นอยู่กับสิ่งที่เป็ความจริงที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ในชีวิตนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สรุปว่าความคิดเกี่ยวกับความตายที่ครอบงำอยู่ในจิตใจของดิกกินสันนั้นมีสาเหตุมาจากความขาดแคลน ความเจ็บปวดและความผิดหวังซึ่งทำให้เกิดความทรมานใจ เสรีใจทำให้เธอต้องการที่จะหลุดพ้นเข้าไปในธรรมชาติของความตายให้ลึกที่สุด เพื่อค้นหาสิ่งที่เธอหวังไว้ซึ่งอาจซ่อนตัวอยู่ในความตาย (O'Malley. 1982 : 77)

งานวิจัยต่างประเทศระดับปริญญาเอก

ราฮิม เอฟ อับดุล (Rahim F. Abdul) ทำการศึกษาชีวิตและงานของเอมิลี ดิกกินสัน เพื่อหาสาเหตุและวิธีการที่เธอเริ่มค้นหาตนเองอันทำให้ปรากฏผลงานนอกเหนือจากตัวเธอออกจาก

สังคมและเกิดผลภายในตัวเธอเองว่า เธอเริ่มเขียนบทกวีโหม่งที่เกี่ยวกับธรรมชาติ ความตาย และความเป็นอมตะ ด้วยจิตใจที่เต็มไปด้วยคำถาม ผู้ศึกษาได้ข้อสรุปว่า ศาสนาเป็นสาเหตุสำคัญที่ผลักดันให้เธอเกิดข้อข้องใจและทำให้เธอมีความคิดคัดค้านต่อคำสอนนั้น และจากการแยกตัวจากสังคมทำให้เกิดความรู้สึกเดียวดาย ซึ่งเป็นจุดริเริ่มที่ทำให้เธอมุ่งเขียนโคลงที่เกี่ยวกับธรรมชาติ ความตาย และความเป็นอมตะ อย่างไรก็ตาม เอมิลี ดิกกินสัน ใช้วิธีการเขียนที่ออกมาในทางลบ เช่น ใช้การประชดประชัน และการตั้งคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบเพื่อแสดงออกถึงความคิดคัดค้านของเธอ จากการที่เธอกล้าแสดงออกในเชิงที่ไม่เห็นด้วยกับคำสอนในทางศาสนาได้สร้างภาพพจน์ของความเป็นคนหัวใหม่ของเธอ (Abdul. 1968 : 214 - A)

เดนนิส เจมส์ โอเช (Dennis James O'Shea) ได้ทำการศึกษาการใช้ภาพพจน์ (Images) ที่เป็นเวลาต่าง ๆ ของวัน เนื่องจากภาพพจน์ที่เป็นช่วงเวลาต่าง ๆ ของวันเป็นสิ่งที่พบบ่อยที่สุดในบทกวีโหม่งของเธอ จากการศึกษาทำให้เห็นว่า เอมิลีใช้ภาพพจน์ที่เป็นเวลาของวันบรรยายถึงสภาวะภายนอกของธรรมชาติและของมนุษย์ สภาวะทางจิตใจและปรากฏการณ์ทางวิญญาณ (Spiritual Phenomena) นอกจากนี้เธอยังได้ใช้ภาพพจน์ที่เป็นเวลาในการแสดงออกถึงความคิดรวบยอด (Conceptions) ของเธอที่มีต่อโลกแห่งวิญญาณซึ่งมองไม่เห็น แต่เธอเชื่อว่ามิได้อยู่ห่างไกลกับโลกที่เธออาศัยอยู่ (O'Shea. 1972. 5740 - A)

เฮเลน มาร์เกรเท นอคซ์ (Helene Margrethe Knox) ได้ศึกษาถึงการ"ใช้การเปรียบเทียบของสองสิ่งโดยใช้อุปมา (Metaphor) และการใช้คำเชื่อมโยง (Metonymy) ในบทกวีโหม่งของเอมิลี ดิกกินสัน และสรุปว่า ส่วนใหญ่ใช้ถ้อยคำที่คล้ายกันในเชิงอุปมาอุปไมย (Metaphorical Analogues) ตัวอย่างเช่น ภาพพจน์ที่เป็นขอบเขต (Boundary Image) ที่ปรากฏอยู่ในโคลงที่เกี่ยวกับความตาย เหตุการณ์ที่ยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำ (Visionary Experience) ความบ้าคลั่ง (Madness) และเรื่องราวของความรักและการแต่งงาน (ที่ถือว่ากระทำต่อหน้าพระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์) (Love Myth of the Heavenly Marriage)

ความตายเป็นเขตแดนระหว่างภพของมนุษย์กับความมีชีวิตนิรันดร์ ซึ่งเธอรู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ร้ายกาจ น่ากลัว และน่าตื่นขมในเวลาเดียวกัน สวรรค์สำหรับเอมิลี ดิกกินสันมิใช่สำหรับชาวคริสต์เท่านั้น แต่สวรรค์เป็นภพที่แปลก (Alien Dimension) มนุษย์ต้องตายเสียก่อนจึงจะไปอยู่ได้ สวรรค์มิใช่ผู้ปกครองที่ได้รับการสมมติให้มีตัวตน โดยได้รับการเปรียบเทียบเชิงอุปมาให้เป็นดังพระเจ้า (God) จักรพรรดิ กษัตริย์ และขุนนาง ผู้คนในโคลง (ซึ่งเอมิลี ดิกกินสัน สร้างขึ้น) รู้สึกกลัวทั้งความตาย และไม่แน่ใจในสวรรค์ซึ่งเป็นสิ่งแปลก แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการความเป็นอมตะบนสวรรค์เมื่อเขาสันนิษฐานถึงจะหมดสภาพแห่งความเป็นมนุษย์ในทันใด ไม่มีเวลาไม่มีตัวตน และไม่ต้องการที่อยู่ ภาพหลอนที่สวองามที่เธอได้เห็นทำให้เธอรับรู้ภาพอันแปลกนี้ด้วยความรู้สึกยิ่

เหมือนกับเป็นสิ่งที่น่าเกรงขามและสามารถจะครอบคลุมเธอได้ (Knox. 1979 : 4041 - A)

เกรก อาร์ จอห์นสัน (Greg R. Johnson) ได้ศึกษาผลงานของเอมิลี ดิกกินสัน โดยใช้ชื่องานวิจัยว่า สิ่งที่กวีรู้แล้วและสิ่งที่กวีเสาะแสวงหา (The Poet's Perception and the Poet's Quest) ซึ่งเขาได้กล่าวว่าเอมิลี ดิกกินสัน เป็นคน 2 ภาค ภาคหนึ่งหาทางไขปัญหาเกี่ยวกับการดำรงอยู่แห่งตัวตน (Existence) โดยผ่านทางบทประพันธ์ ซึ่งทำให้เกิดเป็นความรู้เกี่ยวกับความหมายของมนุษย์ และความหมายของวิญญาณ ส่วนอีกภาคหนึ่ง เป็นการปฏิเสธที่จะยอมรับความเข้าใจเกี่ยวกับมนุษย์ พระเจ้า หรือธรรมชาติแห่งโลก บทประพันธ์ของเธอซึ่งเป็นแบบโรแมนติก พยายามให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการเสาะแสวงหาคำตอบและแสดงให้เห็นถึงการที่เอมิลี ดิกกินสัน มีความสำนึกในตัวเองอยู่ตลอดเวลา (Self Conscious) ความเครียดในชีวิตประจำวันทำให้เธอมีพัฒนาการทางสุนทรียศาสตร์ และทำให้งานของเธอสร้างความรู้สึกจับใจและสะเทือนอารมณ์ บทประพันธ์ของเธอเป็นเอกสารอันมากมายที่แสดงให้เห็นถึงจิตใจของคน ๆ หนึ่งที่แสวงหาความหมายของการดำรงอยู่แห่งตัวตน ในบทกวีนิพนธ์ "The Errand of the Eye" เอมิลี มองมนุษย์ว่าเป็นเหมือนตัวแทนของการเสาะแสวงหา การมองโลกและชีวิตทำให้เกิดความตึงเครียดระหว่างสิ่งที่รู้กับสิ่งที่ไม่รู้ และระหว่างสิ่งที่พิสูจน์ได้ด้วยผัสการสังเกตโดยไม่ใช้เหตุผล กับสิ่งที่ตัวตนจริง ๆ ซึ่งสามารถมองเห็นได้ ความเครียดนี้เองที่ทำให้บทประพันธ์ของเธอส่วนใหญ่เป็นเรื่องธรรมชาติ ความตายและความเป็นอมตะ ในบทประพันธ์ "Death : The Great Romance" แนวความคิดหลักในผลงานของเอมิลีคือการมองโลกและชีวิต (เนื่องจากมนุษย์เราไม่ทราบว่าจะหลังจากตายไปแล้วจะเกิดอะไรขึ้น) และสิ่งที่ทำให้คนเราตาสว่างมองเห็นความจริง บทกวีนิพนธ์ที่เกี่ยวกับความตายตามสายตาของเอมิลีคือความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวเองและจักรวาล และบทกวีนิพนธ์ของเธอคือคำตอบของการเสาะแสวงหาความหมายของชีวิตและวิญญาณ (Johnson. 1979 : 4596 - A)

เวนดี้ บี นบาร์คเกอร์ (Wendy Bean Barker) ได้กล่าวว่าเอมิลี ดิกกินสัน ใช้ภาพพจน์ (Image) ที่ เป็นความมืด (Darkness) แสดงความรู้สึกต้องการออกห่างจากโลกแห่งกลางวัน (a world of midnight) ซึ่งเธอคิดว่าเป็นทั้งบ้านและเป็นความน่าสพรึงกลัวและเธอมีแสงสว่างสำหรับเธอเองในความมืดนั้น แสงซึ่งนำเธอไปสู่ภพแห่งความสุขในอุดมคติ (Utopian Vision) ของขามเช้าซึ่งแตกต่างจากวันเวลาของผู้อื่น (Barker. 1981 : 5119 - A)

แฟรงค์ เดเมียน ราซิด (Frank Damian Rashid) ได้ตั้งข้อสังเกตว่า เอมิลี ดิกกินสัน ใช้แนวทางต่าง ๆ เป็นสัญลักษณ์ในบทกวีนิพนธ์ของเธอ เช่น ใช้ผึ้งในบทกวีนิพนธ์ที่เกี่ยวกับความรัก และถึงแม้ว่านักวิจารณ์ทั้งหลายมีความเห็นว่า ผึ้งสื่อสัญลักษณ์ความเชื่อในเรื่องความเป็นอมตะ (Immortality) แต่เอมิลี ดิกกินสัน ชอบที่จะใช้ความตายของผึ้งสื่อแสดงความไม่

จึงยิ่งมากกว่า บทประพันธ์ที่เกี่ยวกับแมลงในฤดูกาลต่าง ๆ ซึ่งให้เห็นถึงความคิดของเอมิลี ดิกกินสัน ที่เกี่ยวข้องกับครรลองของเวลาและชีวิต และความคิดที่เกี่ยวกับความเหมือนกันในบางเรื่องของ คนและแมลงบนครรลองนี้ เสียงร้องของจิ้งหรีดในปลายฤดูร้อนและต้นฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งเป็นภาพ เปลี่ยนแปลงของเวลาตลอด 1 ปี แสดงให้เห็นว่านอกจากข้อแตกต่างที่ว่าแมลงล่วงรู้ความลับ ของธรรมชาติแล้ว ทั้งคนและแมลงจะมีสภาพเหมือนกันเมื่อถึงฤดูหนาว ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของ ความตาย (Rashid. 1980 : 1152 - A)

ลินด์เซย์ เอลเลน เอ็ดมันด์ส์ (Lindsay Ellen Edmunds) ได้ศึกษางานส่วนหนึ่ง ของเอมิลี ดิกกินสัน และได้ตั้งข้อสังเกตว่า เธอใช้ความคิดฝัน (Fantasy) และใช้วิธีการตั้ง คำถามอันเป็นปริศนา (Riddle) เพื่อให้เกิดพลังในการกระตุ้นความรู้สึกกลับในวิธีการที่เธอ สื่อสารกับผู้อ่าน และใช้โลกที่มองไม่เห็นหรือความตายเป็นแนวเรื่องหรือแนวความคิดหลักในบท กวีนิพนธ์ของเธอ หรือจะพูดว่าเธอถูกครอบงำไว้ด้วยเรื่องของความตายก็ได้ ความคิดฝันเป็นวิธี การอย่างหนึ่ง ซึ่งเธอใช้สำรวจโลกที่ไม่มีใครเคยรู้หรือเข้าใจได้ (Ungraspable World) (Edmunds. 1979 : 5055 - A)

จอห์น โคดี้ (John Cody) ได้ทำการวิจัยเชิงจิตวิทยาโดยศึกษาจากบทกวีนิพนธ์ "After Great Pain" ของเอมิลี ดิกกินสัน และได้สรุปว่าสาเหตุแห่งอารมณ์ในตัวของเธออัน ทำให้เธอทุ่มเทจิตใจในบทประพันธ์ ที่เกี่ยวกับความตายมีอยู่ 3 ประการ คือ

1. ความกลัวการถูกทอดทิ้ง
2. เพื่อถ่ายทอดความโกรธ
3. จากความรู้สึกผิด

(Cody. 1976 : 42)

แนวคิดเกี่ยวกับความตายในงานประพันธ์ของกวีและนักประพันธ์ท่านอื่นที่มีผู้ทำการวิจัยไว้มี ดังนี้

เจมส์ ฮิวส์ (James Hughes) ศึกษางานของ เอ็ดการ์ แอลลัน โป (Edgar Allan Poe) เอมิลี ดิกกินสัน (Emily Dickinson) ราล์ฟ วอลโด เอ็มเมอร์สัน (Ralph Waldo Emerson) และวอลท์ วิตแมน (Walt Whitman) เพื่อศึกษาความเหมือนกันของแนวคิดเกี่ยวกับ ความตายของนักประพันธ์และกวีทั้ง 4 ท่าน ซึ่งปรากฏในลักษณะต่าง ๆ พบว่า งานของของบุคคล ดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกันในการใช้แนวคิดเกี่ยวกับความตายในแง่ของการเฝ้าหาความแน่นอน เกี่ยวกับความตาย (Hughes. 1970 : 1280 - A)

เกรกอรี ลิน แฮสส์เลอร์ (Gregory Lyn Hassler) ได้ศึกษาผลงานของ อินครีส์ เมเธอร์ส (Increase Mathers) นักเขียนชาวอเมริกันในยุคนิวอิงแลนด์ที่เกี่ยวกับความตายว่า รูปแบบการเขียนของเมเธอร์ส และการเลือกใช้ภาพพจน์ (Image) ของเขาแสดงให้เห็นอย่างฉับพลันถึงความเข้าใจในเรื่องของความตายของเขา และยังให้เห็นถึงการที่เขาถูกครอบงำด้วยเรื่องของความตาย เนื่องจากเขาเป็นตัวแทนของนักประพันธ์ที่เป็นทั้งนักเทคโนโลยีวัฒนธรรมที่ 2 ด้วยบทกวีของเขาเป็นเรื่องของความตาย เป็นบทสวดในนิพพาน จึงทำให้เกิดการมองอัตตา (Self) ซึ่งเป็นประโยชน์อันจะทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งในเรื่องอันยุ่งยากสลับซับซ้อน ซึ่งนักเทคโนโลยีทุกคนเผชิญอยู่ รูปแบบการเขียนและการเลือกใช้ภาพพจน์ (Images) ของเมเธอร์สแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งภายในจิตใจในเรื่องของความตาย และทำให้เราสามารถนำเอาความคิดรวบยอดของเขาในเรื่องของอัตตา (Self) เมื่อเผชิญกับความตาย (Mortality) ออกมาซึ่งอัตตาในความคิดของเขาประกอบด้วยสิ่งแวดล้อมที่เป็นอิสระต่อกัน 3 สิ่งคือ นรก, โลก และสวรรค์ เขาเปรียบเทียบนรกกับที่คุมขัง โลกคือสถานที่ของสรรพสิ่งที่ชั่วร้ายจากอเวจีและสวรรค์เปรียบเสมือนบ้าน งานเขียนส่วนใหญ่ของเขายะบรรยายถึงการเผชิญกับความตายของคนคนหนึ่ง (Hassler. 1981 : 445 - A)

อาเธอร์ วอร์ด (Arthur Ward) ศึกษาบทกวีนิพนธ์ของคีทส์ (Keats) และเทนีสัน (Tennyson) เพื่อทำความเข้าใจของการกล่าวถึงความตายกับการแสดงความรู้สึกทางเพศ ผู้วิจัยพบว่า คีทส์ และเทนีสัน นำความตายมาเป็นฐานความรู้สึกแห่งความสมปรารถนาทางเพศ และใช้ความตายเป็นวิถีทางที่จะหนีจากความเจ็บปวดทรมานของชีวิต ผู้วิจัยพบว่า ความรู้สึกของกวีทั้งสองต่อความตายมี 2 แง่ ในแง่หนึ่งถือว่าความตายเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งอันทำให้มนุษย์ไม่ทุกข์ การกล่าวถึงความตายในแง่หนึ่งเป็นความสุขของกวี ส่วนการมองอีกแง่หนึ่ง คือเห็นว่าความทรมานในภาวะใกล้ตายของมนุษย์ก่อให้เกิดความหวาดกลัวอย่างยิ่งแก่กวีทั้งสอง (Ward. 1975 : 344 - A)

อรรถพร วรทกุล ได้ทำการวิจัยได้ศึกษาบทประพันธ์ที่กล่าวถึงความตายของจอห์น ดันน์ (John Donne) และเธอได้สรุปว่า ดันน์มีแนวคิดเกี่ยวกับความตายแตกต่างกันออกไป 8 กลุ่มแนวคิด คือ

1. ตัวตนของมนุษย์มิได้สิ้นสุดลงเมื่อคนผู้นั้นตาย
2. ความตายเกิดจากความรักและการกระทำของคนรัก
3. ความตายเป็นสิ่งที่น่าสพรึงกลัวสำหรับผู้บาป
4. ความตายเป็นการจากกัน
5. ความตายเป็นความเที่ยงแท้ที่มนุษย์จะต้องได้รับ

6. ความตายของพระเยซูเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อมนุษย์โลก
7. ความตายเป็นการสูญเสียของโลก
8. แนวคิดที่ต่างไปจากที่จัดเป็นหมวดหมู่ แล้วอีก 6 บท บทละ 1 แนวคิด คือ
 - 8.1 การตายอย่างไรผู้สรรเสริญเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์
 - 8.2 การมีเพศสัมพันธ์ทำให้คนนั้นตายเร็วขึ้น
 - 8.3 การฆ่าคนตาย ไม่ว่าจะเป็นการฆ่าผู้อื่น หรือนำตนเองเป็นบาปอย่างถึง
 - 8.4 สิ่งใดมีส่วนประกอบของชาติในร่าง หรือองค์ประกอบไม่พอดี ต้องตายหรือ
- 8.5 ความตายของผู้ที่ประกอบกรรมดีมาแล้ว จะเป็นความตายที่สงบมาก
- 8.6 การตายทำให้ความสัมพันธ์ของคนรักกันสิ้นสุดลง

(อรรถาธิบาย วารณกุล. 2530)

สูญสลายไป

บทที่ 2

ภูมิหลัง

สภาพความเป็นไปของสังคมนิวอิงแลนด์

ตระกูลดิกกินสันคงจะได้อพยพมาจากประเทศอังกฤษเช่นเดียวกับผู้อพยพอื่นๆทางศาสนา กลุ่มอื่น ๆ ที่มาตั้งรกรากอยู่ในสหรัฐอเมริกา แต่ที่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดก็คือ ในปี 1659 มีการแบ่งแยกทางศาสนาทำให้ นาซาเนียล ดิกกินสัน (Nathaniel Dickinson) ต้องอพยพครอบครัวพร้อมคนอื่น ๆ อีก 85 คน จาก เวเธอร์สฟิลด์ (Wethers Field) รัฐคอนเนตทิคัต (Connecticut) ไปตั้งหลักแหล่งที่แฮดลีย์ (Hadley) ทางตะวันออกของเมืองนอร์ทแฮมตัน (Northampton) มลรัฐแมสซาชูเซตส์ (Massachusetts) ดังนั้นจึงอาจถือได้ว่าตระกูลดิกกินสันเป็นตระกูลเก่าแก่ ซึ่งสืบทอดกันมาหลายชั่วคน จนถึงรุ่นของแซมมวล เฟาเลอร์ ดิกกินสัน (Samuel Fowler Dickinson) ซึ่งเป็นปู่ของเอมิลี ดิกกินสัน และเนื่องจากสาเหตุจากแรงกดดันทางศาสนา ทำให้ต้นตระกูลดิกกินสันต้องอพยพเข้าไปอยู่ในนิวอิงแลนด์ ตระกูลดิกกินสันจึงได้ชื่อว่า เป็นตระกูลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับศาสนาอย่างมากตลอดมา ดังนั้นสิ่งที่สืบทอดกันมาภายในตระกูลที่เห็นได้ชัดเจนนั่นคือ ลักษณะของความเป็นนิวอิงแลนด์ และความเป็นนิวรีตัน ซึ่งลักษณะทั้งสองนี้ มักจะอยู่คู่กันเสมอ เนื่องจาก "ถ้าไม่มีความเข้าใจในเรื่องของนิวรีตัน... ก็จะไม่มีความเข้าใจในเรื่องของอเมริกา" (Sewall. 1974; citing Miller. n.d.)

ความเป็นชาวนิวอิงแลนด์ของคนในตระกูลดิกกินสัน และชาวแอมเฮิร์สต์ ในรัฐแมสซาชูเซตส์ เห็นได้จากความอดสาวิริยะของพวกเขาเนื่องจากคนยุคแรก ๆ ในดินแดนทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศมักจะมีลักษณะร่วมกันคือ มีชีวิตที่ดิ้นรนต่อสู้ ต้องบุกเบิกผืนแผ่นดินให้เป็นที่ทำกินท่ามกลางภูมิอากาศที่รุนแรง มีทางเลือกเพียง 2 ทางสำหรับพวกเขา คือ ความอดสาหะหรือความหยาบ ความอยู่รอดมิได้ขึ้นอยู่กับความขยันขันแข็งเพียงอย่างเดียว แต่ต้องมีความอดทนเป็นเลิศ พวกเขาไม่ยอมแก้อะไรง่าย ๆ ซึ่งเป็นลักษณะของชาวนิวอิงแลนด์ในยุคต้น ๆ จากการที่พวกเขาต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวท่ามกลางทุ่งนาอันกว้างใหญ่ ทำให้พวกเขาเป็นคนที่หัวแข็งและการที่อยู่กับผืนดินที่เต็มไปด้วยพืชไร่ที่จะต้องทะนุบำรุง อีกทั้งคอกปศุสัตว์ที่จะต้องเลี้ยงเพื่อการดำรงชีพ การมีชีวิตประจำวันที่มีแต่ชีวิตและความตาย มีแต่พลังที่สร้างสรรค์และทำลายจากธรรมชาติ พวกเขาจึงเป็นคนที่มองโลกในแง่ของความเป็นจริง (realists) ชาวนิวอิงแลนด์ตระหนักดีว่าในทุกเรื่อง เอมิลี ดิกกินสันเองก็เขียนโคลงโดยพยายามประหยัคำใช้ง่ายในเรื่องกระดานชนวนวิเศษของเธอจึงปรากฏอยู่ตามใบเสารักรับเงิน รายการซื้อของ หรือจดหมาย ๆ ของหน้ากระดานชนิดต่าง ๆ นอกจากนี้ ชาวนิวอิงแลนด์ส่วนใหญ่ยังประหยัถ้อยคำ บิดาของเอมิลี ดิกกินสัน

ก็เป็นคนผู้น้อย สาเหตุนี้อาจทำให้ความสัมพันธ์ฉันพ่อลูกไม่อบอุ่นเท่าที่ควร

ความเป็นอยู่ และความคิดแบบพิวริตันเป็นอีกองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิดในเรื่องความตายของเอมิลี ดิกกินสัน พวกพิวริตันอยู่ด้วยความตระหนักรู้ว่าวิญญาณของตมมีบาป ดังนั้นพวกเขาจึงต้องชั่งความดี ความชั่วของตนเองทุกวัน นอกจากนี้ พวกพิวริตันที่เคร่งครัดยังต้องมีพิธีการฟื้นฟู ซึ่งประกอบไปด้วยการตรวจวิญญาณอย่างลึกซึ้ง การสารภาพบาป และการสำนึกในความผิด ซึ่งเอมิลี ดิกกินสัน ไม่ชอบพิธีนี้และโกรธทุกครั้งที่ต้องมีส่วนร่วม เธอไม่คิดว่าเธอจะเป็นคนบาปที่จะต้องตกไปอยู่ในอู่หัดถ์ของพระเจ้าที่โกรธเกรี้ยว แต่เธอจำเป็นต้องปฏิบัติเพราะสิ่งแวดล้อม เอมิลี ดิกกินสัน ถือว่า พิธีการฟื้นฟูนี้เป็นเสมือน "ภาระ" ที่เธอต้องแบกไว้ อย่างไรก็ตาม เอมิลี ดิกกินสัน ไม่ไปโบสถ์อีกต่อไปหลังจากที่เธออายุ 30 ปี ทั้ง ๆ ที่ครอบครัวของเธอได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่เคร่งศาสนามากที่สุด เธอเตรียมใจไว้แล้ว สำหรับชีวิตที่โดดเดี่ยว ไม่มีสังคม เพราะเธอมีงานเขียน งานซึ่งเธอใช้เป็นอาวุธในการแสดงออกถึงความคิด ซึ่งเธอไม่ยอมหลุดออกมา

ถ้าจะพูดไปแล้ว จะเห็นว่า พื้นฐานทางจิตใจของ เอมิลี ดิกกินสันยังยึดแน่นอยู่กับธรรมเนียมอันเก่าแก่ ซึ่งเธอเกิดและเติบโตมาท่ามกลางสิ่งเหล่านั้น ส่วนความคิดที่มาทีหลังนั้นมาจากตัวของเธอเอง ปฏิติวิชาของกลุ่มพิวริตันในอาณาเขตของทวีตอิงแลนด์ในเรื่องของการปฏิเสธและการต่อต้าน ทำให้เกิดความคลุกุ่น ในบรรยากาศทั่ว ๆ ไป ในตอนนั้นเองที่เอมิลี ดิกกินสันเขียนบทกวีในหนังสือ "Vesuvius at Home" ขึ้น จากงานของเอมิลี ดิกกินสัน ทำให้เราเข้าใจเธอยิ่งขึ้น เธอคือบุคคลที่มีความคิดเป็นของตนเอง ต้องการที่จะสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ๆ ให้ต่างไปจากสิ่งแวดล้อมดั้งเดิมของตนเอง เธอเป็นคนหนึ่งที่มีลักษณะ "วางใจในของเก่า แต่ก็กล้าพอที่จะหลุดมันออกมา"

ประวัติของเอมิลี ดิกกินสัน (Emily Dickinson)

ชีวิตในวัยเยาว์

เอมิลี ดิกกินสัน (Emily Dickinson) เกิดวันที่ 10 ธันวาคม 1830 ที่เมืองแอมเฮิร์สต์ (Amherst) รัฐแมสซาชูเซตส์ บิดาของเธอคือ เอ็ดเวิร์ด ดิกกินสัน (Edward Dickinson) ทนายความที่มีคนนับหน้าถือตา มารดาของเธอชื่อ เอมิลี นอร์ครอส ดิกกินสัน (Emily Norcross Dickinson) เธออยู่ในบ้านของบิดามารดาตลอดชีวิต โดยอยู่กับน้องสาวที่ชื่อ ลาวินเนีย (Lavinia) ส่วนพี่ชายของเธอ วิลเลียม ออสติน ดิกกินสัน (William Austin Dickinson) และภรรยาของเขา ซูซาน กิลเบิร์ต (Susan Gilbert) อยู่บ้านใกล้เคียงกับเธอ ในวัยเด็กของเธอ ครอบครัวประสบปัญหา เนื่องจากปู่ แชมมวล เฟาเลอร์ ดิกกินสัน

(Samuel Fowler Dickinson) ซึ่งเป็นหลักของบ้านได้เสียชีวิตลง และบิดาของเธอไม่สามารถที่จะเป็นแกนของครอบครัวได้อย่างมั่นคง เธอจะต้องขายบ้านส่วนหนึ่งไป ดั้งเดิมครอบครัวดิกกินสัน จึงต้องอยู่บ้านร่วมกับครอบครัวของญาติเป็นเวลาถึง 3 ปี จนกระทั่งปี 1840 บิดาของเธอจึงสามารถซื้อบ้านเป็นของตนเองได้ที่ นอร์ท เพลสเซ็นท์ สตรีท (North Pleasant Street) ซึ่งเป็นที่ที่เอมิลี ได้มีชีวิตอยู่ท่ามกลางผู้คนที่เป็นนักวิชาการตลอดช่วง 10 ปี ของชีวิต

เมื่อมารดาให้กำเนิดน้องสาวของเธอ ซึ่งครอบครัวเรียกสั้น ๆ ว่า วินนี (Vinnie) นั้น สุขภาพของเธอไม่สู้แข็งแรง เอมิลี ดิกกินสัน ต้องไปอยู่กับน้าสาว ลาวินีย นอร์ครอส (Lavinia Norcross) ซึ่งได้เดินทางมารับ เอมิลี ดิกกินสันด้วยตัวเอง เพื่อไปยังมอนซัน (Monson) ซึ่งเป็นเมือง ๆ หนึ่งในรัฐแมสซาชูเซตส์ นับเป็นการเดินทางไกลเป็นครั้งแรกของเธอ ซึ่งขณะนั้นเมื่ออายุ 2 ขวบครึ่ง สองน้าหลานรักกันมาก และเอมิลี ดิกกินสันได้รับความอบอุ่นอย่างเปี่ยมล้นจากน้าสาว ซึ่งเป็นเหมือนมารดาของเธอ เอมิลี ดิกกินสันและพี่ชายไม่เคยได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว ดังที่ คลารา นิวแมน เทอเนอร์ (Clara Newman Turner) ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านได้ตั้งข้อสังเกตว่า เธอไม่เคยเห็นการแสดงความรักระหว่างบุคคลในตระกูลดิกกินสันเลย ดังนั้น ลาวินีย จึงได้เข้ามาแทนที่มารดาในหัวใจเอมิลี ดิกกินสัน อย่างเต็มที่ ลาวินียชอบอ่านหนังสือ เขียนคำประพันธ์ รักอิสระ และร่าเริง ซึ่งเป็นบุคลิกตรงกันข้ามกับพี่สาวของเธอ ซึ่งเป็นมารดาของเอมิลี ดิกกินสัน นอกจากนี้ เธอยังเป็นตัวแทนของตัวเอง เธอแต่งงานกับ ลอริง นอร์ครอส (Loring Norcross) โดยไม่ได้รับความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ มีบุตรและธิดารวม 2 คนคือ ฟรานซิส (Frances) และหลุยส์ (Louise) เอมิลี ดิกกินสัน สนทนากับครอบครัวนี้มาก โดยเฉพาะในช่วงที่เธอต้องรักษาดวงตาในมอสตัน เมื่อปี 1864 และ 1865

เรื่องราวของชีวิตในวัยเด็กก่อนเข้าโรงเรียนของ เอมิลี ดิกกินสัน เป็นที่รู้จักกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น มีแต่เรื่องทั่ว ๆ ไปที่ว่า เธอเป็นคนแสบหัวไว และเคร่งศาสนา เนื่องจากการอบรมของครอบครัว จึงทำให้เธอมีปัญหาในการคบเพื่อน ๆ หรืออาจจะเป็นเพราะบรรยากาศของบ้านดิกกินสัน และความขลาดอายของเธอ ทำให้ทราบแต่เพียงว่าเธอเป็นเด็กดี ไม่เคยสร้างปัญหา แต่ก็มีบทกวีนิพนธ์หลายบทซึ่งแสดงให้เห็นความกดดันในชีวิตวัยเด็ก เช่น "They shut me up in Prose..." (1862) ซึ่งเป็นบทกวีนิพนธ์บทแรกที่ต่อต้านความกดดันนั้น อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ โคลง "I cried at Pity - not at pain -" (1862) ซึ่งเป็นโคลงที่เธอแต่งด้วยความสงสารตัวเอง ด้วยความทรงจำสมัยเป็นเด็กหรือโคลง "I was the slightest in the House..." (1862) ซึ่งฟังคล้าย ๆ กับว่า เธอน้อยใจในความไม่สำคัญของตัวเองในครอบครัว

การศึกษา

ในปี 1865 เอมิลี ดิกกินสัน ไปโรงเรียนซึ่งอยู่ใกล้บ้าน ต่อมาในปี 1840 เอมิลีและน้องสาว ได้เข้าเรียนที่ แอมเฮิร์สต์ อแคดเดมี (Amherst Academy) เป็นเวลา 7 ปีโดยมีบางเทอมที่ต้องลาพักผอนอยู่กับบ้านเพราะสุขภาพไม่ดี ชีวิตในช่วงนี้เป็นช่วงแห่งความสนุกสนานรื่นเริง สถาบันการศึกษาแห่งนี้เน้นด้านวิทยาศาสตร์มากกว่าวิชาที่จะสอนให้คนเป็นภวี แต่เอมิลี ดิกกินสันก็พอใจโรงเรียน และครูมาก เนื่องจากครูส่วนใหญ่เป็นหนุ่มสาวมาจากมหาวิทยาลัยในนิวอิงแลนด์ (New England) แต่ส่วนมากแล้วจะจบมาจาก แอมเฮิร์สต์ และเข้าสอนในสถาบันที่เพิ่งจบออกมา ดังนั้นครูจึงอายุมากกว่านักเรียนไม่มาก ในจำนวนครูเหล่านั้น มีคนหนึ่งซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและครูของเธอคือ เลนเนิร์ด ฮัมฟรีย์ (Leonard Humphrey) ซึ่งเป็นครูใหญ่ของโรงเรียน หลังจากสำเร็จการศึกษาจากที่นั่นเพียง 2 ปี ฮัมฟรีย์เป็นเคตมัมที่ร่ำพรสวรรค์ที่หาได้ยากในคนทั่ว ๆ ไป เอมิลี ดิกกินสันเคารพเขามาก แต่ก็รู้จักเขาในฐานะเพื่อนด้วย เขาเคยไปเยี่ยมเอมิลี ดิกกินสัน พร้อมกับเพื่อนร่วมกลุ่มของเธอที่แอมเฮิร์สต์ และหลังจากนี้ เพียง 2 ปี ในปี 1850 เขาก็ล้มป่วย และเสียชีวิตด้วยวัยเพียง 27 ปี ความตายของเขานำความโศกเศร้ามาสู่เอมิลี ดิกกินสัน อย่างลึกล้ำ เธอได้เขียนจดหมายเพื่อระบายความเศร้านี้ให้เพื่อนร่วมชั้นชื่อ เอเบียห์ รุต (Abiah Root) ฟัง เป็นโคลงไว้อาลัยชิ้นแรกของเธอ แต่จริง ๆ แล้ว ความตายของฮัมฟรีย์มิใช่ความรู้สึกคับข้องใจครั้งแรกของเอมิลี ดิกกินสัน เธอได้พบกับความเศร้ามาากแล้วก่อนหน้านี้คือ ความตายของเพื่อนรัก โซเฟีย ฮอลแลนด์ (Sophia Holland) ในปี 1844 ในขณะนั้น โซเฟีย อายุ 14 ปี เธอเป็นบุตรสาวของเพื่อนบ้าน เธอเสียชีวิตลงในขณะที่เอมิลี ดิกกินสัน อายุ 13 ปี เอมิลี ดิกกินสันได้มีโอกาสเข้าไปเฝ้าเพื่อนรักในเวลาที่เธอจะสิ้นใจ เอมิลี ดิกกินสันเศร้าเสียใจอย่างมากจนบิดามารดาต้องส่งเธอไปอยู่กับน้าสาวเป็นเวลา 1 เดือน แต่เหตุการณ์นั้นยังฝังลึกอยู่ในใจเธอตั้งแต่นั้นมา สองปีให้หลังเธอเขียนจดหมายไปถึงเอเบียห์ รุต บรรยายถึงความปวดร้าวใจเพื่อระบายมันออกมา ดังนี้ "My friend was Sophia Holland. She was too lovely for earth & she was transplanted from earth to heaven..." นอกจากนี้เธอยังเล่าถึงสภาพของเพื่อนรักตอนก่อนจะสิ้นใจว่า "There she lay mild & beautiful as in health & her pale feature lit up with an unearthly smile. I looked as long as friends would permit & when they told me I must look no longer I let them lead me away..." คำกล่าวไว้อาลัยนี้แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางการเขียนที่มากขึ้นและเป็นระบบระเบียบขึ้น ซึ่งต่อมาได้เป็นแรงบันดาลใจให้เธอเขียนบทกวีนิพนธ์ที่เป็นเสมือนการบอกเล่าเหตุการณ์ในครั้งนั้น เช่น "she lay as if at play..." (1862)

บุคคลที่เกี่ยวข้องกับชีวิตในวัยเรียนของเอมิลี ดิกกินสัน อย่างมากอีกคนหนึ่งคือเอ็ดเวิร์ด ฮิชคอก (Edward Hitchcock) ซึ่งเป็นอธิการของวิทยาลัย แอมเฮิร์สต์ โดยเข้ารับตำแหน่ง ในปี 1845 บุคคลคนนี้นอกจากจะเป็นนักวิทยาศาสตร์แล้ว ยังเป็นภักดี และนักดนตรีอีกด้วย เอมิลี ได้มีโอกาสฟังคำปราศรัยของเขาในวันเข้ารับตำแหน่ง เขาได้นำนักศึกษาให้รู้จักกับพระเจ้ามากขึ้น โดยผ่านทางงานเขียน ผลงานของเขาในช่วงปีที่ เอมิลี ดิกกินสัน ศึกษาอยู่เป็นผลงานที่ดีที่สุด ในการรวมศรัทธาอันแรงกล้าในพระเจ้า และความชื่นชมในสุนทรียศาสตร์ เข้าด้วยกันกับการสังเกตทางวิทยาศาสตร์ เขาได้บรรยายถึงฤดูกาลต่าง ๆ โดยมีได้กล่าวถึงความสวยงามเพียงอย่างเดียว แต่ยังกล่าวในเชิงเคมี และนิลิกส์ ดังที่ได้ปรากฏอยู่ในบทกวีที่ชื่อ The Euthamsia ตัวเอมิลี ดิกกินสันนั้นชื่นชอบเวลาที่ฤดูกาลเปลี่ยนไป และอ่อนไหวเสมอในเรื่องของคุณลักษณะเฉพาะของแต่ละฤดู

อิทธิพลของฮิชคอกได้ปรากฏในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสัน ที่เกี่ยวกับฤดูกาลด้วย นอกจากนี้ เธอยังได้รับอิทธิพลทางความคิดที่เกี่ยวกับสาระสำคัญของคริสต์ศาสนา ในเรื่องการฟื้นคืนชีวิตในสวรรค์ (Resurrection) ชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่สลายและเมล็ดพันธุ์ของชีวิตไม่มีวันดับสิ้น

หลักสูตรในช่วงที่เอมิลี ดิกกินสัน เข้ารับการศึกษาในวิทยาลัยนั้นมีมากมายและน่าสนใจ มีข้อจำกัดอยู่แต่เพียงการเขียนเท่านั้น อิทธิพลของฮิชคอกคลุมไปถึงหลักสูตรของวิทยาลัยด้วย โดยเน้นทางด้านวิทยาศาสตร์เป็นสำคัญ นอกจากนี้ยังมีวิชาประวัติศาสตร์ และພຸດທະສາສະໜາ ซึ่งเอมิลี ชอบมาก หนังสือที่ใช้ประกอบการเรียนวิชาພຸດທະສາສະໜາ เป็นของมิสซิสอัลมีรา เอช. ลินคอล์น (เฟลป์ส) (Mrs. Almira H. Lincoln (Phelps)) ซึ่งเธอได้กล่าวไว้ในบทกวีตอนหนึ่งที่ชื่อว่า "วิชาພຸດທະສາສະໜາมักจะทำให้เกิดความรักและความเคารพในพระเจ้ามากขึ้น ถึงแม้จะไม่เสมอไป คนบางคนอาจจะมองเห็นความงามของธรรมชาติ โดยมองข้ามพระเจ้าผู้ทำให้มีความงามนั้น พวกเขาก็นิยมชมกับของชั่วร้ายเหล่านั้นแต่ไม่เคยนึกถึงผู้ให้ แต่สำหรับคนที่รักพระเจ้าอย่างเต็มหัวใจ และรับรู้ถึงความงามต่าง ๆ เกิดจากพระองค์ พวกเขาก็จะสามารถมองไปข้างหน้าและใช้ภาษาของกวีชาวคริสต์ได้"

หนังสือของ ฮิชคอก และเฟลป์สมีการเชื่อมโยงไปถึงคนทั่ว ๆ ไป ในด้านต่าง ๆ เช่น ในเรื่องของความตาย ความเป็นอมตะทางร่างกายและจิตวิญญาณ ความเป็นนิรันดร์ และสุนทรียศาสตร์ และอาจเป็นไปได้ที่ว่า สิ่งเหล่านี้มีความสำคัญที่สุดต่อพัฒนาการทางจินตนาการของเอมิลี ดิกกินสัน

เอ็ดเวิร์ด ฮิชคอก เสียชีวิตลงในปี 1864 เอมิลี ดิกกินสัน รู้ว่าเธอเป็นหนี้เขาอยู่มาก เธอได้รู้ภาษาของต้นไม้ ดอกไม้ เธอสามารถได้ยินเสียงที่เบาที่สุดในสวนผลไม้ และเมื่อเธอมีอายุ 32 ปี ประมาณ 1 ปีก่อนที่ฮิชคอกจะเสียชีวิต เธอได้สรุปสิ่งต่าง ๆ ที่เขาได้สอนเธอไว้

สั้น ๆ แต่ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง ดังนี้

I was thinking today - as I noticed, that the
"Supernatural", was only the Natural, disclosed
Not "Revelation" - 'tis - that waits.

But our unfurnished eyes -

เขาได้สอนให้เธอรู้จักมองธรรมชาติ และเธอก็ได้พูดถึงความงามเหล่านั้นในโคลงมากมาย
ในวันที่ 10 สิงหาคม 1847 เอมิลี ดิกกินสัน สำเร็จชั้นสูงสุดที่วิทยาลัย แอมเฮิร์สต์ และในวันที่
30 กันยายน ปีเดียวกันเธอย้ายไปศึกษาต่อที่วิทยาลัยลินสตรี เมท์ โฮลียอค (Mount Holyoke
Female Seminary) ที่เมือง เซาท์ แฮดลีย์ (South Hadley) เป็นเวลาเพียง 10 เดือน
เนื่องจากสุขภาพไม่ดีประกอบกับไม่ชอบสถานที่เรียนแห่งใหม่นี้ ไม่ชอบระเบียบต่าง ๆ อีกทั้งยัง
คิดถึงบ้าน เธอโหยอย่างหนักในฤดูหนาวเธอจึงต้องกลับไปพักพ่อแม่ที่บ้าน และกลับมาใหม่ในภาคเรียน
ฤดูร้อน ที่วิทยาลัยเธอมีความกดดันในเรื่องศาสนามาก ถึงแม้เธอจะได้ชื่อว่าเป็นนิเวรดินที่เคร่งครัด
แต่ทั้งหมดเป็นไปเพราะสภาพแวดล้อมทางครอบครัวและสังคม เอมิลี ดิกกินสันสำนึกตัวอยู่ตลอดเวลา
ว่าเธอเป็นชาวแอมเฮิร์สต์ ซึ่งเป็นนิเวรดิน เธอให้ความเคารพในศาสนา แต่เธอก็มีจินตนาการ
ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ด้วยความแคลงใจไปตลอดชีวิต เธอเคยกล่าวกับเพื่อน ๆ ว่า "I do not respect
doctrines" เธอไม่เห็นด้วยกับคำนิยามที่ว่า การจะเป็นคนมีศาสนานั้นจะต้องเชื่อในเรื่องของการ
ปกป้องวิญญาณให้พ้นจากอำนาจชั่วร้ายหรือจากบาป (Salvation) ต้องเป็นสมาชิกของโบสถ์ และ
ต้องแสดงความศรัทธาต่อศาสนาให้คนทั่ว ๆ ไปเห็น ความไม่แน่ใจในหลักคำสอน และไม่แน่ใจใน
พระ (ซึ่งตีความหมายของความมีศรัทธาว่า คือการที่ทุกคนต้องยอมรับและทำตามหลักปฏิบัติของศาสนา
โดยจะสมัครใจหรือไม่ก็ตาม) ถือเป็นข้อพิสูจน์ว่าคนคนนั้นมิใช่คนของพระเจ้า และวิญญาณของเขา
จะไม่ได้รับการปกป้องใด ๆ เอมิลี ดิกกินสันแน่ใจว่าเธอไม่สามารถเชื่อหลักธรรมนี้ได้ หลังจากที่
เธอศึกษาเรื่องของสาร์ณิซึม (Existentialism) จากหนังสือต่าง ๆ และหลังจากที่เธอพบกับ
เอ็ดเมอร์สัน ซึ่งได้ไปทำการบรรยายให้นักศึกษาในเมืองแอมเฮิร์สต์ฝั่ง ชาวแอมเฮิร์สต์ ในช่วงนั้น
จะไม่ยอมเข้าไปคบกับคนที่มีความเชื่อต่อ "โลกนี้" และไม่มี ความหวังในเรื่องของ "โลกหน้า"
และเอ็ดเมอร์สันก็เป็นคนหนึ่งซึ่งชาวแอมเฮิร์สต์ไม่ยอมรับ

เอมิลี ดิกกินสัน มิใช่เป็นคนเดียวในวิทยาลัยที่มีความคิดต่อต้านศาสนา ในโรงเรียน
หรือตามสถานที่ศึกษาต่าง ๆ ย่อมต้องมีทั้งคนที่เคร่งศาสนาและไม่เคร่ง เอมิลี ดิกกินสัน จึงเป็น
ส่วนหนึ่งของ "คนกลุ่มน้อย" ที่ไม่เคร่งศาสนาหรือที่ไม่มีความหวัง (No - hoppers) จาก

จดหมายของ มิส แมรี โลออน (Miss Mary Lyon) ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งวิทยาลัยว่าเธอได้พบกับการทำทนายจากเด็กนักเรียนที่เข้ามาใหม่ทุกปี และผลสำเร็จที่ได้รับก็คือ นักเรียนจำนวนมากเปลี่ยนความคิด จากเด็กทั้งหมด 260 คนที่เข้าเรียนในปีเดียวกับเอมิลี ดิกกินสัน มีเพียง 30 คนเท่านั้นที่ออกจากโรงเรียนไปโดยยังคงไม่มีความหวังในเรื่องของชีวิตหน้า ซึ่งจำนวนของผู้เคร่งศาสนาที่มีมากพอที่จะต่อต้านการแยกตัวโดดเดี่ยวของเอมิลี ดิกกินสัน และในทอมสุดท้ายก่อนที่เอมิลีจะกลับบ้าน เธอได้เขียนจดหมายถึงเพื่อน ในจดหมายนี้มิได้พูดถึงความคิดที่ต่อต้านการเคร่งครัดศาสนาเลย ตรงกันข้ามเธอได้แสดงความเสียใจที่พลาด "โอกาสแห่งชีวิต" นั้น "...

I am not happy, and I regret that last term, when that golden opportunity was mine, that I did not... give up and become a Christian." เธอเสียใจที่เธอไม่ยอมแพ้เนื่องจากว่าเธอเป็นคนค่อนข้างหัวแข็ง แม้เพื่อน ๆ ชักชวนเธอก็ไม่ยอม และบอกทุก ๆ คนว่าเธอจะไม่มีวัน "ยอมแพ้" โดยเด็ดขาด

แมรี โลออน ซึ่งต่อสู้กับเรื่องศาสนาของนักศึกษามาตลอดนั้นเคยเป็นลูกศิษย์ของอีซคอก เธอมีความเป็นนักวิทยาศาสตร์ และเป็นผู้นำในทางศาสนา เธอชักจูงให้นักเรียนของเธอเข้าใกล้พระเจ้า เธอเป็นครูสอนวิชาเคมี ซึ่งมีชื่อเสียงในฐานะที่เป็นครูที่มีมาตรฐานเนื่องจากเธอสำเร็จการศึกษาจาก แอมเฮิร์สต์ในปี 1818 และหลังจากนั้นได้เรียนวิทยาศาสตร์กับอีซคอก ในช่วงปี 1820 เป็นต้นไป เธอเป็นคนฉลาด และสอบได้ที่ หนึ่ง ของห้องเสมอ หลังจากการสอนตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในแมสซาชูเซตส์ เธอก็ก่อตั้งวิทยาลัยแห่งนี้ และอุทิศชีวิตให้กับงานของวิทยาลัย เธอเสียชีวิตลงก่อนที่ เอมิลี ดิกกินสันจากที่นั่นไปเพียงเล็กน้อย ผู้คนในชุมชนแห่งนี้ต่างพากันเศร้าโศก สำหรับเอมิลี ดิกกินสัน ตลอดเวลา 10 เดือนที่อยู่ที่นี่ที่ ไอล์โยค สิ่งที่ได้รับจากวิทยาลัยคือความรู้ที่เพิ่มขึ้นบ้าง (เธอคิดว่าได้รับทุกสิ่งทุกอย่างจากแอมเฮิร์สต์แล้ว) และสำนึกแห่งความมีระเบียบวินัย แต่ที่สำคัญที่สุดคือตัวอย่างของผู้หญิงที่ปราดเปรื่อง ผู้ซึ่งได้พบงานที่เธอชอบ และอุทิศชีวิตให้กับงานนั้น

สังคมและงาน

เมื่อกลับมาอยู่บ้าน เอมิลี ดิกกินสันแทบจะไม่มีเพื่อนใหม่เลย เธอติดต่อกับเพื่อนเก่าของเธอคือ เอเบียห์ รุก (Abiah Root) และ ซูซาน กิลเบิร์ต (Susan Gilbert) ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและพี่สะใภ้ เอมิลีมีเพื่อนผู้ชายอยู่บ้างแต่ส่วนใหญ่แล้วความสัมพันธ์เป็นไปในฐานะคนคุ้นเคยที่มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน เช่น เบนจามิน แฟรงคลิน นิวตัน (Benjamin Franklin Newton) ซึ่งเป็นทนายฝึกหัดที่สำนักงานของบิดาของเอมิลี ดิกกินสัน ตั้งแต่ปี 1847 - 1849 สำหรับนิวตันนี้มีความเป็นพิเศษกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ ตรงที่เขาเข้าใจงานของเธอ และให้กำลังใจเธอ เมื่อเขา

เสียชีวิตลงในปี 1853 เอมิลี ดิกกินสัน ได้เขียนจดหมายสั้น ๆ ถึงพี่ชายแจ้งข่าวว่า นิวตันได้เสียชีวิตแล้วและเป็นเพื่อนคนแรกที่ตายในกลุ่มเพื่อนของเธอ ในปีนี้เองที่เอมิลี เริ่มคิดว่าตัวเธอเองเป็นกวี เอมิลีพูดถึงนิวตัน ในจดหมายที่ส่งไปถึง ทัมมัส เวนท์เวิร์ธ ฮิกกินสัน (Thomas Wentworth Higginson) ว่า "...My dying tutor told me that he would like to live till I had been a poet. but Death was much of Mob as I could master then - ..."

ในปี 1854 เอมิลี ดิกกินสัน ได้พบกับ ชาร์ลส์ วอดส์เวิร์ธ (Charles Wadsworth) เวลานั้น เอมิลีไปเยี่ยมบิดาซึ่งต้องไปทำงานที่ฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) เป็นการชั่วคราว มิตรภาพระหว่างทั้งสองยืนยาว จนกระทั่ง ชาร์ลส์ วอดส์เวิร์ธ เสียชีวิตในปี 1882 มีผู้สันนิษฐานว่าทั้งสองคงจะเกิดรักแรกพบขึ้น แต่ไม่มีทางที่จะแต่งงานกันได้ จากความคิดเช่นนี้ทำให้เอมิลี ดิกกินสัน กลับมายังแอมเฮิร์สต์อย่างสิ้นหวังท้อแท้และเขียนบทประพันธ์ที่เต็มไปด้วยอารมณ์อันรุนแรง สับสน จนในที่สุดเธอก็อยู่ในโลกส่วนตัวของเธอเอง

เอมิลี ดิกกินสันใช้ชีวิตอยู่กับการเขียนหนังสือ เธอแทบจะไม่ได้พบกับผู้คนในชุมชนที่เธออาศัยอยู่เลย นอกจากคนในครอบครัวและเพื่อนสนิท เช่น เอเบียห์ รูท (Abiah Root) เอลิซาเบธ ฮอลแลนด์ (Elizabeth Holland) ซูซาน กิลเบิร์ต (Susan Gilbert) เบนจามิน แฟรงคลิน นิวตัน (Benjamin Franklin Newton) วอห์น แอมมอนด์ (Vaughan Emmons) ทัมมัส เวนท์เวิร์ธ ฮิกกินสัน (Thomas Wentworth Higginson) แซมมวล โบวล์ส (Samuel Bowles) โจเซียห์ กิลเบิร์ต ฮอลแลนด์ (Josiah Gilbert Holland) และผู้พิพากษา โอทิส ลอร์ด (Judge Otis Lord) ในช่วงนี้ เอมิลีแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีขาวตลอดเวลาและจะพูดคุยกับแขกที่มาเยี่ยมโดยผ่านฉากกั้นหรือจากอีกห้องหนึ่งซึ่งเป็นวิธีที่เธอใช้เก็บรักษาอารมณ์อันอ่อนไหวเอาไว้ไม่ให้หายไปกับสังคมและชีวิตประจำวัน และสิ่งนี้น่าจะเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง นอกจากเรื่องของการขัดแย้งทางศาสนาและความสิ้นหวังในความรักที่ทำให้เธอค่อย ๆ แยกตัวออกจากสังคมจนในที่สุดก็ตัดขาดจากโลกภายนอก ในปี 1862

นอกจากนี้ เอมิลี ดิกกินสัน ยังต้องเผชิญกับความสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปโดยเฉพาะ ในช่วงที่เธอยังไม่เข้าสู่วัยผู้ใหญ่ หลังจากความตายของคนที่เธอรู้สึกผูกพันทุกคน เธอได้ เขียนบทกวีนิพนธ์ซึ่งมีลักษณะเป็นคำไว้อาลัย (elegies) ซึ่งมีหลายบทที่เขียนถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างชัดเจน และมีจำนวนไม่น้อยที่เขียนขึ้นโดยไม่ระบุว่าเป็นสำหรับใคร ดังนั้นผู้อ่านจะไม่ทราบได้เลยว่าเธอตั้งใจจะกล่าวถึงบุคคลใดโดยเฉพาะ

ในปี 1860 นางสาวลาวิเนีย นอร์ครอส (Lavinia Norcross) เสียชีวิตลงที่บอสตัน เอมิลี ดิกกินสัน ได้ส่งบทกวีนิพนธ์ "Mama never forgets her birds" ไปถึงลูกพี่ลูกน้องวัย

ไม่เกิน 20 ปีซึ่งกำร้ามารดา คือ หลุยส์ (Louise) และฟรานซิส (Frances)

ในเวลาไล่เลี่ยกันนั้น เธอเขียนบทกวีนิพนธ์ เพื่อเป็นที่ระลึกถึง ชาลอตต์ บรอนเต้ (Charlotte Bronte) โดยเปรียบเทียบความตายของเธอว่า ตัวเธอนั้นคือนกซึ่งบินไปสู่สุสาน โดยทิ้งรังไว้ให้รกร้างด้วยตะไคร้จับหนา ดังข้อความตอนหนึ่งว่า "All overgreen by cunning moss"

ในปี 1874 สามีมของป้าแคทรีน (Catherine) ชื่อ โจเซฟ สวีทเซอร์ (Joseph Sweetser) ได้หายออกไปจากบ้านในวันหนึ่ง และไม่มีใครได้เห็นอีกเลย เอมิลี ดิกกินสันได้เขียนจดหมายไปหาป้าของเธอและแนบบทประพันธ์บทหนึ่งมาด้วยคือ "Death's Way lying not the sharpest" และในปีเดียวกันนั้นบิดาของเธอได้เสียชีวิตลง ในวันที่ 16 กรกฎาคม วันนั้นจึงเป็นวันที่ติดตรึงอยู่ในใจของเอมิลี ดิกกินสัน เป็นเหตุให้เธอเขียนบทกวีนิพนธ์ที่เป็นคำไว้อาลัยออกมาหลายบท และยังเขียนจดหมายไปถึงคนอื่น ๆ เพื่อเป็นถ้อยร่ายความทุกข์โศกเศร้าของเธอ มีข้อความในจดหมายถึง มิสซิส ฮอลแลนด์ (Mrs. Holland) ที่จับใจตอนหนึ่ง คือ "Mother is asleep in the Library - Vinnie - in the Dining Room - Father - in the Masked Bed - in the Marl House" จดหมายอีกฉบับหนึ่งเธอเขียนถึง ทัมมัส เวนท์เวิร์ท ฮิกกินสัน (Thomas Wentworth Higginson) ด้วยอารมณ์ที่ยังเต็มไปด้วยความเศร้าสลดว่า "ตั้งแต่คุณพ่อสิ้นชีวิตลง สิ่งของต่าง ๆ ที่เป็นของท่านดูเหมือนจะมีความศักดิ์สิทธิ์ขึ้น ทำให้ฉันเศร้าใจจนไม่ต้องการเก็บสิ่งเหล่านั้นไว้"

ในปี 1882 บาทหลวง ชาร์ลส์ วอดส์เวิร์ท (Reverend Charles Wadsworth) และมารดาของเอมิลี ดิกกินสัน ได้เสียชีวิตลงในปีเดียวกัน เอมิลี ดิกกินสัน เขียนจดหมายถึงมาเรีย วิทธี (Maria Withey) ว่า ความตายของมารดาของเธอ นำความเศร้าเสียใจให้เธอมาก ในแต่ละคืนเธอหายใจไม่ออก เพราะมันแต่ครุ่นคิดถึงเรื่องของความตาย

ในปี 1883 หลานชายของเธอคือ กิลเบิร์ต (Gilbert) เสียชีวิตลง เอมิลี ดิกกินสัน โศกเศร้าเสียใจมาก เธอเขียนบทกวีนิพนธ์ไปถึง ซู (Sue) เพื่อนรักซึ่งเป็นมารดาของทูน้อย กิลเบิร์ตว่า

Immured in Heaven !

What a Cell !

Let every Bondage be,

Thou Sweetest of the Universe.

Like that which ravished thee ! (1883)

บทกวีนั้นแสดงให้เห็นถึง ความคิดรวบยอดของความตายโดยเปรียบเทียบกับสวรรค์ว่า เป็นนิมิตนาการ ที่น่าชื่นชมยินดีเปรียบดังห้องซึ่งที่อยู่บนสวรรค์ เธอต้องการให้นิมิตนาการทุกอย่างเป็นเหมือนนิมิตนาการของกิลเบิร์ต

จากสภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่เคร่งครัด ความขัดแย้งในใจในเรื่องของศาสนา ความผิดหวังในความรัก บรรยากาศของบ้านที่อยู่ใกล้กับที่ฝังศพ และความรู้สึกเศร้าโศกครั้งแล้วครั้งเล่า ในยามที่คนที่รักตายจากไป ทำให้เอมิลี ดิกกินสัน เก็บตัวมากขึ้น และเขียนบทกวีเพิ่มขึ้น แต่เธอไม่เคยคิดที่จะตีพิมพ์บทประพันธ์เหล่านั้นเลย จนกระทั่งวันหนึ่ง เธอได้เห็นบทความเรื่อง "จดหมายถึงนักเขียนหน้าใหม่" ในนิตยสารรายเดือนที่ชื่อ Atlantic Monthly ซึ่งให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับผู้ที่ต้องการคำวิจารณ์ผลงานของตน ดังนั้นในวันที่ 15 เมษายน ปี 1862 ทมัส เวนท์เวิร์ท ฮิกกินสัน (Thomas Wentworth Higginson) ซึ่งเป็นเจ้าของบทความ "จดหมายถึงนักเขียนหน้าใหม่" ได้รับจดหมายพร้อมบทกวีจำนวน 4 บท โดยเจ้าของจดหมายได้ขอร้องให้เขาช่วยวิจารณ์งานของเธอทั้ง 4 บทด้วย ฮิกกินสัน รู้สึกได้ถึงคุณภาพของ "สิ่งที่แนบมา" ซึ่งถูกส่งมาจาก แอมเฮิร์สต์ เขาจึงเขียนจดหมายเพื่อขอให้เอมิลี ดิกกินสัน ส่งผลงานบทอื่น ๆ มาให้อีก บทกวีนั้น 4 บทแรกที่ฮิกกินสันได้อ่าน คือ "Safe in their Alabaster Chambers" (1859, 1861) "I'll tell you how the Sun rose" (1860) "The nearest Dream recedes - unrealized" (1861) และ "We play at Paste" (1862) แสดงให้เห็นว่ากวีที่เขียนมิใช่ "มือใหม่" แต่เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ทางด้านกาพย์การเขียนที่ไม่เหมือนใคร ได้รับการพัฒนาเต็มที่แล้วในจดหมายฉบับที่สองที่เธอเขียนถึงฮิกกินสัน เธอได้แนบบทกวีนั้นอีก 3 บท คือ "South Winds Jostle then" (1859) "Of all the Sounds despatched abroad" (1812) และ "there came a Day at Summer's full" (1861)

ถึงแม้ว่า เอมิลี ดิกกินสัน จะติดต่อกับฮิกกินสันไปจนตลอดชีวิตของเธอ เธอไม่เคยหวังอะไรมากไปกว่าการที่ฮิกกินสันเองหรือคนทั่ว ๆ ไปจะเพียงแต่ชอบคุณเธอสำหรับ "ความคิดและภาษาอันงดงาม" เธอมักจะแนบบทกวีนั้นของเธอไปกับจดหมายที่ส่งไปยังเพื่อน ๆ แต่จำนวนของการติดต่อทางจดหมายมีน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนบทกวีนั้นที่เธอได้เขียน และเนื่องจากบทกวีนั้นเหล่านั้นมักจะถูกเขียนขึ้นเฉพาะโอกาสจึงไม่ได้แสดงให้เห็นถึงสติปัญญาหรือความลึกซึ้งของอารมณ์ของเธอได้อย่างเต็มที่

บทกวีนั้นทั้ง 7 บทที่เธอส่งไปให้ฮิกกินสัน ได้ถูกตีพิมพ์ซึ่งเป็นการตีพิมพ์ผลงานของเอมิลี ดิกกินสัน เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายในชีวิตของเธอ ในปีที่เธอเสียชีวิตลงคือปี 1886

น้องสาวของเธอได้สำรวจทรัพย์สินส่วนตัวของเธอและได้พบบทกวีนิพนธ์ถึงประมาณ 900 บท เธอ จึงชักชวน มาเบล ลูมิส ทอดด์ (Mabel Loomis Todd) ซึ่งเป็นภรรยาของศาสตราจารย์คน หนึ่งในวิทยาลัยแอมเฮิร์สต์ ให้ช่วยเรื่องการตีพิมพ์บทกวีนิพนธ์ทั้งหมด มิสซิสทอดด์ได้ขอความ ช่วยเหลือจาก อีกกินสัน และช่วยกันเลือกบทกวีนิพนธ์จำนวน 115 บท เพื่อตีพิมพ์ การรวบรวม ผลงานของเอมิลี ดิกกินสัน จึงเริ่มมีมาตั้งแต่บัดนั้น จนกระทั่งในปี 1969 ได้มีการตีพิมพ์ผลงาน ของเอมิลี ที่สมบูรณ์ที่สุดทั้งหมด 1,775 บท ซึ่งรวบรวมโดยทอมัส เอช จอห์นสัน (Thomas H. Johnson) โดยตั้งชื่อหนังสือเล่มนั้นว่า ผลงานของเอมิลี ดิกกินสัน The Complete Poems of Emily Dickinson

บทที่ 3

วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตายและวิธีการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย

บทกวีนิพนธ์ทั้งหมดของเอมิลี ดิกกินสัน ตามที่ซอมัส เอช จอห์นสันได้รวบรวมไว้จำนวน 1,775 บทนั้น อาจแบ่งออกตามลักษณะเนื้อหาได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือบทกวีนิพนธ์เกี่ยวกับความรัก ชัยภูมิ และความตาย ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะบทกวีนิพนธ์ที่เกี่ยวกับความตาย โดยจะศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายและวิธีการเสนอแนวคิดนั้น และได้เลือกบทกวีนิพนธ์ลักษณะที่ต้องการไว้ 120 บท บทกวีนิพนธ์จำนวนนี้ เอมิลี ดิกกินสันได้เขียนขึ้นระหว่างปี 1858-1865 อันเป็นช่วงเวลาที่ ความคิดเกี่ยวกับความตายถูกถ่ายทอดออกมามากที่สุด โดยเริ่มมากขึ้นตั้งแต่ปี 1860 และมากที่สุดในปี 1862 สำหรับการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตาย และวิเคราะห์วิธีการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายดังต่อไปนี้

วิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตาย

ผู้วิจัยได้นำบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสัน จำนวน 120 บท มาวิเคราะห์ทีละบทโดยใช้ข้อความในบรรทัดแรกของบทกวีนิพนธ์ เป็นชื่อของบทกวีนิพนธ์นั้น ๆ หมายเลขกำกับ ซึ่งอยู่เหนือชื่อบทกวีนิพนธ์คือลำดับของโคลงที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ The Complete Poems of Emily Dickinson

24

There is a morn by men unseen -

คนคนหนึ่งร่ำถึงดินแดนที่ห่างไกล ซึ่งไม่มีใครเคยพบเห็นมาก่อน หญิงสาวที่อยู่ ณ ที่นั้นต่างก็มีความสุขรื่นรมย์ราวกับเป็นเดือนเมษายน ซึ่งเป็นเดือนแห่งความมหัศจรรย์ มีการเดินร่ำและการละเล่นต่าง ๆ ดินแดนดังกล่าวจะเป็นที่อยู่ของคนซึ่งสิ้นชีวิตไปจากโลกนี้แล้วเสมือนเป็นเขตอบอุ่น ซึ่งเหล่าภุมบุ๋มไปสู่เมื่อหมดฤดูร้อนแล้ว ชีวิตในที่นั้นมีแต่ความสนุกสนานกับการจับมือเดินไปรอบ ๆ ราวกับดวงดาวที่หมุนไปมา และผู้พูดในโคลงต้องการที่จะมีชีวิตเช่นเดียวกับผู้คนในดินแดนแห่งนั้น ดังนั้น คนคนหนึ่งจึงรอเสียงระฆังแห่งความตายซึ่งจะทำให้เขาไปอยู่ ณ อีกหุบเขาหนึ่ง เพื่อที่จะได้พบกับยามเช้าที่แตกต่างไปจากทุกวัน

เอมิลีเชื่อว่า คนที่ตายไปแล้วจะได้ไปอยู่ภูเขาสวรรค์ซึ่งเป็นที่มีชีวิตและรื่นรมย์ ร่วมเย็นตลอดกาลต่างไปจากโลกมนุษย์

28

So has a Daisy vanished

คนตายไป 1 คนก็เหมือนกับดอกเดซี่ดอกหนึ่งที่หายไปจากท้องทุ่ง เขาเหล่านั้นตายไปอย่างเงียบ ๆ และล่องลอยไปตามกระแสน้ำที่ไหลจากไป คนที่ตายไปนั้นจะได้พบกับพระเจ้าหรือไม่ เป็นเรื่องที่ยังไม่มีใครรู้

ชีวิตหลังความตายยังเป็นปริศนาสำหรับทุกคน

40

When I count the seeds

โคลงกล่าวถึง คนคนหนึ่งซึ่งนับเมล็ดพืชที่หว่านลงไป在地 โดยหวังว่ามันจะงอกขึ้นมาในสักวันหนึ่ง เช่นเดียวกับยามที่คน ๆ นั้น พิจารณาดูบรรดาว่างที่นอนอยู่ในดิน เพื่อจะได้ขึ้นไปอยู่บนสวรรค์ ตามความเชื่อของบุคคลนั้น ๆ ที่ว่า มีสวนแห่งหนึ่งซึ่งมนุษย์จะไม่มีวันได้เห็น นอกเสียจากว่าจะตายไปแล้ว ดังนั้น คนผู้นี้จะไม่ลังเลที่จะสละฤดูร้อน หรือชีวิตในโลกนี้ไป เพื่อที่จะได้พบกับความสุขบนสวรรค์

เอมิลีเชื่อว่า มีสวรรค์ และมีความเป็นอมตะรออยู่บนสวรรค์

45

There's something quieter than sleep

โคลงบรรยายถึง บรรดาอากาศบริเวณบ้านซึ่งมีคนตายว่า มีคนตายซึ่งยังเป็นเด็กอยู่ ทั้งญาติและเพื่อนบ้าน ต่างก็มาแสดงความรัก อาลัย ผู้ตาย ซึ่งนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ สำหรับคนอื่น ๆ ที่มีไข้ญาติสนิท พวกเขามองถึงผู้ตายว่าเป็นผู้ที่ชีวิตสิ้นสุดลง หากสำหรับผู้รักใคร่ผูกพันกับผู้ตาย กลับคิดว่าคนที่ตายนั่นคือคนที่บินไปสู่อิสรภาพของตนเอง

เอมิลีแสดงให้เห็นว่า คนกลัวความตายจึงพยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า "ตาย" กับคนสนิทหรือญาติมิตร

50

I haven't told my garden yet -

โคลงนี้กล่าวถึง คนคนหนึ่งซึ่งเฝ้าคิดถึงแต่ความตายของตนเอง และไม่ยอมบอกความคิดนี้ให้ใครได้ล่วงรู้ ไม่ว่าจะเป็นคนรู้จัก หรือแม้แต่คนในครอบครัว เพราะเกรงไปว่าคนรอบข้างจะประหลาดใจ ที่คนผู้นั้นยังเขว้าต่อโลกและชลาดอายุ กลับคิดถึงแต่เรื่องความตาย

เอมิลีมีความเห็นว่า ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวสำหรับคนทั่วไป จนเธอไม่กล้าเอ่ยเรื่องความตายของเธอให้ใครฟัง

51

I often passed the village

มีหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เงียบสงบบามาก ไม่มีใครรบกวนที่นั่น มีแต่ดอกไม้และหมอก ดังนั้น ณ ที่แห่งนี้จึงเป็นสถานที่เหมาะสมที่สุดสำหรับใครก็ตามที่เห็นเหนื่อยและหนาวเหน็บ เขาเหล่านั้นควรเต็มใจที่จะตาย เพราะเมื่อตายไป เขาจะได้พบกับคนรู้จักที่ตายไปก่อนแล้ว รวมทั้งตัวผู้บรรยายในโคลงเอง ซึ่งจะคอยรอรับผู้ที่มาอยู่ในโลกแห่งความตายร่วมกับเขา

เอมิลีคิดว่า ความตายเป็นการพักผ่อนของชีวิตหลังจากเหน็ดเหนื่อยมาตลอด

54

If I should die,

ถึงแม้ชีวิตหนึ่งจะสิ้นไป ก็ยังมีคนอื่นมากมายอยู่ข้างหลัง และชีวิตหรือเหตุการณ์บนโลกก็จะเป็นเช่นที่เคยเป็นมาแล้ว วันเวลายังคงผ่านไป ทุกสิ่งทุกอย่างยังดำเนินไปตามปกติ ดังนั้นคนทุกคนควรจะตายจากโลกนี้ไปด้วยจิตใจที่สงบ เพราะแม้ตัวจะตายแต่สิ่งที่คนนั้นมีส่วนร่วมก็ยังคงอยู่ ทุกสิ่งทุกอย่างคงอยู่ไม่สูญสิ้นไปกับตัวเรา เราก็จะจากไปอย่างไม่ทรมาน และวิญญาณของเราจะสงบสุข เมื่อรู้ว่าคนเบื้องหลังได้กระทำสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างงดงาม โดยที่เราไม่ต้องกังวลถึงพวกเขา

เอมิลีมีความคิดว่า คนเราควรยอมรับความตายอย่างสงบ

56

If I should cease to bring a Rose

คนคนหนึ่งได้นำดอกไม้มาเยี่ยมที่หลุมฝังศพของคนอื่น ๆ ในโอกาสพิเศษเสมอ บุคคลนั้นคิดว่าตนเองจะทำสิ่งนี้ไปเรื่อย ๆ และจะเลิกกระทำก็ต่อเมื่อตัวเองตายไปด้วยเช่นกัน

เอมิลีคิดว่า ความตายคือการสิ้นสุด และตัวเธอเองก็จะต้องตายเช่นเดียวกัน ความตายเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเผชิญ ไม่วันใดก็วันหนึ่ง

71

A throe upon the features -

ความตาย คือความเจ็บปวดเพียงชั่วครู่ และการหายใจที่กระชั้น ความตายคือช่วงขณะที่วิญญาณออกจากร่าง และเมื่อแรกที่คนคนหนึ่งคิดถึงความตาย เขาจะรู้สึกเจ็บปวด ซึ่งเมื่อเขาเริ่มชินแล้ว เขาจะรับรู้ถึงการที่จะได้ไปอยู่ร่วมกับคนที่ตายไปก่อนแล้วอีกครั้งหนึ่ง

เอมิลีคิดว่า ความตายนั้นไม่ใช่ความทุกข์ทรมาน และเป็นทางที่ทุก ๆ คนจะได้ไปอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ ซึ่งจากไปแล้ว โดยจะรู้สึกเจ็บปวดเพียงชั่วครู่เดียวเท่านั้น

76

Exultation is the going

โคลงกล่าวถึง ความรู้สึกเป็นสุขของการเดินทางของวิญญาณที่อยู่บนแผ่นดินไปสู่ท้องทะเล ผ่านบ้านเรือนและภูมิประเทศต่าง ๆ ไปยังความเป็นนิรันดร์อันลึกล้ำ ความสุขนี้มากมายจนไม่แน่ใจว่าชาวทะเลเข้าใจถึงความรู้สึกของคนที่เคยโอดมาท่ามกลางภูเขา และเฟื่องจะมีโอกาสเดินทางออกจากแผ่นดินเป็นครั้งแรกหรือไม่

เอมิลีเปรียบเทียบความตายกับการที่วิญญาณเดินทางจากแผ่นดินไปสู่ทะเล ซึ่งคือโลกแห่งความเป็นอมตะ และผู้เดินทางหรือวิญญาณนั้นจะมีความสุขมาก

87

A darting fear - a pomp - a tear -

โคลงกล่าวถึงความกลัวที่เข้าสู่โงม (ผู้ที่กำลังจะตาย) ความยิ่งใหญ่โอ้อ่า (ของคนที่ตายไปแล้ว ในชบวนศพของเขา) น้ำตา (ของญาติมิตร) และการที่คนคนนั้นได้ตื่นขึ้นในโลกอีกโลกหนึ่งที่แตกต่างกันไปจากเดิม

คนเราเมื่อตายไปจะไม่มีชีวิตอยู่ในที่อีกแห่งหนึ่ง (สวรรค์)

89

Some things that fly there be -

มนุษย์ไม่มีคำว่าไว้อาลัยให้กับน้ำ เวลา และสิ่งที่โอบน้อมจากไป ส่วนบางสิ่งที่อยู่กับที่ เช่น ความเศร้า ภูเขาและความเป็นนิรันดร์ ก็ไม่จำเป็นที่เราจะต้องไปพูดถึง หรือให้คำอธิบายอะไรอีก อย่างไรก็ตามมีบางอย่างซึ่งเมื่อตายไปแล้วจะได้ขึ้นสวรรค์ แต่ไม่มีใครจะอธิบายเรื่องของสวรรค์ได้ ยังเป็นปริศนาที่ไม่ยอมคลี่คลาย

เอมิลีเชื่อในเรื่องชีวิตหลังความตาย เชื่อว่าคนตายจะไปใช้ชีวิตอยู่บนสวรรค์ แต่เธอก็ไม่สามารถอธิบายเรื่องนี้ได้ เพราะเรื่องนี้ยังเป็นปริศนาสำหรับเธอ

96

Sexton! My Master's sleeping here.

ใครคนหนึ่งได้ไปที่หลุมศพของคนรัก คนนั้นได้สร้างรังนก และหวานเมล็ดพืชไว้เพื่อที่ว่ายามฤดูหนาวผ่านไป และหิมะสลายไปจากหลุมศพแล้ว เมล็ดพืชที่คนคนนั้นหวานไว้ก็จะผลิดอก และรังนกก็จะมันมากมาอาศัย ส่งเสียงร้องเพลง ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้จะเป็สิ่งที่ดีคน ๆ นั้นจะสังเกตได้ เมื่อยามที่คิดจะมาเยี่ยมเยียนคนรักในครั้งต่อ ๆ ไป

เอมิลีพูดถึงความผูกพันระหว่างคนรัก แม้ว่าผู้หนึ่งจะตายจากไปแล้ว ใจของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังยึดมั่นอยู่กับคนที่รัก

98

One dignity delays for all-

ความตาย เป็นเกียรติยศที่ทุกคนจะได้รับเหมือนกันหมดไม่ว่าช้าหรือเร็ว ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นระดับใด ผู้ตายจะได้รับการแสดงความเคารพจากผู้ที่มาร่วมพิธีศพ ไม่ว่าคนที่มาคนนั้นจะเป็นคนชั้นไหน ส่วนชบวนศพนั้นก็ยิ่งใหญ่มากเช่นเดียวกับชบวนเสด็จของเจ้านาย ซึ่งมีผู้ติดตามมากมาย และเมื่อศพจะถูกฝังนั้น ทุก ๆ คนที่มาร่วมพิธีต่างต้องสำรวมท่าทีแสดงความเคารพเพื่อเป็นการส่งวิญญาณผู้ตายด้วย

ความตายคือเกียรติยศที่ทุกคนต้องได้รับไม่ช้าก็เร็ว คนตายได้รับการยกย่องให้เกียรติจากคนทั่วไป ไม่ว่าคนที่ตายนั้นจะเป็นเพียงคนสามัญ หรือสูงศักดิ์ ก็จะได้รับเกียรติเท่าเทียมกัน

114

Good night, because we must.

ผู้ตกล่าว่าว่า คำว่าราตรีสวัสดิ์ เปรียบเสมือน คำกล่าวลาตาย เมื่อตายไปแล้ว คน ๆ นั้นจะต้องจากไป หลังจากนั้นก็จะรับรู้ถึงความลึกลับของความตาย ซึ่งไม่มีใครบอกได้

เอมิลีเชื่อว่า เมื่อเธอตายไปแล้ว เธอจึงจะรับรู้ถึงความลึกลับของความตาย โดยที่พระเจ้าบนสวรรค์จะเป็นผู้ไขปัญหานี้ให้แก่เธอ

141

Some, too fragile for winter winds

หลุมฝังศพโอบอุ้มคนที่บอบบางจนทนความหนาวไม่ได้ และยังเป็นที่พักพิงภัย เนื่องจากคนอื่น ๆ ไม่กล้ากล้ากรายเข้าไปรบกวน ที่ฝังศพแห่งนี้เป็นที่สำหรับเด็ก และคนที่อ่อนแอ

เอมิลีมีความเห็นว่า ความตายจะปกป้องผู้อ่อนแอ และช่วยตัวเองไม่ได้ ความตายคือที่ปลอดภัยสำหรับสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

145

This heart that broke so long -

โคลงบรรยายถึงคนคนหนึ่งซึ่งในยามที่มีชีวิตอยู่เต็มไปด้วยความผิดหวัง แต่เขาไม่เคยย่อท้อ และยังมีศรัทธาอันแรงกล้าต่อพระเจ้า ในที่สุดเมื่อเขาตายไป เขาก็ได้ไปอยู่ยังที่ซึ่งไม่มีใครมารบกวน ไม่มีการต่อสู้ แม้แต่สุนัขไล่เนื้อก็ไม่สามารถตามกระต่ายซึ่งวิ่งตะปิงมาหลบตัวที่นั่นอย่างเห็น้อยหอบ หรือแม้กระทั่งเด็กผู้ชายซุกซน ก็ไม่สามารถมาขโมยรังนกที่สร้างไว้ ณ ที่นั้น

เอมิลีมีความเห็นว่า คนที่ตายไปแล้วไม่จำเป็นต้องกลัวอะไรอีกเพราะไม่มีใครสามารถทำอันตรายพวกเขาได้อีกต่อไป

146

On such a night, or such a night,

เด็กคนหนึ่งเสียชีวิตไปอย่างเงียบ ๆ ในตอนกลางคืน โดยไม่มีใครรู้ จวบจนรุ่งเช้าจึงมีคนพบร่างที่นอนแน่นิ่งอยู่ โดยไม่มีอะไรสามารถทำให้เขาฟื้นขึ้นมาอีก และมีหลุมศพมากมายที่บรรจุร่างเล็ก ๆ ของเด็ก ๆ ไว้ เด็กเหล่านี้เคยอ่อนเพลียจากโรงเรียน และสนุกสนานกับเพื่อน ๆ และขนมต่าง ๆ ในวันหยุดมีการเล่นที่แสดงถึงจินตนาการอันกว้างไกล นำแปลกที่เด็ก ๆ ซึ่งเต็มไปด้วยชีวิตชีวาต้องมาพบกับจุดจบของชีวิตตั้งแต่ยังเยาว์

เอมิลีมีความเห็นว่า เด็ก ๆ ที่ยังมีชีวิตน่ารัก ร่าเริง สนุกสนาน ยังไม่ควรรีบกับความตาย

153

Dust is the only Secret -

โคลงเปรียบเทียบ ความตายเป็นประตูคนกลับที่ไม่มีใครรู้ที่มา แต่การทำงานของความตายนั้นลับไว ตรงเวลา เงียบเชียบ ห้าวหาญ รวากับใจ ความตายเอาชีวิตของมนุษย์ไป และสร้างที่อยู่ใหม่ (หลุมฝังศพ) ให้ แต่พระเจ้าก็มาเอาชีวิตออกไปจากที่นั่น เพื่อการพักผ่อนบนสวรรค์

เอมิลีคิดว่า ความตายเป็นสิ่งลึกลับ แต่เธอก็เชื่อว่าเมื่อมนุษย์ตายไป พระเจ้าจะมารับเขาไปพักผ่อนบนสวรรค์

160

Just lost, when I was saved!

โคลงกล่าวถึงคนคนหนึ่งซึ่งใกล้จะตายแต่กลับไม่ตาย คนนี้มีความรู้สึกเหมือนว่าตัวเองได้กลับมาจากที่หนึ่งหนึ่ง และมีเรื่องราวที่เป็นความลับต่าง ๆ จะบอกมากมาย เหมือนกับกลาสีที่เลียบเลาะไปตามชายฝั่งโดยที่ยังไม่ได้ขึ้นไป หรือคนบอกข่าวหน้าตาซุบซิดที่ยังไม่ได้เดินเข้าไป ในประตูอันน่าเกรงขามซึ่งปิดสนิทอยู่ คนคนนั้นฝันว่าคราวหน้าเขาถึงจะขึ้นไปบนฝั่ง เพื่อที่จะได้เห็นได้ยินในสิ่งที่คนอื่นไม่สามารถเห็น หรือได้ยินได้

เอมิลีเชื่อในเรื่องของชีวิตหลังความตาย เธอเชื่อว่ามีสถานที่อีกที่หนึ่งสำหรับคนที่ตายไปแล้ว

171

Wait till the Majesty of Death

เมื่อคนคนหนึ่งตายก็จะกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ด้วยศรัทธา คนอื่น ๆ จะพูดถึงเขาอย่างให้เกียรติ ยกย่อง ข้างกายของคนผู้ที่มีทูตสวรรค์คอยอยู่ รวากับว่าคนผู้นั้นคือบุคคลในราชวงศ์และมีสถานภาพสง่างามสูงสุด แม้แต่ผู้มีเกียรติทั้งหลายยังกลัวที่จะแสดงคารวะต่อเขาซึ่งเป็นเพียงคนธรรมดาสามัญ เพราะพระเจ้าซึ่งเป็น "ผู้ยิ่งใหญ่" ของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ยังยอมรับเขาไว้บนสวรรค์อย่าง

ไม้กระดากอาาย

เอมิลีคิดว่า คนตายจะได้รับเกียรติอันสูงสุด ราวกับคนที่มียศตำแหน่งใหญ่โต เพราะพระเจ้าจะรับเขาไว้ในสวรรค์ ดังนั้น เขาจึงควรได้รับการคารวะสูงสุดจากคนที่ยังมีชีวิตอยู่

187

How many times these low feet staggered -

โคลงบทนี้กล่าวถึงแม่บ้านคนหนึ่ง ซึ่งรับผิดชอบงานบ้านที่หนักมากตลอดทั้งชีวิตจนกระทั่งตาย เหลือเพียงร่างที่นอนหนึ่งอยู่ในโลง โดยไม่ต้องทำอะไรอีกต่อไป

เอมิลีมีความคิดว่า ความตายทำให้มนุษย์ได้หยุดพักจากการทำงานที่แสนเหน็ดเหนื่อย เพื่อจะได้นอนพักผ่อนอย่างสงบในหลุมศพ

194

On this long storm the Rainbow rose -

โคลงกล่าวถึงปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นประจำบนโลก เช่น รุ้งกินน้ำหลังพายุฝน หมอกที่ร่าเริงในยามเช้า แต่สำหรับคนตายนั้นจะไม่รับรู้ในสิ่งเหล่านี้เลย สรรพสำเนียงแห่งยามเช้าไม่สามารถปลุกให้คนตายฟื้นขึ้นมาได้อีก นอกจากเสียงของหัวหน้าแห่งทูตสวรรค์เท่านั้น ที่จะปลุกเขาได้ (เพราะคนคนนั้นจะไม่มีชีวิตบนสวรรค์ หลังจากที่เขาตายไปแล้ว)

เอมิลีมีความเห็นว่า คนตายคือคนที่ละแล้วจากโลกนี้ คนตายจะไม่สื่อสารอะไรกับโลกนี้อีก แต่จะไปมีชีวิตใหม่บนสวรรค์ และได้เข้าเฝ้าพระเจ้า

201

Two swimmers wrestled on the spar -

โคลงกล่าวถึงนักว่ายน้ำสองคนซึ่งต่อสู้กันในสายน้ำ โดยมีชีวิตรอดกลับมาเพียงคนเดียว ส่วนอีกคนหนึ่งนั้น มีชาวเรือพบศพของเขา ที่มียังคงยื่นออกมาเพื่อขอความช่วยเหลือและตายยังคงลืมหูลืมตาอยู่

เอมิลีกล่าวถึงความตายอย่างน่ากลัวและน่าสยดสยอง เธอบรรยายให้เห็นภาพของคนที่ต้องดิ้นรนที่จะมีชีวิตอยู่ จนถึงนาทีสุดท้ายแห่งชีวิต

216

Safe in their Alabaster Chambers - (version of 1859)

โคลงกล่าวถึงหลุมศพว่า เป็นที่ที่ปลอดภัยสำหรับคนตาย และเป็นที่พักผ่อนอยู่อย่างมีความสุข โดยไม่ถูกรบกวน และจะไม่ได้ยินแม้แต่สรรพสำเนียงแห่งธรรมชาติ เช่น เสียงนกและเสียงแมลง

เอมิลีมีความเห็นว่า คนตายจะอยู่อย่างสงบสุขในหลุมศพของตนเอง โดยแยกออกจากโลกโดยสิ้นเชิง

216

Safe in their Alabaster Chambers - (version of 1862)

ผู้ตายจะอยู่อย่างสงบและปลอดภัยในหลุม ไม่รับรู้ถึงวันเวลาที่ผ่านไป ตลอดจนเรื่องราวที่เกิดขึ้นในโลก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นและสำคัญเพียงใด สำหรับคนตายแล้ว เรื่องเหล่านี้จะเป็นเสมือนจุดเล็ก ๆ บนหิมะเท่านั้น

คนตายจะอยู่อย่างสงบโดยตัดขาดจากเรื่องราวต่าง ๆ ในโลก

255

To die - takes just a little while -

การตายไม่เจ็บปวด และคนตายจะค่อย ๆ หายไปจากความรู้สึกของคนที่อยู่ข้างหลัง และจะถูกลืมไปในที่สุด

เอมิลีคิดว่า ความตายไม่ทุกข์ทรมาน แต่คนที่ตายจะถูกลืม

261

Put up my lute!

โคลงกล่าวถึงคนคนหนึ่งซึ่งละทิ้งเครื่องดนตรี เพราะไม่รู้จักเล่นให้ใครฟัง เนื่องจากบัดนี้ คนฟังได้นอนนิ่งราวกับหินที่ไร้ความรู้สึก เสียงระฆังหรือเสียงเพลงสวดไม่แตกต่างกันสำหรับคนตายเพราะไม่สามารถจะฟังอะไรได้อีกต่อไป

คนที่ตายแล้วไม่รับรู้ในสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเบื้องหลังอีกต่อไป

282

How noteless Men, and Pleiads, stand,

โคลงกล่าวถึงคนและดวงดาว ซึ่งต่างก็สงบนิ่งจนกระทั่งถึงช่วงเวลาหนึ่งซึ่งคนคนหนึ่งได้ตายไป ผู้ที่ตายไปได้กลายเป็นสิ่งที่ไม่มีการมองเห็น และไปอยู่บนสวรรค์โดยทิ้งผู้ซึ่งผิดหวังและเสียใจต่อความตายของเขาไว้ข้างหลัง

เอมิลีเชื่อว่า คนตายจะอยู่ในสวรรค์ คนที่มีชีวิตอยู่จะเศร้าโศกเสียใจในความตายของเขาเหล่านั้น

287

A clock stopped -

โคลงเปรียบเทียบความตายของมนุษย์กับความตายของนาฬิกาที่หยุดเดินเพราะเครื่องเสีย เมื่อนาฬิกาตายจะมีช่าง ซึ่งไม่ว่าช่างกี่คน ก็ไม่สามารถทำให้กลับดีขึ้นมาได้และเดินต่อไป ไม่มีใคร

สามารถชโลชีวิตไว้ได้

เอมิลีมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความตายว่า เมื่อถึงเวลาทุกคนก็ต้องตาย ไม่มีใครที่ไหนดจะรักษาชีวิตไว้ได้ ถ้าร่างกายเสื่อมโทรมอ่อนล้าจนถึงจุดดับแล้ว

325

Of Tribulation, these are they.

คนที่สามารถเอาชนะทุกสิ่งได้ โดยต้องต่อสู้อย่างยากลำบาก เพื่อเกียรติยศ และชื่อเสียง เหล่านั้น หาใช่ผู้ชนะที่แท้จริงไม่ แม้เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างมีเกียรติและหรูหรา ผู้ชนะที่แท้จริงกลับมีความเรียบง่าย ไม่หรูหรา พวกเขาคือผู้ที่ตายไปแล้วและได้ไปอยู่ในสวรรค์ ซึ่งเป็นดินแดนที่ไม่มีความปราณี หรือความเจ็บปวดต่าง ๆ และพวกเขาจะรู้ว่าตนเองอยู่ในที่ที่ปลอดภัยแล้ว

คนตายเท่านั้นคือผู้ที่ได้ชัยชนะอันแท้จริง เพราะพวกเขาจะได้ไปอยู่ในดินแดนที่ไม่มีความพ่ายแพ้ ดินแดนแห่งนั้นคือสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ปลอดภัยสำหรับคนที่ตายไปแล้ว

344

'Twas the old - road - through pain -

โคลงกล่าวถึงชีวิตบนโลกว่าเปรียบเสมือนเส้นทางไปสู่สวรรค์ที่มีความเจ็บปวดเหนื่อยล้า โลกเป็นทางที่มนุษย์ผ่านมาระหว่างการเดินทางไปสู่สวรรค์ของพวกเขา และหลุมฝังศพ ก็เป็นที่พัก่อนแห่งสุดท้าย จากนั้นพวกเขาจะพบกับสวรรค์ซึ่งจะมีนางฟ้าคอยจัดที่นอนไว้ให้ พวกเขาจะมีชีวิตอยู่ ณ ที่นั้นอย่างมีความสุข และสวรรค์นั้นไกลมากสำหรับมนุษย์ ไกลเกินกว่าจะได้ยินคำว่า ราชวิธีสวัสดิ์ของผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก

เอมิลีเชื่อว่า การเดินทางของมนุษย์จะสิ้นสุดที่สวรรค์ โดยมีโลกเป็นทางผ่าน และหลุมฝังศพเป็นที่พักเหนื่อย

350

They leave us with the Infinite.

มือของความเป็นนิรันดร์มีขนาดเท่ากับร่างกายมนุษย์ ดังนั้นเขาจึงสามารถวางมนุษย์ไว้ในอุ้งมือได้ วงแขนของความเป็นนิรันดร์ใหญ่โตมาก มีขนาดเท่ากับเขาหิมาลัย ดังนั้นทุกคนสามารถวางใจได้ว่าเมื่อตายแล้วจะมีที่ว่างสำหรับทุกคนในอุ้งมือของความเป็นนิรันดร์

ความตายไม่ใช่สิ่งน่ากลัว ทุกคนที่ตายไปจะพบกับความเป็นนิรันดร์

358

If any sink, assure that this, now standing -

โคลงเปรียบเทียบกับความรู้สึกก่อนตายว่า คนจะรู้สึกกลัวอย่างหนัก เหมือนกับความรู้สึกที่ได้ยินเสียงของลูกปืนที่วิ่งเสียดอากาศมาจนเกิดเสียงหวือ ๆ ครั้นพอกระทบถึงตัวทุกอย่างก็เงียบ

เพราะชีวิตได้สิ้นไปแล้ว

เอมิลีคิดว่า ช่วงเวลาก่อนที่จะตายคนเราจะรู้สึกกลัวและสยดสยองมากที่สุด ช่วงเวลานั้นจะกลายเป็นช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต เมื่อความตายมาถึงจริง ๆ

360

Death sets a Thing significant

ความตายของคนรู้จัก ทำให้สิ่งต่าง ๆ ที่เคยอยู่รอบตัวเขามีความหมายขึ้นมา นั่นคือเราจะเกิดความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ต่อเขา ดังนั้น สมบัติทุกชิ้นที่เคยเป็นของพวกเขาก็จะยิ่งมีค่ามากขึ้น เพราะเป็นเสมือนตัวแทนของคนที่ยากไป ไม่ว่าจะเป็นงานฝีมือที่เพื่อนผู้หญิงทำค้างไว้ หรือหนังสือที่เพื่อนผู้ชายเคยอ่าน ย่อมทำให้คนที่อยู่ข้างหลังเกิดความระลึกถึง คนที่จากไป

เอมิลีกล่าวถึงความรู้สึกอาลัยอาวรณ์คนที่ตายไป โดยมีสิ่งของที่เคยเกี่ยวข้องกับบุคคลเหล่านั้นเป็นสาเหตุ

382

For Death - or rather

ความตายทำให้คนต้องจากโลกไป พวกเขาจะมีที่อยู่ใหม่และมีชื่อใหม่ คนที่ยังมีชีวิตอยู่จะไม่รู้ว่า อะไรดีกว่ากันระหว่างสิ่งที่ชีวิตให้กับสิ่งที่ความตายให้ เพราะคนที่รู้ดีก็คือ คนที่ตายไปแล้ว ซึ่งไม่สามารถบอกใครได้

เอมิลีเชื่อ เรื่องชีวิตหลังความตาย แต่จะมีความแตกต่างจากชีวิตบนโลกอย่างไร คนตายเท่านั้นที่จะรู้

388

Take your Heaven further on -

โคลงกล่าวถึงคนคนหนึ่งซึ่งเวลาที่จะไปสวรรค์ยังไม่ถึง แต่คิดจะไปสวรรค์ก่อนคนอื่นคนหนึ่งซึ่งเพิ่งสิ้นชีวิตไป พระเจ้าจึงบอกให้เขารอและขอโทษต่อสวรรค์ในการที่เขาจะขัดแย้งสวรรค์มาจากคนตาย ผู้ซึ่งเวลานั้นได้แต่งชุดขาว และพร้อมที่จะมารับเขา

สวรรค์เป็นที่สำหรับคนที่ตายแล้วเท่านั้น

389

There's been a Death, in the Opposite House.

โคลงได้บรรยายถึงบรรยากาศของบ้านข้างเคียงที่สับสนวุ่นวาย เนื่องจากมีคนตายในบ้านนั้น ผู้คนมากมายเดินเข้าออก ส่วนคนที่อยู่ในบ้าน ก็มีอาการเศร้าสร้อย มีคนหนึ่งโยนหินนอนออกมา ซึ่งเด็ก ๆ เชื่อว่าเป็นหินนอนของคนตาย ทำให้ต่างวิ่งหนีกันไปเพราะความกลัวและหลัง

จากความโกลาหลในบ้านแล้วขบวนศพก็ผ่านไป

ความตายและคนตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวสำหรับเด็ก ๆ

390

It's coming - the postponeless Creature -

ความตายมาสู่ทุกคนโดยไม่มีการผ่อนผันว่าจะอยู่ที่ใด และไม่มีประโยชน์ที่จะต่อสู้ขัดขืน
ความตายจะพาคนที่ตายแล้วไปพบพระเจ้า

คนทุกคนต้องตายและเมื่อตายไปแล้วจะไปพบกับพระเจ้า

408

Unit, like Death, for Whom?

หลุมศพเป็นสิทธิเฉพาะของคนตาย ทุกสิ่งทุกอย่างจะสิ้นสุดพร้อมกับร่างที่ถูกฝัง ในหลุมศพ
จะมีแต่ความเงียบ คนทั่วไปจะไม่รู้ว่า คนที่ตายแล้วจะพบกับอะไรบ้าง เพราะคนที่ตายไปแล้วบอก
อะไรใครไม่ได้ ในหลุมมีแต่ความมืดมิดที่น่ากลัว การคาดหวังและความกลัว ซึ่งทั้งหมดเป็นความ
ประหลาดประหลาดเพราะไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้น

ชีวิตหลังความตายยังเป็นปริศนา สำหรับทุกคน

409

They dropped like Flakes -

คนตายเหมือนกับเกล็ดหิมะที่ร่วงหล่น เหมือนดวงดาวที่ตกจากฟ้า เหมือนกลีบกุหลาบที่
หลุดจากชั้ว พวกเขาเหมือนกับหายไปในทุกๆที่ที่ไร้รอยต่อ จึงไม่มีใครหาเขาพบ แต่พระเจ้าจะ
เรียกพวกเขามาได้เพื่อมาฟังคำตัดสิน เพราะท่านมีบัญชีรายชื่อของพวกเขายอยู่แล้ว

มนุษย์ไม่สามารถติดต่อกับคนที่ตายไปแล้วได้ แต่พวกเขาจะได้ขึ้นไปฟังคำตัดสินจากพระ-
เจ้าบนสวรรค์

411

The Color of the Grave is Green -

โคลงกล่าวถึง ความสงสัยไม่กระจ่างของมนุษย์ที่มีต่อความตายว่า ภายนอกหลุมฝังศพยัง
มีสิ่งที่สังเกตเห็นให้คนที่ยังไม่ได้ทราบว่ามีหลุมศพตั้งอยู่ที่ใดบ้าง แต่ไม่มีใครทราบเลยว่า ภายใน
หลุมฝังศพนั้นเป็นเช่นไร ทุกอย่างยังคงดำมืด เหมือนกับสีดำของผ้าคลุมหน้า แม้แต่ตัวเฟอร์เรท
(สัตว์ชนิดหนึ่งซึ่งมีนิสัยชอบค้นหาข้าวของ) ก็ยังหาไม่พบ

ความตายยังเป็นปริศนาสำหรับทุกคน ไม่มีใครรู้ว่าชีวิตหลังความตายเป็นเช่นไร

412

I read my sentence - steadily -

คนคนหนึ่ง บรรารัณที่ จะพบกับความตายอย่างสงบ ปราศจากความเจ็บปวด เขาเชื่อว่า วิญญาณของคนตายจะได้รับการตัดสินต่อหน้าพระเจ้าและคณะลูกขุน เขาเชื่อว่า ในกรณีของเขานั้น ได้ทำความดีมากพอ โดยวัดจากเรื่องราวเกี่ยวกับความผิดและความดีที่ได้บันทึกไว้ ดังนั้น เขาจึงหวังว่าพระเจ้าจะทรงเมตตา นั่นก็คือ เขาจะได้มีความสุขบนสวรรค์ตลอดไป

คนเมื่อตายไป ความดีและความชั่วของเขาจะถูกนำมาเปรียบเทียบกับต่อหน้าพระเจ้าและนักบุญ ซึ่งเป็นคณะผู้ตัดสิน ถ้ามีความดีมากกว่าเขาจะได้ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขบนสวรรค์

417

It is dead - Find it -

โคลงกล่าวถึงคนซึ่งตั้งคำถามที่ไม่น่าถามขึ้นกับคนตายเช่น สบายดีหรือ? รู้สึกตัวบ้างไหม? และคิดถึงบ้านไหม? แต่ถึงแม้จะมีคนตายมากมาย พวกเขาก็ไม่สามารถตอบอะไรได้

เอมิลีแสดงให้เห็นว่า คนที่มีชีวิตอยู่ย่อมต้องอยากรู้ว่าเมื่อตายไปแล้วจะเป็นเช่นไรบ้าง แต่ไม่มีทางรู้

423

The Months have ends - the Years - a knot -

ชีวิตคนเปรียบเสมือนปมด้ายไม่มีใครสามารถจะคลี่คลาย เพื่อทำให้ชีวิตยืนยาวออกไปได้ คนที่ใช้ชีวิตมาจนสมควรแก่เวลาจะต้องเห็นดีเห็นชอบและต้องการพัก ผ่อนได้ ให้ที่แก่มนุษย์ได้พัก ผ่อน (หลุมศพ) แต่มนุษย์เวลาใกล้ตายจะมีสภาพเหมือนเด็ก ๆ ที่เล่นเหนื่อยมาทั้งวัน แต่ยังไม่ยอมวางมือจากของเล่น เมื่อเข้านอน เช่นเดียวกับมนุษย์ที่ไม่ได้ตายโดยใจเป็นอิสระ ยังยึดสิ่งต่าง ๆ ในโลกไว้

มนุษย์ส่วนใหญ่ตายไปทั้ง ๆ ที่ใจยังห่วงกังวล

432

Do People moulder equally.

เอมิลีเชื่อในเรื่องชีวิตที่เป็นอมตะหลังความตาย เธอเชื่อว่า เมื่อเธอตายแล้วเธอจะมีชีวิตอยู่บนสวรรค์ และเธอขอยืนยันความคิดนี้ เพราะเธอเชื่อในพระเจ้า ซึ่งบอกเธอว่าความตายได้ตายไปแล้ว ไม่มีความตายบนสวรรค์อีก

จะ ไม่มีความตายหลังความตายอีก ทุกชีวิตจะเป็นอมตะบนสรวงสวรรค์

445

'Twas just this time, last year, I died.

โคลงกล่าวถึงคนคนหนึ่งซึ่งตายไปแล้ว แต่ยังอาลัยอาวรณ์ต่อชีวิตบนโลกที่คุ้นเคย วิญญาณของคนคนนี้ได้รำพึงถึงตัวเองในตอนที่ถูกแบกผ่านท้องทุ่ง ซึ่งเป็นฤดูเก็บเกี่ยว ซึ่งเจ้าตัวรู้ดีว่าผู้คนจะทำอะไรบ้างในช่วงเวลานี้ นอกจากนี้ ยังเกิดความรู้สึกเสียตายที่ไม่มีโอกาสได้อยู่ร่วมกับครอบครัวในวันสำคัญต่าง ๆ จนทำให้เกิดความปรารถนาที่จะให้เวลาแห่งความตายที่มาถึงแล้วนั้นเลื่อนออกไป

ความตายคือ การขาดจากทุกอย่างในโลก ทำให้เกิดความอาวรณ์

449

I died for Beauty - but was scarce

มีคนคนหนึ่งตายเพื่อความงาม และได้ถูกฝังไว้ข้างเคียงกับคนอื่นคนหนึ่งซึ่งตายเพื่อความจริง ความงามและความจริงเป็นสิ่งเดียวกัน ดังนั้น เขาทั้งสองจึงเป็นเหมือนญาติกัน และอยู่ด้วยกันในหลุมศพนั้นไปนานเท่านั้น

เอมิลิตคิดว่า ความตายทำให้เห็นว่า ความงามและสัจจะเป็นสิ่งเดียวกัน

461

A Wife - at Daybreak I shall be -

การที่เราสิ้นชีวิตเหมือนกับการแต่งงานกับความตาย และไปสู่โลกอีกโลกหนึ่งที่ไม่มียานตาย เธอว่า เมื่อเธอตายไปแล้วจะมีทูตสวรรค์มารับวิญญาณของเธอขึ้นไปบนสวรรค์ไปสู่ความเป็นนิรันดร์ และพบกับพระเจ้า ผู้ซึ่งเธอคุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก

คนเมื่อตายไปแล้วจะไปสู่ความเป็นนิรันดร์และพบกับพระเจ้า

463

I live with Him - I see His face -

โคลงกล่าวถึง หญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่กับความตายและได้มีชีวิตใหม่บนสวรรค์ซึ่งเป็นการยืนยันเรื่องของการเป็นอมตะซึ่งมีคนเคยบอกเธอไว้ และเธอก็เชื่ออย่างจริงจังว่า ชีวิตอมตะนั้นไม่มีวันสิ้นสุด

เอมิลีเชื่อในชีวิตที่เป็นอมตะหลังความตาย

467

We do not play on Graves -

เด็ก ๆ เห็นว่า หลุมศพเป็นที่ที่ไม่เหมาะที่จะเล่น เพราะไม่มีที่และพื้นที่ลาดชันไม่ราบเรียบ นอกจากนั้น ยังเกรงว่าความเศร้าโศกของพวกที่มาเยี่ยมหลุมศพนั้นจะทำลายการเล่นสนุก

ของพวกตนได้ ดังนั้น เด็ก ๆ จึงมักจะพากันไปเล่นที่อื่นที่ไกลออกไป แต่ก็อดหันมามองเป็นครั้งคราวไม่ได้

เอมิลีกล่าวถึงหลุมศพว่า เป็นที่ที่เด็กไม่ชอบมาเล่น เพราะเป็นที่ที่มีผู้มาแสดงความเศร้าโศกอยู่เสมอ

468

The Manner of its Death

ในเมื่อคนเราจะต้องตายแน่นอน ก็ไม่จำเป็นที่จะเลือกวิธีที่จะตาย ดังนั้น จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะเลือก การที่คนเราจะพูดล้อเล่นกันเกี่ยวกับความตายโดยตั้งคำถามถามว่า เขาตายกันอย่างไร นั้นเป็นเรื่องไม่สมควร

คนเราไม่จำเป็นต้องกลัวรูปแบบของความตายในเมื่อทุกคนต้องตายอยู่แล้ว

482

We Cover Thee - Sweet Face -

โคลงกล่าวถึง การที่คนเราอาลัยอาวรณ์คนที่จากไป จนดูเหมือนว่ามีความรักให้กับคนที่ตายนั้น มากกว่ายามที่เขามีชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นปกติของคนทั่ว ๆ ไป ที่เมื่ออยู่ด้วยกันจะไม่ค่อยรู้และแสดงความรักให้แก่กันเท่าใด ต่อเมื่อตายไปแล้ว จะรู้สึกใจหายอาลัยรักอยู่นาน

ความตายของคนคนหนึ่ง ทำให้คนที่อยู่ข้างหลังอาลัยรักและเสียใจที่เคยแสดงความรักต่อเขาน้อย ไปยามที่เขามีชีวิตอยู่

499

Those fair - fictitious People -

โคลงกล่าวถึง ความเชื่อในเรื่องสวรรค์ซึ่งจะเป็นที่อยู่ของคนที่ตายไป พวกเขาจะอยู่อย่างมีความสุขบนสวรรค์ การเดินทางที่จะไปยังที่นั่นต้องผ่านความตาย คนที่ตายไปแล้วก็เหมือนกับได้กลับบ้าน ส่วนคนที่ยังมีชีวิตอยู่ เหมือนกับคนที่ลัดนรจากบ้านเกิดของตนเอง

ความตายเป็นทางที่นำไปสู่สวรรค์อันเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความสุข

501

This World is not Conclusion.

ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่มนุษย์คิดว่ามีจริง เหมือนเสียงซึ่งมีอยู่ แต่เราไม่สามารถมองเห็นได้ และปริศนานี้เป็นสิ่งที่มนุษยศาสตร์แสวงหาคำตอบเป็นเวลานาน หลายชั่วคน แต่ก็ยังหาไม่พบ แม้กษัตริย์และนักปรัชญาก็ไม่สามารถตอบได้ ปริศนาที่ไม่สามารถไขได้อันนี้ จึงเป็นเสมือนสิ่งที่ก่อกวนจิตใจของมนุษย์มาตลอดเวลา ไม่มีชาชนานใดสามารถทำให้การนี้สงบลงได้

(ความตายและ)ชีวิตหลังความตายยังคงเป็นปริศนา สำหรับมนุษย์มานานแสนนาน

509

If anybody's friend be dead

ความตายของเพื่อนถือเป็นเรื่องสำคัญ เพื่อนที่อยู่ข้างหลังย่อมต้องมีความรู้สึกอาลัยอาวรณ์ และย่อมคิดถึงอิริยาบถต่าง ๆ ของเขายามที่มีชีวิตอยู่ และยังคงคิดถึง เสื้อผ้า ทรงผม การพูดคุยที่ ตลกขบขัน ซึ่งวันเวลาเหล่านั้นเหมือนกับเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ไม่ว่าจะเป็นความสุขที่ได้ฟัง การพูด ได้รับประทานน้ำชาด้วยกัน หรือการพูดคุยกัน ซึ่งจะไม่มีความหมายอีกต่อไปอีก สำหรับ คนที่ยังมีชีวิตอยู่ การคิดถึงสิ่งที่เคยกระทำเหล่านั้นทำให้เราเกิดความเศร้าเสียใจ

ความตายนำมาซึ่งความเศร้า อาลัยอาวรณ์ และพลัดพรากจากคนที่รัก

519

'Twas warm - at first - like Us -

โคลงกล่าวถึงสภาพของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ เริ่มด้วยร่างกายจะเริ่มเย็นชืดและแข็ง ปราศจาก ความรู้สึก ไม่รับรู้ว่ามีใครจะทำอย่างไรกับร่างของตน แม้เมื่อร่างนั้นจะถูกหย่อนลงในหลุมก็ไม่ได้คำนึงถึงภาระที่ตกลงไปในหลุมนั้น

ความตายคือ การที่ร่างกายหยุดทำงานและไม่รับรู้สิ่งใด ๆ อีกต่อไป

524

Departed - to the Judgment -

โคลงกล่าวถึง ความตายของคนคนหนึ่ง ซึ่งเลือดเนื้อของเขาจะสลายไป เหลือแต่ดวง วิญญาณที่จะจากไปฟังคำตัดสินบนสวรรค์ และมีชีวิตหนึ่งก่อนที่จะเขาจะพบพระเจ้า วิญญาณของเขา จะถูกทิ้งให้อยู่โดดเดี่ยวโดยที่โลกแห่งเลือดเนื้อ และโลกแห่งสวรรค์จะผละจากเขาไป เหลือ วิญญาณดวงนั้นไว้ตามลำพัง

มนุษย์เมื่อตายไปจะต้องไปรออยู่ ณ ที่แห่งหนึ่งเพื่อรอฟังคำตัดสินจากพระเจ้า แล้วจึงจะ ได้ไปอยู่บนสวรรค์

529

I'm sorry for the Dead - Today -

โคลงกล่าวถึง โลกของคนตายและโลกของคนที่มีชีวิตอยู่ ในขณะที่เพื่อนบ้านต่างพากัน สนุกสนานกับการพูดคุยกันที่ร่าเริง และการทำงานเก็บเกี่ยวในท้องทุ่ง คนตายกลับมีแต่ความเงิบ เหนงา เปรียบเสมือนผู้ที่แยกตัวออกจากชีวิตในสังคม จึงเป็นความรู้สึกที่เศร้าและว้าเหวอย่างมาก

คนตายอาจจะรู้สึกเศร้าและว้าเหวได้เช่นเดียวตายเนื่องจากพลัดพรากจากคนที่รักและคุ้นเคย

542

I had no Cause to be awake

เอมิลีนพูดถึง การที่คนที่เธอรักได้ตายจากไป ทำให้เธอรู้สึกเฉื่อยชา ไม่ต้องการทำอะไร และเมื่อเธอคิดถึงคนที่ตายแล้วนานเข้า ๆ เธอก็เริ่มต้องการมีสภาพเป็นอย่างพวกเขาน้าง เธอคิดว่าความตายเป็นความสงบปราศจากภาระหน้าที่ ดังนั้นเธอจึงเดินทางไป ณ ที่แห่งความตายนั้น ด้วยเสื้อผ้าชุดเดียวคือชุดที่เธอใส่อยู่ และไปพร้อมกับคำสวดมนต์

ความตายของคนที่ยรักทำให้คนคนหนึ่งเศร้าโศกจนไม่คิดทำอะไร แต่คนที่ตายไปแล้วจะได้พบกับความสงบสุข ปราศจากภาระหน้าที่

547

I've seen a Dying Eye

โคลงกล่าวถึง ลักษณะอาการของคนที่กำลังจะตายตอนหนึ่งว่า คนผู้นั้นจะมองไปรอบ ๆ ห้อง เหมือนกับมองหาอะไรบางอย่าง ดวงตาจะค่อย ๆ พร่าเลือนจนในที่สุดก็ปิดสนิทโดยไม่มีผู้ใดรู้ว่าสิ่งที่ต้องการที่จะเห็นในช่วงก่อนตายนั้น คืออะไร

เอมิลีนบรรยายถึงลักษณะอาการของคนที่กำลังจะตายว่า ราวกับต้องการเห็นสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งไม่มีใครทราบได้

548

Death is potential to that Man

บุคคลอื่น ๆ ในโลกนี้ไม่ว่าจะเป็นเพื่อน ญาติ พี่น้อง ของใครก็ตาม จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนคนหนึ่ง เฉพาะช่วงที่เขามีชีวิตอยู่เท่านั้น เมื่อเขาตายไปแล้วผู้ที่เกี่ยวข้องกับเขา และจะจดจำเขาได้นานกว่าญาติหรือเพื่อน ๆ ก็คือ พระเจ้า ส่วนเพื่อน ๆ นั้น ก็ไม่สามารถจะจำคนที่ตายไปแล้วได้นานนัก เพราะในไม่ช้า พวกเขาเหล่านั้นก็ต้องตายและไปอยู่กับพระเจ้าเช่นกัน

เอมิลีเชื่อว่า ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์นั้นสั้นและจบลงในโลก จากนั้นมนุษย์จะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าบนสวรรค์หลังจากที่ตายไป

577

If I may have it, when it's dead,

โคลงกล่าวถึงความตายของคนคนหนึ่ง ซึ่งเมื่อตายไป ทำให้คนที่รักเขา กลับได้มีโอกาสใกล้ชิดกับเขามากขึ้น เพราะเธอสามารถจะมาพบเขาได้ทุกเมื่อ ณ หลุมฝังศพของเขา เมื่อยามที่เขาจากไปใหม่ ๆ เธอรู้สึกอ้างว้าง แต่เมื่อเธอชินกับความเจ็บปวด เธอจึงรู้ว่าต่อไปนี้เขาไม่มีวันที่จะไปจากเธออีก เธอจะมาหาเขาได้ทุกเวลาที่หลุมฝังศพของเขา

เอมิลีคิดว่า สำหรับคนที่รักกัน ความตายไม่ใช่การจากกัน แต่ความตายกลับยิ่งทำให้ทั้งคู่ใกล้ชิดกันมากขึ้นกว่าเดิม

583

A Toad, can die of light -

ความตายเป็นสิ่งที่เท่าเทียมกันสำหรับทุกชีวิต ไม่ว่าชีวิตนั้นจะยิ่งใหญ่ หรือธรรมดาสามัญเพียงใด ทุกชีวิตมีสิทธิที่จะตายเหมือนกัน แต่คนเรายามมีชีวิตอยู่ ย่อมไม่เท่าเทียมกันเปรียบเสมือนเหล่าโชนซึ่งต่างคุณภาพกันไปตามขดที่บรรจ แต่เมื่อตายไปแล้วก็จะเหมือนกันหมด

เอมิลีเปรียบเทียบการมีชีวิตและความตายว่า ความตายเป็นสิ่งที่เท่าเทียมกันของทุกคน แต่ชีวิตคนเรานั้นไม่เท่าเทียมกัน

592

What care the Dead, for Chanticleer -

คนที่ตายไปแล้วจะไม่รับรู้ถึงสิ่งรอบ ๆ ตัว ไม่ว่าจะเป็นเวลาในแต่ละวัน หรือแต่ละฤดู ดังนั้น จึงไม่มีความแตกต่างสำหรับคนตาย ไม่ว่าอากาศจะร้อน หรือเย็นอย่างไร ก็ไม่ทำให้คนที่ตายไปแล้ว "รู้สึก" ได้แน่นอนอย่างสงบในหลุมเท่านั้น

ความตายคือการสิ้นสุดความรู้สึก ความตายคือการหลับอย่างสงบที่สุด

607

Of nearness to her sundered Things

โคลงกล่าวถึงความรู้สึกของคนข้างหลังที่มีต่อคนคุ้นเคยซึ่งตายไปแล้วว่า พวกเขารู้สึกว่าคนที่ตายไปแล้วนั้นยังคงอยู่ใกล้ ๆ นั่นเอง คนที่อยู่คิดว่า คนที่ตายไปแล้วนั้นได้มีชีวิตใหม่ในรูปของชาวสวรรค์ที่สว่างไสว ชาวสวรรค์พวกนี้กลับเป็นฝ่ายเศร้าโศกและเฝ้ารอคอยให้คนที่ยังอยู่ไปอยู่ร่วมกับพวกเขา

คนที่คุ้นเคย ถึงแม้จะตายไปแล้วก็เหมือนกับว่าพวกเขายังอยู่ใกล้ ๆ

คนที่ตายไปแล้วได้ไปรอคนอื่น ๆ อยู่บนสวรรค์

610

You'll find - it when you try to die -

คนที่ตายโดยละวางทุกสิ่งทุกอย่างไปจะตายได้ง่ายกว่าคนที่เฝ้าแต่ย้อนคิดถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น การที่เราคิดถึงคนที่ตายไปเป็นสิ่งที่ควรกระทำ แต่การที่เราจะหาสิ่งอื่น ๆ มาทำเพื่อให้ลืมพวกเขาเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์

ความตายคือการปลดพราว ทำให้คนที่อยู่ข้างหลังเกิดความอาลัยคิดถึงเขา

614

In falling Timbers buried -

คนกลุ่มหนึ่งพยายามค้นหาชายผู้หนึ่งซึ่งถูกฝังทั้งเป็นอยู่ แต่เมื่อพวกเขาขุดจนพบชายผู้นั้นแล้ว ปรากฏว่าชายคนนั้นได้ตายเสียแล้ว สร้างความเจ็บปวดให้กับคนที่ทุ่มแรงกายทำงานในครั้งนั้นอย่างมาก โลกมนุษย์มักจะเป็นเช่นนี้ บางครั้งการทุ่มเททำงานอย่างหนักอาจจะไม่ประสบความสำเร็จได้ มีเพียงสิ่งเดียวในโลกที่ไม่เคยล้มเหลว สิ่งนั้นคือความตาย

ความพยายามมิใช่จะนำมาซึ่งความสำเร็จเสมอไป แต่ความตายนั้นมาสู่ทุกคนโดยไม่ต้องใช้ความพยายามเพื่อให้ได้มา

615

Our journey had advanced -

โคลงกล่าวถึง ทาง 3 ช่วงของชีวิต ช่วงแรกคือหนทางของชีวิตบนโลก ช่วงถัดไปหรือช่วงกลางคือป่าแห่งความตาย เมื่อพ้นป่าแห่งความตายมาแล้ว ก็จะเป็นเมืองแห่งความเป็นนิรันดร์ ซึ่งทั้งหมดนี้หมายความว่า คนเราเมื่อมีชีวิตอยู่ชั่วระยะหนึ่ง ก็จะสิ้นชีวิตลง และไปมีชีวิตที่เป็นอมตะในอีกที่หนึ่ง

เมื่อชีวิตบนโลกสิ้นสุดลง คนผู้นั้นจะ ไปมีชีวิตที่เป็นอมตะบนสวรรค์

623

It was too late for Man -

ความตายเป็นช่วงสุดท้ายสำหรับมนุษย์ แต่เป็นสิ่งที่พึงจะเริ่มต้นของพระเจ้า เพราะเมื่อมนุษย์ตายไปจากโลกนี้แล้ว มนุษย์ก็เริ่มที่จะต้องพบกับพระเจ้า และไปอยู่กับพระองค์ มนุษย์เมื่อตายจากโลกนี้ไปแล้ว พระเจ้าจะรับเขาไว้ในสวรรค์

648

Promise This - When You be Dying -

โคลงนี้กล่าวถึงหญิงสาวผู้หนึ่ง ผู้ซึ่งต้องการไปอยู่กับคนรักในเวลาที่เขากำลังจะตาย เธอต้องการให้เขาได้เห็นเป็นครั้งสุดท้าย และเธอจะเฝ้าดูแลหลุมศพ เธอเชื่อว่าความตายจะทำให้คนผู้นั้นมีความสุข สามารถไปอยู่บนสวรรค์ได้ เธอหวังว่าเธอจะได้ตายตามคนรักไปเพื่อที่จะติดตามเขาไปอยู่ในที่อีกแห่งหนึ่งได้ โดยเธอได้ขอร้องให้พระแม่มาดอนนาช่วยเอาชีวิตเธอไป เพราะพระเจ้าละทิ้งเธอไว้ในโลกนี้ แต่เอาชีวิตของคนที่คุณรักไป

เอมิลีเชื่อว่า คนที่ตายไปแล้ว ไม่มีชีวิตอยู่ ณ ที่แห่งหนึ่ง ดังนั้นจึงมีคนที่ไม่เกรงกลัวความตาย แต่กลับต้องการตายเพื่อที่จะได้พบกับคนที่ตนรักซึ่งได้ตายไปก่อนแล้ว

654

A long - long Sleep - A Famous - Sleep -

โคลงกล่าวถึง ร่าง ๆ หนึ่ง ซึ่งนอนหลับมาเป็นเวลายาวนาน โดยไม่ไหวติง แขนขาไม่ขยับเขยื้อน ดวงตาสงบนิ่ง เขาได้รับอิสรภาพแล้ว ก่อนหน้านี้อ่าง ๆ นี้ ไม่เคยได้นอนอย่างยาวนานเช่นนี้มาก่อน แต่เดี๋ยวนี้เขาได้นอนอยู่ ณ หลุมฝังศพ ภายใต้อาสนวิหารได้เป็นเวลานานหลายศตวรรษทีเดียว

ความตายคือการนอนหลับอันยาวนาน และคือการได้รับอิสรภาพ

665

Dropped into the Ether Acre -

โคลงบรรยายถึง หญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งเสียชีวิตลงและได้ถูกฝังไว้ ในเวลาสั้นเธอจึงมีพื้นดินเป็นอาภรณ์ มีหมวกลูกไม้ที่ไม่บุบสลาย และมีเข็มกลัดอันเย็นเยียบ เธอโดยสารไปกับม้าซึ่งมีขนเป็นสีเหลือง ตัวรถทำด้วยเงิน แล่ประดับด้วยเพชร และเดินทางไปตามเส้นทางแห่งความตายเพื่อไปพบพระเจ้า

ความตายคือพาหนะนำผู้ตายไปพบพระเจ้า

679

Conscious am I in my Chamber.

โคลงกล่าวถึง คนคนหนึ่งซึ่งมีความรู้สึกคุ้นเคยกับพระเจ้า ถึงแม้ว่าคนคนนั้นจะไม่เคยพบเห็นท่านแต่เขาก็ทราบว่พระองค์มาอยู่ใกล้ๆ พระเจ้าได้รับความเคารพอย่างสม่ำเสมอ และพระองค์เป็นผู้รู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นทุกอย่างในโลก เขายกย่องพระเจ้าด้วยจิตใจอันสูงสุด และเขาคิดว่าพระเจ้าคือผู้ที่เปี่ยมอมตะ

เอมิลมีศรัทธาในพระเจ้าผู้ไม่มีวันพบกับความตาย

692

The Sun Kept setting - setting - still

โคลงกล่าวถึงคนคนหนึ่งซึ่งกำลังจะตาย ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็นนั้นผิดแปลกแตกต่างไปหมดแม้จะเป็นเวลาเย็นก็ยังสว่างไสว ในเวลาค่ำกลับไม่มีน้ำค้างบนยอดหญ้า เท้าของคนคนนั้นเริ่มล้า แต่นิ้วมือแต่ละนิ้วกลับยังตึงตัว เขารู้ตัวดีว่กำลังจะตาย แต่ก็ไม่มี ความหวาดกลัว เพราะเขารู้ว่แสงที่เขาเห็นก่อนตายนั้นคือแสงจากสวรรค์ซึ่งเขารู้จักมาก่อนนั่นเอง

คนตายไปแล้วจะได้ไปอยู่บนสวรรค์ ซึ่งมีความสว่างไสวตลอดกาลและความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว

698

Life - is what we make it -

โคลงกล่าวถึง คนหนึ่งซึ่งไม่กลัวความตาย เนื่องจากคนผู้นี้มีศรัทธาในพระเยซูมาก เพราะพระเยซูก็ยังรู้จักกับความตายมาแล้ว และเคยผ่านเส้นทางต่าง ๆ ไปสู่ความเป็นนิรันดร์ ก่อนแล้ว

เอมิลีไม่กลัวความตาย เพราะวางใจในพระเจ้า ซึ่งเคยพบกับความตายมาก่อน

712

Because I could not stop for Death -

ความตาย คือความรื่นรมย์และคือความงาม ความตายคือสภาพบุรุษผู้เอื้ออาทร ซึ่งมานำชีวิตในโลกนี้ไปสู่ความเป็นอมตะ โดยใช้รถม้าเป็นพาหนะ และรถม้านั้นผ่านเส้นทางต่าง ๆ บนโลก ไปสู่ความเป็นนิรันดร์

ความตาย คือผู้นำทางไปสู่ความเป็นอมตะ มนุษย์ทุกคนเมื่อตาย ไปจะพบกับความเป็นนิรันดร์

715

The World - feels Dusty

เกียรติยศเป็นสิ่งที่แห้งแล้งสำหรับผู้ที่กำลังจะตาย แต่การมีเพื่อน ๆ มาดูใจเสมือนผณอ่อนชุ่มชื้นที่หลังมาสู่ผู้ที่ใกล้จะสิ้นลม ดังนั้น คนคนหนึ่งจึงสัญญากับคนรักว่า มือของเธอจะนำความชุ่มชื้นมาสู่เขาในยามที่เขา กำลังเดินทางไปสู่โลกแห่งความตาย

คนที่กำลังจะตายต้องการเพื่อนและคนรักมาอยู่ใกล้ ๆ

717

The Beggar Lad - dies early

โคลงกล่าวถึง ชีวิตอันยากลำบากของเด็กขอทานคนหนึ่ง ซึ่งในที่สุด ได้ตาย ไปทั้งที่อายุยังน้อย เขาได้ตายไปจากโลกที่ไม่เคยให้ความเมตตาต่อเขาเลย ถ้าเด็กขอทานคนนี้ ได้พบกับเด็กคนอื่น ๆ ซึ่งได้เสียชีวิตไปแล้วบนสวรรค์ และได้อยู่กับพระเจ้า เขาก็จะลืมความทุกข์ทรมานในโลกนี้ได้

เอมิลีเชื่อว่า ชีวิตหลังความตายของเด็กขอทาน หรือผู้ที่ทุกข์ทรมานในโลก จะพบกับความสุขบนสวรรค์

721

Behind Me - dips Eternity -

ความตายคือผู้ที่หลุดพ้นออกไปจากโลกซึ่งมีมานานแสนนาน ดังนั้น เขาจึงอยู่ระหว่างโลกอันยืนยาว และความเป็นอมตะที่รออยู่เบื้องหน้า อันเป็นอาณาจักรของพระเจ้าอันไม่มีวันสิ้นสุด แต่ก่อนที่จะถึงเวลาที่จะพบกับพระองค์ วิญญาณจะเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งอยู่ท่ามกลางความปั่นป่วน ความมืดมิด และพายุอันแรงกล้า

คนที่ตายไปแล้วจะได้พบกับพระเจ้า และมีชีวิตเป็นอมตะ แต่ก่อนถึงเวลานั้นวิญญาณจะล่องลอยไปยังที่อันมืดมิดนรกแล้ว ในช่วงเวลานั้นวิญญาณจะเกิดความรู้สึกว่าแห้ว

726

We thirst at first - 'tis Nature's Act -

โคลงเปรียบเทียบกับคนที่ตายว่าเป็นเสมือนผู้กระหายน้ำ ต่อเมื่อนั้นตายแล้ว ก็จะได้ไปสู่แหล่งน้ำขนาดใหญ่ทางทิศตะวันตก (ซึ่งเป็นทิศที่หมายถึงความตาย) แอ่งน้ำนั้นมีน้ำเพียงพอสำหรับทุกคน พอที่จะทำให้ทุกคนที่ตายไปมีชีวิตอยู่ ณ ที่นั้นได้อย่างเป็นอมตะ

คนตายไปแล้วจะเดินทางไปสู่ความเป็นอมตะ

749

All but Death, can be Adjusted -

ทุกอย่างในโลกล้วนต้องประสบกับความเปลี่ยนแปลง แม้แต่สถาบันซึ่งได้รับความเคารพและถูกมองว่ายิ่งใหญ่ มั่นคง เช่น อาณาจักร รัฐบาล หรือคนผู้มีอำนาจก็อาจเปลี่ยนแปลงได้ แม้แต่ชีวิตคนและความสุขก็กลับกลายเป็นได้ มีแต่ความตายเท่านั้นที่ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่มีใครหนีพ้น

ความตายเป็นสิ่งที่ทุกคนไม่สามารถหลีกเลี่ยง ทุกคนต้องพบกับความตาย

758

These - saw Visions -

โคลงกล่าวถึง ร่างของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีคนกำลังแต่งตัวให้เธออย่างอาลัยอาวรณ์ โคลงกล่าวถึง ดวงตา แก้มทั้งสอง ปาก ผม และมือ ของผู้หญิงคนนั้น ที่เท้าของเธอมียุงเท้าและรองเท้าประดับมุก เธอกำลังจะเดินทางไปอยู่บนสวรรค์ ซึ่งเป็นที่เดียวที่รอต้อนรับเธอ

คนตายจะได้รับความอาลัยอาวรณ์และหลังจากนั้น เขาก็จะเดินทางไปยังสวรรค์

759

He fought like those who've fought to lose -

โคลงกล่าวถึง คนคนหนึ่งซึ่งต่อสู้ในสนามรบอย่างไม่คำนึงถึงความตาย รวากับว่าชีวิตของตัวเองไม่มีประโยชน์ต่อไปแล้ว แต่ก็ยังไม่สมปรารถนา ความตายไม่เคยมาพบเขา แต่สำหรับคนอื่น ๆ ซึ่งพยายามหลีกเลี่ยงความตาย พวกเขาเหล่านั้นกลับตายไปที่ละคน ในขณะที่คนอื่น ๆ พากันตายไปหมด เขากลับมีชีวิตอยู่อย่างเดียวดาย เนื่องมาจากความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะตายไป

คนที่ไม่กลัวตายมักจะยังไม่ตายส่วนคนที่กลัวตายกลับตายไปก่อน

762

The whole of it came not at once -

ความตายเป็นรางวัลของชีวิต เพราะคนเราจะหลุดพ้นจากความทุกข์ยากทั้งมวลทันทีที่ตายไป แต่มีข้อแม้ว่าควรจะเป็นการตายในทันที ไม่ใช่ตายทีละน้อย เหมือนดังหนูที่แมวพักการประหารไว้และล้อเล่นด้วย แต่กลับฆ่ามันตายในที่สุด หนูตัวนั้นจะทรมานมากกว่าการได้รับความตายในทันที

ความตายโดยทันทีทันใด เป็นสิ่งที่เป็นรางวัลของชีวิต ความตายคือความสุขที่แท้จริง

778

This that would greet - an hour ago -

โคลงกล่าวถึง บุคคลหนึ่งซึ่งเมื่อชั่วโมงที่แล้วยังมีชีวิตอยู่ แต่บัดนี้ได้เสียชีวิตไปแล้ว ดังนั้น แม้ว่าจะมีสิ่งหรือเหตุการณ์พิเศษที่เกิดขึ้น เขาก็ไม่รู้สึกดีใจ หรือตื่นเต้นอีกต่อไป

คนที่ตายไปแล้วจะไม่มีความรู้สึกใด ๆ ต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในโลกเพราะ เขาได้อยู่ห่างออกไปจากโลกแล้ว

784

Bereaved of all, I went abroad -

คนหนึ่งซึ่งโศกเศร้าเสียใจอย่างมากกับความตายของคนรัก จึงเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ เพื่อให้ลืมความโศกเศร้าครั้งนี้ แต่ไม่สามารถลืมได้ ภาพการฝังศพยังคงติดตาเธอไปทุกแห่ง ถึงแม้ว่าพิธีการนั้นจะเสร็จสิ้นไปแล้วแต่เสียงของพลั่วที่ใช้ขุดดินยังดังอยู่ในความทรงจำ

ความตายของคนที่รักนำความเศร้าโศกอันยากที่จะลบเลือนไปจากหัวใจมาสู่ผู้ที่อยู่ข้างหลัง

813

This quiet Dust was Gentlemen and Ladies

คนที่ตายแล้วเหล่านี้ล้วนเคยเป็นหนุ่มสาว เคยมีชีวิตชีวาเต็มไปด้วยความสนุกสนาน บางช่วงก็มีความทุกข์บ้างทั้งหญิงชาย ทั้งเด็กหนุ่มและเด็กสาว เช่นเดียวกับบ้านที่เคยมีชีวิตชีวา และมีความอบอุ่น แต่บัดนี้กลายเป็นบ้านร้างที่ปราศจากชีวิต

ความตายคือความเจ็บปวดและการตัดขาดจากทุกอย่างบนโลก

816

A Death blow is a life blow to Some

สำหรับคนที่ราวกับไม่เคยมีชีวิตอยู่ในโลกนี้เลย เวลาที่พวกเขาจะตายลงมลายใจสุดทายเป็นของเขาเปรียบเหมือนลมหายใจแรกแห่งการมีชีวิต เพราะเมื่อเขาตาย สิ่งดี ๆ ทั้งหมดก็ได้รับเริ่มต้น

ความตายคือความสุขโดยเฉพาะสำหรับคนที่ใช้ชีวิตที่ไม่เป็นสุข

829

Ample make this Bed -

มีการเตรียมที่ทางไว้สำหรับร่าง ๆ หนึ่ง ซึ่งจะอาศัยอยู่จนกว่าวิญญาณจะได้รับการตัดสินจากสวรรค์ เตียงนั้นจะเป็นเตียงที่กว้างขวางประกอบไปด้วยที่นอนและหมอนซึ่งจะให้ความสบายแก่ผู้นอน และจะไม่มีสิ่งใดเข้าไปรบกวนได้แม้แต่แสงของดวงอาทิตย์

หลุมฝังศพเป็นที่พักของคนตายก่อนที่จะได้รับการตัดสินพิจารณาจากพระเจ้า

831

Dying! To be afraid of thee

การที่คนกลัวตายและละทิ้งเพื่อนให้พบกับความตายนั้น ตัวของเขาเองจะรู้สึกเจ็บปวดยิ่งกว่าเพื่อนที่ตายไปเสียอีก ส่วนคนที่ตายนั้นช่วงที่กำลังจะตายก็จะเกิดความเคลงใจในตัวของตัวเอง ความรู้สึกของเขาในขณะนั้นคือความรู้สึกไม่แน่ใจในความรักของเพื่อนที่มีต่อเขา

ความกลัวตายทำลายมิตรภาพระหว่างเพื่อนได้

856

There is a finished feeling

เมื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่ไปยืน ณ หลุมฝังศพ ความรู้สึกของพวกเขาหยุดนิ่งไป ไม่คิดถึงอนาคตใด ๆ เพราะจากการที่เขาเห็นความตายของคนอื่น ทำให้เขารู้สึกตัวมากขึ้นว่าพวกเขาก็ต้องตายต้องตายเช่นกัน ทำให้เขาสามารถเข้าใจความเป็นนิรันดร์ได้

จากความตายของคนอื่น ๆ ทำให้คนเรายอมรับความตายมากขึ้น

886

These tested Our Horizon -

สำหรับคนที่ตายไป การที่เรานึกถึงพวกเขาที่มีชีวิตอยู่ เป็นสิ่งที่นำความสุขมาให้เรา แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็ไม่แน่ใจว่า เมื่อไม่มีชีวิตอยู่แล้ว พวกเขาเป็นอย่างไรบ้างสบายดีหรือมีความทุกข์ยากอย่างไร

เอมิลิสงสัยว่าหลังจากที่คนเราสิ้นชีวิตไปแล้ว พวกเขาจะเป็นอย่างไร

897

How fortunate the Grave -

ความตายเป็นความสำเร็จที่แน่นอนเหมือนชายหนุ่มที่ขอหญิงสาวแต่งงาน และไม่เคยล้มเหลว

ทุกคนย่อมต้องพบกับความตาย

900

What did They do since I saw Them?

คนคนหนึ่งมีความสงสัยว่าคนที่ตายไปแล้วกำลังทำอะไรอยู่ คนผู้นั้นต้องการจะถามคำถาม คนที่ตายไปแล้วมากมายหลายคำถาม จนถึงกับจะไม่ปล่อยให้พวกเขาได้ไปสู่สวรรค์ จนกว่าพวกเขาจะตอบคำถามนั้น หรือจนกว่านักบุญทั้งหลายจะยอมให้รางวัลแก่คนผู้นั้น เขาจึงจะคืนคนตายเหล่านั้นไปให้กับพระเจ้า

เอมิลีมีความสงสัย ในชีวิตหลังความตายเป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตาม เธอเชื่อว่าพวกเขาจะได้ไปอยู่บนสวรรค์

901

Sweet, to have had them lost

คนที่ตายจากไปจะได้ไปอยู่บนสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ปลอดภัย ใครที่จากไปก่อนก็จะได้อยู่บนสวรรค์ก่อน คนเราจะมีความรู้สึกต่อคนที่ตายไปแล้วว่าเป็นสิ่งมีค่า และเช่นเดียวกัน คนที่เกือบจะตายจากเราไป (เช่นอาจจะป่วยหนักหรือได้รับอุบัติเหตุ) เมื่อเขาสามารถรอดชีวิตและอยู่กับเราต่อไป เราจะรู้สึกว่าคนเหล่านั้นมีคุณค่าสำหรับเรา

คนทั่วไปจะมีความรู้สึกต่อคนที่ตายไปแล้ว หรือคนรู้จักที่ใกล้จะตายจากไปว่าเป็นสิ่งที่มีค่า จะเกิดความรู้สึกที่ดีต่อเขามากกว่าตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่อย่างห่างไกลจากความตาย

906

The Admirations - and Contempts - of time -

เมื่อคนเราตายไป ความดีและความไม่ดีของเขาจะถูกนำมาเปรียบเทียบกัน เพราะชีวิตไม่ได้สิ้นสุดเพียงบนโลกเท่านั้น แต่คนเรายังจะมีชีวิตใหม่ที่เป็นอมตะบนสวรรค์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีใครเห็นสวรรค์มาก่อนทุกคนก็เชื่อในเรื่องนี้ หลังจากนั้นผู้ตายก็จะไปพบกับพระเจ้า

เอมิลีเชื่อในเรื่องชีวิตหลังความตาย และการตัดสินวิญญาณของพระเจ้า

908

'Tis Sunrise - Little Maid - Hast Thou

โคลงบรรยายถึงหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ดังนั้นเธอจึงได้แต่นอนอยู่เฉย ๆ โดยมิได้ทำสิ่งใดอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ความตายก็เป็นสิ่งที่ไม่มีใครห้ามหรือยังได้

คนตายจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ บนโลกอีก

922

Those who have been in the Grave the longest -

ความตายขวางกั้นคนตายกับคนที่เคยรู้จักคุ้นเคยพูดคุยด้วย ความตายคือวีรกรรมที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง และทันทีที่ตายลง เขาคนนั้นจะหมดโอกาสที่จะติดต่อสื่อสารกับคนที่ยังไม่ตาย ความตายคือการตัดขาดจากโลก

923

How the Waters closed above Him

โคลงกล่าวถึงเด็กคนหนึ่งซึ่งจมน้ำตายโดยไม่มีใครเห็น และไม่มีใครรู้เช่นกันว่าเขาได้ต่อสู้ดิ้นรน เพื่อให้มีชีวิตอยู่อย่างไรบ้าง เหตุที่คนอื่น ๆ ทราบดีว่าเขาจมน้ำตายก็เพราะเขาทิ้งเสื้อและหมวกไว้

มนุษย์ทุกคนไม่ต้องการตาย และต่างก็ต่อสู้เพื่อเอาชนะความตายนั้น

935

Death leaves Us homesick, who behind,

คนที่อยู่ข้างหลังจะมีความรู้สึกเหมือนกับอยู่ไกลจากบ้าน (โลกหลังความตายคือบ้านที่แท้จริงของคนตาย) และพวกเขามักจะชอบไปยังที่ที่คนตายไปมาก่อน เหมือนกับคนที่สูญเสียสิ่งใดสิ่งหนึ่งไปและย้อนกลับเพื่อที่จะมองหาสิ่งนั้นกลับคืน

สำหรับผู้ที่มีชีวิตอยู่ ความตายของคนที่รักคือความสูญเสียและทำให้เกิดความอาลัยอาวรณ์

942

Snow beneath whose chilly softness

คนตายนอนอยู่ในหิมะที่หนาวเย็น คนคนหนึ่งรู้สึกห่วงใยเพื่อนบ้านที่ตายไป จึงได้ผากฝังเพื่อนคนนั้นไว้กับหิมะที่ปกคลุมหลุมฝังศพที่เพื่อนของเขาเผิงจะได้เข้ามาอยู่อาศัยเป็นรายล่าสุดเชตต้องการให้เพื่อนของเธอได้รับการดูแลที่ดีกว่าคนอื่น ๆ ซึ่งตายก่อน และเริ่มปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ได้แล้ว

ความตายยอมทำให้ผู้ที่อยู่ข้างหลังเกิดความอาวรณ์

943

A Coffin - is a small Domain,

โลงศพคืออาณาจักรเล็ก ๆ ที่บรรจุประชากรของสวรรค์ไว้ในอาณาจักรแคบ ๆ นั้น คนทุกคนไม่ว่าจะยิ่งใหญ่เพียงใด จะต้องมาอยู่ในหลุมศพ

คนที่อยู่ในหลุมศพจะไม่มีวันสิ้นสลาย แต่เขาก็จะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวต่าง ๆ บนโลกอีกต่อไป

มนุษย์ทุกคนจะสิ้นสุดที่หลุมศพ และจะอยู่ในที่นั่นตลอดไป โดยไม่รู้เรื่องราวภายนอก

946

• It is an honorable Thought

ความคิดที่ถูกต้องน่ายกย่องก็คือความคิดที่ว่ายังมีสถานที่แห่งความเป็นอมตะสำหรับคนที่สิ้นชีวิตไป ถึงแม้ว่าปิรามิด (ซึ่งเป็นที่บรรจุร่างไว้วิญญาน) หรือปาชาต่าง ๆ จะล่มสลายไป แต่สถานที่นั้นจะเป็นที่อยู่สำหรับคนที่ตายไปแล้วโดยไม่มีวันสิ้นสุด

เอมิลีเชื่อในเรื่องสวรรค์ซึ่งเป็นสถานที่ที่เป็นอมตะและทุกคนจะได้ไปอยู่หลังจากที่ตายไปแล้ว

947

Of Tolling Bell I ask the cause?

คนคนหนึ่งถามถึงสาเหตุที่มีเสียงระฆังอันชวนให้เศร้าสร้อยดังขึ้น ก็ได้รับคำตอบว่า เป็นเพราะมีคนตายและวิญญาณของเขาได้ไปสู่สวรรค์แล้ว แต่คำตอบนั้นเป็นคำตอบที่เจือด้วยอารมณ์เหงาและเศร้า รวากับว่าสวรรค์คือที่คุมขัง ซึ่งตามความรู้สึกของคนนั้น เสียงระฆังที่ดังขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่า ได้มีดวงวิญญาณไปสู่สวรรค์แล้ว ควรจะเป็นเสียงระฆังสำหรับงานรื่นเริงมากกว่า

คนบางคนคิดว่าความตายเป็นเรื่องเศร้า แต่สำหรับเอมิลีแล้ว ความตายเป็นเรื่องน่ายินดีมากกว่า เพราะคนนั้นจะได้พบกับพระเจ้า

948

'Twas Crisis - All the length had passed

โคลงกล่าวถึงช่วงเวลาที่คุณคนหนึ่งกำลังจะตาย เขาได้ทำการต่อสู้กับความตายซึ่งมีความแข็งแกร่งและมีพลังกำลังแต่ยังสู้ไปก็ไร้ผล เมื่อการต่อสู้สิ้นสุดลงดวงวิญญาณก็ออกจากร่างไปในเวลาเดียวกันโดยไม่มีใครเห็น

มนุษย์ไม่มีทางที่จะเอาชนะความตายได้

949

Under the Light, yet under,

โคลงกล่าวถึงระยะห่างระหว่างคนตายและคนเป็น แม้ว่าคนตายจะอยู่ในหลุมซึ่งอยู่ใต้ดินก็เหมือนไกลเกินกว่าคนทั่วไปจะไปถึงได้ และวิญญาณของผู้ตายก็จะได้ไปอยู่บนสวรรค์ ซึ่งไกลเกินกว่าที่คนที่ยังมีชีวิตอยู่จะล่วงรู้ถึงปรินิพพาน หลังความตายได้

คนตายและคนเป็น อยู่ห่างไกลกันมาก จนกระทั่งไม่มีใครในโลกจะล่วงรู้ถึงปรินิพพานแห่งความตายได้

960

As plan for Noon and plan for Night

โคลงกล่าวถึงความแตกต่างของการมีชีวิตอยู่และความตาย ชีวิตคนทั่วไปเต็มไปด้วยการดิ้นรนหาความสำเร็จ แต่เมื่อถึงยามที่กำลังจะตายสิ่งที่จะช่วยเขาได้บ้างก็คือ ความรักจากคนรอบข้างเท่านั้น

คนที่กำลังจะตายต้องการความรักจากคนรอบข้าง แม้ว่าจะช่วยอะไร เขาไม่ได้มากนัก

962

Midsummer was it, when They died -

เอมิเลียถึงคนกลุ่มหนึ่งซึ่งตายในช่วงกลางของฤดูร้อน เนื่องจากฤดูร้อนปิดฉากไปท่ามกลางดอกไม้มากมายที่บ้านเต็มที่แล้ว และพืชพันธุ์ธัญญาหารก็สมบูรณ์ คนตายเหล่านี้จึงเปรียบเหมือนกับผู้ที่กำลังจะพบกับความสุขสมบูรณ์ในปลายฤดูร้อน โดยผ่านความตายซึ่งเปรียบเสมือนช่วงกลางของฤดูร้อน

คนตายไปแล้วจะพบกับความสุขที่สมบูรณ์

970

Color - Caste - Denomination -

ความตายไม่แบ่งแยกว่าใครเป็นใคร มีฐานะอย่างไร เหมือนกับคนนอนหลับที่ไม่รับรู้ถึงสีหน้าที่แตกต่างกัน ทุกคนต้องตาย ความตายจะมาถึงคนทุกชั้น เพราะถือว่าเป็นมนุษย์เหมือนกัน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างใด ๆ ดังนั้นจึงไม่มีใครเอาชนะความตายหรือหาทางป้องกันตัวเองจากความตายได้

ความตายคือความเสมอภาค และ ไม่มีทางที่จะป้องกันตัวเองให้พ้นไปจากความตายได้

972

Unfulfilled to Observation -

ความตายคือการเปลี่ยนแปลงที่อยู่ของมนุษย์จากที่หนึ่ง (บนโลก) ไปยังอีกที่หนึ่ง (บนสวรรค์) สำหรับมนุษย์ความตายของคนรู้จักนำความโศกเศร้ามาสู่คนซึ่งอยู่เบื้องหลัง แต่สำหรับคนตายจะไปอยู่ในอาณาจักรใหม่ซึ่งสว่างไสว ตรงข้ามกับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งมีแต่ความมืดมนของรัตติกาล

คนที่ตายไปคือคนที่ย้ายที่อยู่จากโลกนี้ไปสู่สรวงสวรรค์ ซึ่งเป็นดินแดนที่สว่างไสว

976

Death is a Dialogue between

ความตายกล่าวว่า คนจะต้องสูญสลายไปในที่สุด วิญญาณได้ตอบว่า ร่างกายเท่านั้นที่จะสลายไป แต่วิญญาณยังมีที่ที่จะไป ความตายไม่เชื่อและโต้แย้งออกมาจากหลุม วิญญาณจึงจากไป โดยทิ้งประจักษ์นัยอันคือหลุมฝังศพไว้เบื้องหลัง เพื่อเป็นการยืนยันคำพูดของตนเอง

คนเมื่อตายไปร่างกายจะสูญสลายไป แต่วิญญาณจะไม่สิ้นสูญ

990

Not all die early, dying young -

อายุของคนตายไม่อาจเป็นเครื่องชี้ว่าเขาตายเร็วหรือช้า สิ่งที่ยกเกี่ยวกับเรื่องนี้คือการกระทำของเขาว่าในช่วงชีวิตของเขาได้บรรลุถึงความสำเร็จใด ๆ บ้าง คนหนุ่มบางคนอาจประสบความสำเร็จในชีวิตแล้วในขณะที่ตายลง ก็ไม่ถือว่าเขาตายเร็วไปเช่นเดียวกันกับที่คนชราบางคนซึ่งตลอดชีวิตมิได้ทำอะไรเป็นสาระเลย ก็ไม่อาจบอกได้ว่าเขาตายช้า เพราะจริง ๆ แล้วเขาได้ตายเร็วเกินไปกว่าที่จะทำอะไรที่เป็นประโยชน์ หรือประสบความสำเร็จได้

ความสำเร็จในการทำงานของมนุษย์เป็นเครื่องชี้ว่าเขาตายเร็วหรือช้า

999

Superfluous were the Sun

โคลงนี้เป็นการเปรียบเทียบ ความตายของคนทีประเสริฐ กับความตายของคนทั่ว ๆ ไป คนดีนั้นเมื่อตายไป ความตายของเขาทำให้คนที่อยู่ข้างหลังเศร้าโศกมาก บรรยากาศของโลกจะเต็มไปด้วยความอึมครึมไม่สดใส แม้แต่แสงอาทิตย์ ก็ดูเหมือนจะไร้ความหมาย (เพราะทุกคนอยู่ในอาการเศร้าสลด) ส่วนคนทั่ว ๆ ไป ก็จะต้องตายไปโดยไม่มีใครพูดถึงหรือสนใจนัก เปรียบเสมือนกับดวงดาว ซึ่งร่วงลงหล่นจากฟากฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาว การที่ดาวเหล่านั้นหายไปจึงไม่มีความหมาย

ความตายแม้จะเป็นความเสมอภาค แต่ความตายของคนดีจะกลั่นความสนใจของคนทั่ว ๆ ไปจนแทบไม่มีใครรู้อย่างมีคุณธรรมดา ๆ คนหนึ่ง ได้ตายไปในเวลานั้น

1015

Were it but Me that gained the Height -

โคลงกล่าวถึง คนคนหนึ่งซึ่งปรารถนาให้ตนเองมีชีวิตยืนยาวและเขามีความคิดว่ามนุษย์ทุกคนไม่อยากตาย แม้แต่คนที่กำลังจะตาย ก็ขอแลกกับทุกสิ่งทุกอย่างเพียงเพื่อขอให้มีชีวิตอยู่ มนุษย์มีความกลัวตาย

1026

The Dying need but little, Dear

โคลงได้กล่าวถึงความต้องการของคนที่กำลังจะตายว่า ต้องการเพียงดอกไม้ธรรมาดา ๆ ที่ใช้ประดับหน้าหลุมศพ น้ำสำหรับดอกไม้เหล่านั้น และความเศร้าเสียใจของเพื่อน ๆ และคนรู้จัก แต่ที่ต้องการมากที่สุด คือ ใครสักคนที่รู้สึกทุกข์โศกกับความตายของเขามากที่สุด คนใกล้ตายต้องการให้ตนเองเป็นที่อาลัยอาวรณ์ของเพื่อน ๆ และคนรัก

1030

That Such have died enable Us

ความตายของคนดีทำให้ผู้ที่อยู่ข้างหลังยอมรับความตายได้อย่างสงบกว่าเดิม และการที่คนดี ๆ ตายไป แต่ความดีของพวกเขาก็ยังอยู่เป็นเหมือนกับการรับรองในเรื่องของความเป็นอมตะ

ความตายไม่สามารถลบเลือนความดีของคนที่ดีได้

1033

Said Death to Passion

ความตายได้ขอเข้าไปอยู่ในห้วงแห่งอารมณ์และความรู้สึกอันรุนแรงของมนุษย์ แต่มนุษย์
ไม่ยอมรับ ความตายไม่ต้องการได้เถียง เขาจึงผละจากไป และไปตั้งอาณาจักรอยู่ ณ ทิศตะวันตก
โดยยังคงความยิ่งใหญ่ไม่เสื่อมคลาย

มนุษย์ทั่วไปไม่ยอมรับความตาย แต่ความตายก็ยังคงอำนาจอยู่

1044

A Sickness of this World it most occasions

เมื่อคนตีมีอำนาจวาสนาตายจากโลกนี้ไป ทำให้เกิดความไม่ดีขึ้นในสิ่งต่าง ๆ ขึ้นในโลก สิ่งนั้น
คือการที่คนข้างหลังต่างต้องการที่จะแทนที่คนตายในขณะที่คนที่ตายไปแล้วจะรู้สึกไม่ยินดียินร้ายใน
ยศศักดิ์อีกต่อไป พวกเขาได้ละโลกนี้ไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว ซึ่งการละทิ้งและไม่ยินดียินร้ายในสิ่ง
ต่าง ๆ นี้ถือเป็นเรื่องผิดปกติสำหรับมนุษย์ทั่วไป

ความตายคือการละทิ้งทุกอย่างบนโลกนี้ไปไม่ว่าจะเป็นยศตำแหน่ง หรืออำนาจวาสนา

1062

He scanned it - staggered -

โคลงกล่าวถึงชายคนหนึ่งซึ่งจบชีวิตตัวเองด้วยปืน ซึ่งก่อนหน้านั้นเขามองหาพระเจ้าเพื่อ
จะดูว่าพระองค์มีอยู่จริงหรือไม่ และย้อนกลับมาดูตัวเอง ในที่สุดเขาก็สิ้นใจและชีวิตก็สิ้นสุดลง
สำหรับบางคน ความตายเป็นการยุติความทุกข์ทั้งมวล

1065

Let down the Bars, Oh Death -

โคลงเปรียบเทียบกับคนที่ใกล้ตายว่า เหมือนกับฝูงแกะที่อดโรย ที่ได้หนีพ้นในคอกที่สงบ
และปลอดภัยที่สุด ความตายนั้นอยู่ใกล้มากจนไม่ต้องค้นหา

เอมิลีกกล่าวว่า ความตายเป็นที่สิ้นสุดท้ายของคนที่เหน็ดเหนื่อยกับชีวิต ความตายเป็นช่วง
เวลาที่สงบและปลอดภัยที่สุด

วิเคราะห์วิธีเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย

จากบทกวีนิพนธ์ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับความตาย 120 บท ของเอมิลี ดิกกินสัน ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์วิธีการนำเสนอแนวคิดดังกล่าว วิธีการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายที่จะศึกษาได้แก่ โวหาร 5 ลักษณะคือ Simile, Metaphor, Personification, Metonymy และ Apostrophe โวหารแต่ละชนิดมีลักษณะเฉพาะตัวดังนี้

1. การเปรียบเทียบ (Simile) คือการบ่งบอกถึงความเหมือนกันระหว่างของสองสิ่งหรือการกระทำสองอย่าง ซึ่งมีคำต่อไปนี้เป็นตัวเชื่อม เช่น like, as, such, thus หรือคำกริยาบางคำ เช่น seem, appear, resemble, compare และกลุ่มคำที่มีลักษณะอย่างนี้

2. การอุปมา (Metaphor) เป็นการกล่าวเปรียบเทียบโดยตรงไม่ต้องอาศัยคำเชื่อมเหมือนอย่าง Simile แทนที่กวีจะพูดว่า ชีวิตมนุษย์เรานั้นไหลเหมือนแม่น้ำไหล ก็พูดว่า ชีวิตมนุษย์เราคือ แม่น้ำ การเปรียบเทียบที่ใช้ Metaphor จะให้ความรู้ลึกซึ้งมีชีวิตชีวา หนักแน่น และรวดเร็ว กว่า Simile

3. บุคลาธิษฐาน (Personification) คือการที่พูดถึงสิ่งของที่ไม่ใช่มนุษย์ หรือเป็นนามธรรมราวกับเป็นมนุษย์หรือเป็นสิ่งที่มีชีวิตจิตใจ และมีการกระทำต่างๆ ที่เหมือนกับมนุษย์

4. การใช้คำเชื่อมโยง (Metonymy) คือการใช้คำคำหนึ่งเพื่อเชื่อมโยงไปถึงคำอีกคำหนึ่งซึ่งมีความเกี่ยวข้องกัน เช่น - The town vote for a new council. คำว่า "town" ในที่นี้หมายถึง "ชาวเมือง" มิใช่ "เมือง" หรือในประโยคที่ว่า The Kettle is boiling. ในที่นี้สิ่งที่กำลังเดือดมิใช่ "กา" แต่เป็น "น้ำในกา" (The water in the Kettle) "Kettle" จึงเป็น metonymy หมายถึง "น้ำในกา"

5. การพูดกับผู้ล่วงลับ (Apostrophe) คือการพูดกับบุคคลที่ล่วงลับไปแล้ว หรืออยู่ห่างไกลเหมือนกับว่า คนผู้นั้นมาอยู่ต่อหน้าผู้พูด หรือคือการพูดกับสิ่งไม่มีชีวิตเหมือนกับเป็นสิ่งมีชีวิตดังตัวอย่าง

Ye flowery banks o'bonnie Doon,

How can ye bloom sae fair!

(The Banks O' Doon - Burns)

Milton! thou shouldst be alive at this hour.

(Sonnet to Milton - Wordsworth)

ในการวิเคราะห์วิธีเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์เฉพาะการใช้โวหาร 5 ลักษณะ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเท่านั้น สำหรับบทกวีนิพนธ์ที่ใช้โวหาร

ลักษณะอื่น นอกเหนือไปจากนี้ผู้วิจัยจะไม่กล่าวถึง และถ้าบทกวีนิพนธ์ใดมีการใช้โวหาร 5 ลักษณะ ดังกล่าว แต่มิได้เป็นการเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความตายหรือที่เกี่ยวข้องกับความตายอย่างใกล้ชิด (คนตาย หลุมฝังศพ สวรรค์ ชีวิตหลังความตาย) ผู้วิจัยจะไม่นำมาวิเคราะห์ เช่นกัน และต่อไปนี้คือการวิเคราะห์การนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ 120 บทของเอมิลี ดิกกินสัน

กลุ่มที่ 1 การเปรียบเทียบ (Simile) มีบทกวีนิพนธ์ที่ใช้วิธีการนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายในลักษณะนี้จำนวน 15 บทคือ

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 261 "Put up my lute!" (1861) ในกวีนิพนธ์บทนี้ คนตายเหมือนหิน ที่มีแต่ความแข็ง เย็น และไร้ความรู้สึกใด ๆ ดังคำกล่าวที่ว่า

Since the sole ear I cared to charm -

Passive - as Granite -

ในบทกวีนิพนธ์นี้ ก้อนหินถูกนำมาเปรียบเทียบกับคนตาย

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 409 "They dropped like Flakes -" (1862) ในบทกวีนิพนธ์นี้คนตายเหมือนกับหิมะที่ร่วงหล่นลงมา เหมือนกับดาวที่ตกจากฟ้า และกลีบกุหลาบที่หลุดไป

They dropped like Flakes -

They dropped like Stars -

Like Petals from a Rose

อาจจะเห็นว่า ทั้งคนที่ตายไป หิมะที่ร่วงหล่น ดาวที่ตกจากฟ้า ตลอดจนกลีบกุหลาบที่หลุดจากตัวดอก จะมีลักษณะร่วมกันคือ จะเป็นไปอย่างเงียบ ๆ และในไม่ช้าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นก็ก็จะสูญสลายไป คนที่ตายจะเน่าเปื่อยผุพัง หิมะเมื่อตกลงมาก็จะสลายหายไป เช่นเดียวกับดาวตกที่สูญหายไปจากท้องฟ้า และกลีบกุหลาบที่ร่วงหล่นและในที่สุดก็เน่าเปื่อยไป

3. บทกวีนิพนธ์ที่ 412 "I read my sentence - steadily -" (1862) วิทยุกับคนตาย มีความคุ้นเคยกัน และพบกันอย่างสงบราวกับเพื่อนที่ทักทายกันในตอนที่เดินสวนกันไป

But she, and Death, acquainted -

Meet tranquilly, as friends -

Salute, and pass, without a Hint -

4. บทกวีนิพนธ์ที่ 501 "This World is not Conclusion" (1862) เอมีล ดิกกินสัน กล่าวว่า โลกหลังความตายเป็นสิ่งที่มองไม่เห็นเหมือนกับดนตรี แต่เป็นสิ่งที่แน่นอนเช่นเดียวกับเสียง

A Species stands beyond -

Invisible, as Music -

But positive, as Sound

A species ซึ่ง stands beyond ก็คือชีวิตในโลกอีกโลกหนึ่ง

5. บทกวีนิพนธ์ที่ 519 "'Twas warm - at first - like Us -" (1862) ความหนาวเย็นของความตายคืบคลานเข้ามาหามนุษย์เหมือนกับฝ้ายละอองที่จับกัวจนหนาขึ้น ๆ

Until there crept Upon

A Chill - like frost upon a Glass -

หน้าผากของคนตายจะเย็นและแข็งเหมือนหิน

The Forehead copied Stone -

ดวงตาของคนตายจะแข็งทึบเหมือนน้ำในลำธารที่แข็งตัวจนสามารถลงไปเล่นสเก็ตน้ำแข็งได้

... and like a Skater's Brook -

The busy eyes - congealed -

และร่างของเขาจะถูกฝังในดินโดยไม่โต้แย้งใด ๆ แต่จะหล่นลงไปในหลุมเหมือนหิน ซึ่งไม่มีชีวิตจิตใจ

It made no Signal, nor demurred

But dropped like Adamant.

6. บทกวีนิพนธ์ที่ 524 "Departed - to the Judgment" (1862) ในบทกวีนิพนธ์นี้ กล่าวถึงวิญญาณดวงหนึ่ง ซึ่งเพิ่งจะสิ้นชีวิตลง วิญญาณดวงนั้นจะรู้สึกว้าเหว่ รวากับนักแสดงซึ่งถูกผู้ชมทิ้งให้อยู่ลำพังเมื่อการแสดงเสร็จสิ้นแล้ว

Departed - to the Judgment -

...

The Flesh - Surrendered - Cancelled -

The Bodiless - begun -

Two Worlds - like Audiences - disperse -

And leave the Soul - alone -

"Two Worlds" ในที่นี้คือโลกแห่งชีวิต และโลกแห่งวิญญาณ ซึ่งเป็นเสมือนผู้ชม
มหรสพ (Audiences) และจะจากผู้แสดงไป

บทกวีนิพนธ์นี้กล่าวถึงชีวิตหลังความตาย ในลักษณะที่แปลกกว่าบทอื่น ๆ
เพราะเป็นการกล่าวถึงสภาวะก่อนที่ดวงวิญญาณ (Soul) จะไปฟังคำตัดสิน ซึ่ง
โคลงได้เน้นที่ความว่าเหวโศกเศร้าของวิญญาณนั้น

7. บทกวีนิพนธ์ที่ 592 "What care the Dead, for Chanticleer -"

ยามเช้าที่สดใสไม่ก่อให้เกิดความรู้สึกใด ๆ ต่อคนตาย เช่นเดียวกับกาแพงที่เรา
ความรู้สึก

And Purple Ribaldry - of Morning

Pour as blank on them

As on the Tier of Wall

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 715 "The World - feels Dusty" (1863)

ลมที่เกิดจากพัดในมือของเพื่อน เป็นเสมือนน้ำฝนที่นำความชุ่มชื้นมาให้ผู้ที่กำลังจะ
ตาย

...

When We stop to Die

...

But the least Fan

Stirred by a friend's Hand

Cools - like the Rain.

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 759 "He fought like those Who've nought to lose"

บทกวีนิพนธ์นี้บรรยายภาพของคนกลุ่มหนึ่งซึ่งล้มลงตายเกลื่อนราวกับเกล็ดหิมะที่ถูก
ลม

His Comrades, shifted like the Flakes

When Gusts reverse the Snow -

10. บทกวีนิพนธ์ที่ 886 "These tested Our Horizon -"
คนตายเปรียบเหมือนกับนกที่บินลัดไปสู่อวกาศกว้าง

These tested Our Horizon -
Then disappeared
As Birds before achieving
A Latitude.

11. บทกวีนิพนธ์ที่ 935 "Death, leaves Us homesick, who behind," (1863)
ความรู้สึกของผู้ที่เสียคนรักไปนั้น เหมือนกับผู้ที่ยังหวัดหรือสิ่งของและได้แต่
ค้นหาสิ่งที่หายไป

Death leaves Us homesick, who behind.

...

Like Individuals go
Who something lost, the seeking for
Is all that's left them, now

12. บทกวีนิพนธ์ที่ 948 "'Twas Crisis - All the length had passed -" (1864)
ช่วงเวลาที่คุณกำลังจะตายและกำลังต่อสู้กับความตายร่างกายจะทุรนทุรายราวกับ
ต่อสู้อยู่กับโลหะที่หนักอึ้ง

The muscles grappled as with leads

13. บทกวีนิพนธ์ที่ 960 "As plan for Noon and plan for Night" (1864)

As plan for Noon and plan for Night
So differ Life and Death

ความแตกต่างระหว่างชีวิตและความตายเหมือนกับ ความแตกต่างระหว่างกลางวัน
กับกลางคืน

14. บทกวีนิพนธ์ที่ 970 "Color - Caste - Denomination -" (1864)

ความตายไม่แยกแยะชนชั้น เหมือนกับคนนอนหลับที่ไม่รับรู้ถึงความแตกต่างของสี

Death's diviner Classifying

Does not know they are -

As in sleep - All Hue forgotten -

15. บทกวีนิพนธ์ที่ 999 "Superfluous were the Sun" (1865)

ความตายของคนธรรมดาเป็นเรื่องไม่สำคัญอะไรนัก เหมือนกับดาวที่ตกลงมาจาก

ฟ้าที่มีดาวอยู่มากมาย

Upon His dateless Fame
Our Periods may lie
As Stars that drop anonymous
From an abundant sky.

กลุ่มที่ 2 การอุปมา (Metaphor) มีบทกวีนิพนธ์ที่ใช้วิธีการเสนอ แนวคิดเกี่ยวกับความตายในลักษณะนี้จำนวน 60 บทคือ

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 24 "- There is a morn by men unseen -" (1858)

- There is a morn by men unseen

สวรรค์คือสถานที่อีกแห่งหนึ่งซึ่งมนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้ คนที่อยู่ในนั้นก็คือคนที่ตายไปแล้ว ซึ่งตามข้อความในบทกวีนิพนธ์นี้ คนพวกนั้นก็คือคนที่กำลังใช้เวลาพักผ่อนของเขา หรือคนที่

Employ their holiday

และจากข้อความที่ว่า Here are the birds that sought the sun เอมิลิดิกกินสัน ได้กล่าวถึงสวรรค์ว่าเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วยความสุขและมีชีวิตชีวาประดุจสวนที่มีหมั่นก

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 28 "So has a Daisy vanished" (1858)

ความตายของคนคนหนึ่งก็เหมือนกับดอกเดซี่ดอกหนึ่ง ที่หายไปจากท้องทุ่งซึ่งถือเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไร

So has a Daisy vanished

From the fields today -

So...

และคนตายจะจากไปอย่างเงียบ ๆ เหมือนคนที่เดินจรดปลายเท้าออกไป

So tiptoed many a slipper

To Paradise away -

3. บทกวีนิพนธ์ที่ 40 "When I count the seeds" (1858)

สวรรค์ก็คือสวนแห่งหนึ่งซึ่งมนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่มีโอกาสได้เห็น

... the garden

Mortal shall not see -

4. บทกวีนิพนธ์ที่ 45 "There's something quieter than sleep" (1858)

คนตายคือคนที่บินไปสู่อิสระภาพ

While simple - hearted neighbors

Chat of the "Early dead" -

We - prone to periphrasis,

Remark that Birds have fled!

และคนตายเปรียบเหมือนคนที่กลับไปสู่ป่าอันเป็นบ้านเดิมของคน ๆ นั้น

....

Back to her native wood!

5. บทกวีนิพนธ์ที่ 50 "I haven't told my garden yet -" (1858)

การตายคือการเดินทางไปจากโลก

The hillsides must not know it -

Where I have rambled so -

Nor tell the loving forests

The day that I shall go -

6. บทกวีนิพนธ์ที่ 51 "I often passed the village" (1858)

ป่าช้า ก็คือหมู่บ้านของคนตาย

I often passed the village

When going home from school -

And wondered what they did there -

And why it was so still -

และหลุมศพแต่ละหลุม เป็นประดู่ที่นักพิงสำหรับผู้เหนื่อยอ่อน สับสน และ
ทงาวเย็น

So when you are tired -

Or perplexed - or cold -

Trust the loving promise

Underneath the mould.

7. บทกวีนิพนธ์ที่ 54 "If I should die" (1858) กล่าวว่า คนที่ตายไป เหมือนกับ
คนที่ถอนตัวออกจากธุรกิจ เมื่อมีคนคนหนึ่งถอนตัวออกจากธุรกิจ ธุรกิจนั้นก็ยังคงดำรง
อยู่ได้เพราะคนที่ยังอยู่ก็จะดำเนินการต่อไป เช่นเดียวกัน เมื่อมีคนคนหนึ่งตายไป

จากโลก คนข้างหลังก็ยังดำเนินชีวิตต่อไป คนที่ตายก็ตายไป มิได้มีผลกระทบ
กระเทือนต่อโลกแต่อย่างใด ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังเป็นไปตามปกติ

One might depart at option

From enterprise below!

'Tis Sweet to know that stocks will stand

When we with Daisies lie -

That Commerce will continue -

คนที่นอนอยู่ท่ามกลางดอกเดซี่ก็หมายถึงคนตายที่ถูกฝังอยู่ในดิน

When we with Daisies lie -

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 56 "If I should cease to bring a Rose." (1858)

คนตายคือคนที่ถูกเรียกตัวไปจากดินแดนที่มีดอกกุหลาบ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ โลกนั่นเอง

...

'Twill be because beyond the Rose

I have been called away -

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 76 "Exultation is the going" (1859)

คนตายคือคนที่ได้ออกจากแผ่นดินไปยังทะเลเป็นครั้งแรก และเต็มไปด้วยความ
ตื่นเต้นยินดี

Exultation is the going

of an inland soul to sea,

Past the houses - past the headlands -

Into deep Eternity -

...

The divine intoxication

Of the first league out from land?

10. บทกวีนิพนธ์ที่ 89 "Some things that fly there be -" (1859)

คนตายคือคนที่กำลังพักผ่อน

There are that resting, rise

11. บทกวีนิพนธ์ที่ 96 "Sexton! My Master's sleeping here" (1859)

คนตายเปรียบได้กับคนที่นอนหลับ และหลุมฝังศพเปรียบเหมือนห้องนอน

Sexton! My Master's sleeping here.

...

That when the snow creeps slowly

From off his chamber door -

12. บทกวีนิพนธ์ที่ 98 "One dignity delays for all -" (1859)

ความตายคืออำนาจ (purple) และความยิ่งใหญ่ต่อจกษัตริย์ (Crown) เพราะ
ความตายให้ความยิ่งใหญ่ต่อคนที่ตาย

None can avoid this purple -

None evade this Crown!

13. บทกวีนิพนธ์ที่ 114 "Good night, because we must." (1859)

การตายเปรียบเหมือนการไปเข้านอน

Good night, because we must,

และคนที่ตายไปแล้วก็คือผงธุลี (dust) เพราะร่างกายจะผุพังลงกลายเป็นธุลีดิน

How intricate the dust!

I would go to know

14. บทกวีนิพนธ์ที่ 141 "Some, too fragile for winter winds" (1859)

หลุมศพคือสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับคนที่เขารั้ว และไร้ที่พึ่งพิง

...

This covert have all the children

Early aged, and often cold.

คนตายเปรียบเหมือนเป็นสมบัติของหลุมฝังศพ

Never the treasures in her nest

The cautious grave exposes.

และคนตายที่อยู่ในหลุมศพแห่งนี้ คือคนที่ไร้ที่พึ่งพิง เช่นเดียวกับหมูนกกระเจือกและ
ลูกแกะที่ไม่มีที่พึ่งพิง

Sparrows, unnoticed by the Father -

Lambs for whom time had not a fold.

15. บทกวีนิพนธ์ที่ 145 "This heart that broke so long -" (1859) คนตาย
คือคนที่ปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง เหมือนดังเช่น กระต่ายซึ่งปลอดภัยจากสุนัข
ไล่เนื้อ

Hound cannot overtake the Hare
That fluttered panting, here -

16. บทกวีนิพนธ์ที่ 146 "On such a night, or such a night" (1859)
การตายคือการนอนหลับอย่างสนิทที่จะไม่มีวันตื่นขึ้น

...
That such a little figure
Too sound asleep did lie
For Chanticleer to wake it -

...
Or early task to do?
ผู้ที่ตายตั้งแต่ยังเด็กเปรียบเหมือนผู้ที่มาถึงจุดหมายปลายทางเร็วเกินไป
There was a little figure plum
For every little knoll

...
Strange that the feet so precious charged
Should reach so small a goal!

17. บทกวีนิพนธ์ที่ 153 "Dust is the only Secret -" (1860)
คนตายคือฝุ่นธุลีอันลึกลับ

Dust is the only Secret

18. บทกวีนิพนธ์ที่ 160 "Just lost, when I was saved!" (1860)
ความตายคือการข้ามห้วงกระแสน้ำ

...
And on the other side

I heard recede the disappointed tide!
คนที่ใกล้จะตายแต่กลับฟื้นขึ้นมาได้ เปรียบเหมือนกลาสีคนหนึ่งที่ได้เดินเรือเลียบเลาะ
ไปยังฝั่งอันไกลโพ้น แต่ไม่ได้ขึ้นฝั่ง

Some Sailor, skirting foreign shores -
 และคนใกล้ตายแต่ไม่ตายเปรียบเหมือนคนที่เดินกลับจากประตูหน้าเกรงขาม
 Some pale Reporter, from the awful door
 Before the Seal!

19. บทกวีนิพนธ์ที่ 187 "How many times these low feet staggered -"
 คนที่นอนท่ามกลางดอกเดซี่คือคนตายที่นอนในหลุมศพ

...

Indolent Housewife - in Daisies - lain!

20. บทกวีนิพนธ์ที่ 216 "Safe in their Alabaster Chambers -" (1859)
 และ (1861)

หลุมศพ ก็คือห้องนอนที่ทำจากหินสีขาวสว่างบุด้วยผ้าต่วนที่दानได้หลังคา และมี
 หลังคาเป็นหิน

Safe in their Alabaster Chambers -

...

Rafter of Satin,

And Roof of Stone!

21. บทกวีนิพนธ์ที่ 255 "To die - takes just a little while" (1861)
 คนตายคือคนที่นอนหลับสนิทโดยปราศจากความเหนื่อยอ่อน

The absent - mystic - creature -

Had gone to sleep - that soundest time -

Without the weariness -

22. บทกวีนิพนธ์ที่ 282 "How noteless Men, and Pleiads, stand," (1861)
 คนตายเปรียบเหมือนดาวที่ตกจากฟ้าและหายไป

How noteless Men, and Pleiads, stand,

Until a sudden sky

Reveals the fact that One is rapt

Forever from the Eye -

23. บทกวีนิพนธ์ที่ 287 "A Clock stopped -" (1861)
 ชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือนกลไกนาฬิกา การที่หัวใจหยุดเต้นจึงเหมือนกับการหยุดเดิน
 ของนาฬิกา

A Clock stopped

...

It will not stir for doctores -
This Pendulum of snow -
This Shopman importunes it -
While cool - concernless, No -

...

Nods from the Gilded pointers -
Nods from the Seconds slim -

24. บทกวีนิพนธ์ที่ 325 "Of Tribulation, these are They," (1861)

สวรรค์คือดินแดนที่เหนือดินแดนทั้งปวงที่ไม่มีคำว่าพ่ายแพ้

Surrender - is a sort unknown -

On this superior soil -

และความตายเปรียบเหมือนความมืด

ชีวิตคนเปรียบเหมือนถนน

When Night devoured the Road

25. บทกวีนิพนธ์ที่ 344 "'Twas the old - road - through pain -" (1862)

ความตายคือ การสิ้นสุดของการเดินทางที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวด และอุปสรรค
มากมาย โดยจะไปสิ้นสุดด้วยการพบกับความสุขในสวรรค์

'Twas the old - road - through pain

That unfrequented - one -

With many a turn and thorn -

That stops - at Heaven -

และเอมิลี ดิกกินสัน ได้เปรียบสวรรค์ว่าเป็นห้องนอนอันสว่างไสว ซึ่งเป็นที่พักผ่อน
ของคนตายไปแล้ว

Another bed - a short one -

Woman make tonight -

In Chambers bright -

26. บทกวีนิพนธ์ที่ 382 "For Death - or rather" (1862)

หลุมศพและป้ายชื่อเป็นเสมือนของขวัญที่ความตายให้กับมนุษย์

The Things that Death will buy

Are Room -

Escape from Circumstances -

And a Name -

27. บทกวีนิพนธ์ที่ 408 "Unit, like Death, for whom?" (1862)

หลุมฝังศพก็คือ โรงมหรสพซึ่งมีที่นั่งเพียงที่เดียวเท่านั้น

The Grave is strict

...

And seat - just One

28. บทกวีนิพนธ์ที่ 411 "The Color of the Grave is Green -" (1862)

การตายคือการหลับไม่ตื่น

...

Too infinite asleep

และหลุมฝังศพเปรียบเหมือนบ้านหลังเล็ก ๆ ซึ่งผู้ที่อยู่ในนั้น(คนตาย) ต่างก็ถูกญาติพี่น้องนำมาวางทิ้งไว้

The little Dwelling Houses rise

Where each - has left a friend -

29. บทกวีนิพนธ์ที่ 423 "The Months have ends - the Years - a knot (1862)

คนตายเปรียบเหมือนคนเหนื่อยอ่อนที่กำลังพักผ่อนอยู่ในลิ้นชักอันลึกลับของโลก

The Earth lays back these tired lives

In her mysterious Drawers -

ความตายเปรียบเหมือนหมอนหนุนเส้นด้ายแห่งชีวิต แต่ไม่มีใครแก้ปมนั้นเพื่อให้ขยายออกไปได้

The Months have ends - the Years - a knot -

No power can untie

To stretch a little further

A Skein of Misery -

30. บทกวีนิพนธ์ที่ 432 "Do people moulder equally." (1882) สวรรค์คือ ถึง
ซึ่งบรรจุกาชาไว้ เพื่อให้คนที่ตายไปแล้วได้หายใจ

As I, who testify it
Deny that I - am dead -
And fill my Lungs, for Witness -
From Tanks - above my Head

31. บทกวีนิพนธ์ที่ 461 "A wife - at Daybreak I shall be -" (1862)
การตายคือการที่หญิงสาวคนหนึ่งเป็นเจ้าสาว เพราะเมื่อตายแล้ว เธอจะต้องขึ้น
ไปอยู่ที่อื่น (สวรรค์) เช่นเดียวกับหญิงสาวทั่วไปที่จะต้องจากบ้านไปอยู่กับสามีเมื่อ
แต่งงานแล้ว

A wife - at Daybreak I shall be -
Sunrise - Hast thou a Flag for me?
At Midnight, I am but a Maid.
How short it takes to make a Bride -

32. บทกวีนิพนธ์ที่ 499 "Those fair fictitious People" (1862)
บรรดาผู้หญิงที่ถูกปลิดออกไปจากเวลาแห่งชีวิตที่พวกเขาคุ้นเคย ก็คือผู้หญิงที่ตายไปแล้ว
The Women - plucked away
From our familiar Lifetime -

33. บทกวีนิพนธ์ที่ 501 This World is not Conclusion (1862)
ความสงสัยเรื่องชีวิตหลังความตายยังเป็นเสมือนนกที่คอยแทะจิตใจและวิญญาณ
และไม่มียาระงับความรู้สึกชานใดทำให้สงบได้

A Species stands beyond -

...

Philosophy - don't know -

...

To guess it, puzzles scholars -

...

Narcotics cannot still the Tooth

That nibbles at the soul -

34. บทกวีนิพนธ์ที่ 542 "I had no Cause to be awake" (1862)

การตายคือการนอนหลับ ซึ่งจะไม่มีวันตื่นขึ้น

My Best - was gone to sleep

And Morn a new politeness took -

And failed to wake them up

และชีวิตหลังความตายคือ ชีวิตที่สงบสุข และหลุดพ้นไปจากเรื่องราวในโลก ไม่มี
ความกังวลและสงบเงียบราวกับวันหยุดที่ไม่มีเสียงระฆัง และราวกับเป็นเวลาเย็น
อันสงบตลอดกาล

'Twas such an Ample Peace -

It could not hold a Sigh -

'Twas Sabbath - with the Bells divorced -

'Twas Sunset - all the Day -

35. บทกวีนิพนธ์ที่ 577 "If I may have it, when it's dead," (1862)

ความรู้สึกของคนที่สูงส่งเสียคนรักจะหมั่นหมองราวกับความมืดในเวลาเที่ยงคืน และ
กาลเวลาสำหรับคนคนนั้นจะหยุดนิ่งราวกับนาฬิกาทั้งโลกหยุดเดิน

How Midnight felt, at first - to me -

How all the Clocks stopped in the World -

36. บทกวีนิพนธ์ที่ 583 "A Toad, can die of Light -" (1862)

คนตายจะเท่าเทียมกันหมด เช่นเดียวกับเหล่าซึ่งจะไม่แตกต่างกันเมื่อไม่ได้อยู่ใน
ขวดหรือปิดสลากบอชชนิดไว้

Naked of Flask - Naked of Cask -

Bare Rhine -

37. บทกวีนิพนธ์ที่ 607 "Of nearness to her sundered Things" (1862)

ชาวสวรรค์คือ สิ่งที่ถูกขโมยไปและถูกส่งกลับคืนมาในสภาพของชาวสวรรค์

The Grave Yields back her Robberies -

...

Bright Knots of Apparitions

Salute us, with their wings -

38. บทกวีนิพนธ์ที่ 615 "Our journey had advanced -" (1891) ความตายคือ
 ปานแห่งหนึ่ง ซึ่งนำไปสู่สถานที่แห่งความเป็นนิรันดร์ ดังนั้นผู้ที่ต้องการไปสู่ความเป็น
 นิรันดร์ซึ่งมีพระเจ้ารออยู่ จะต้องผ่านปานแห่งนี้เสียก่อน

The Forest of the Dead
 Retreat - was out of Hope -
 Behind - a Sealed Route -
 Eternity's White Flag - Before -
 And God - at every Gate -

39. บทกวีนิพนธ์ที่ 654 "A long - long Sleep - A famous - Sleep" (1862)
 การตายก็คือการนอนหลับที่ร่างกายทอดนิ่งสนิท

A long - long Sleep - A famous - Sleep -
 That makes no show for Morn -
 By Stretch of Limb - or stir of Lid -

40. บทกวีนิพนธ์ที่ 665 "Dropped into the Ether Acre -" (1863)

บรรยากาศในฝังหลุมศพเย็นเยือกจนดูเหมือนว่าเสื้อคลุมของผู้ตายกลายเป็นดินที่เย็น
 ชืด ลูกไม้ที่ห่มวกได้ซึ่งตัวอยู่ในรูปเดิมและเข็มกลัดเสื้อก็มีหิมะจับ

Dropped into the Ether Acre -
 Wearing the sod Gown
 Bonnet of Everlasting Laces -
 Brooch - frozen on -

และความตายคือรถม้าอันงดงามยิ่งที่จะพาไปพบกับพระเจ้า

Horses of Blonde - and Coach of Silver -
 Baggage a strapped Pearl -

และความตายคือการเดินทางอันนุ่มนวลและสะดวกสบายเพื่อไปพบกับพระเจ้า

Journey of Down - and whip of Diamond -
 Riding to meet the Earl

สวรรค์คือหมู่บ้านที่บ้านแต่ละหลังมีแต่ความสว่างไสวของยามเที่ยงตลอดไป

Upon the Village I perceived -
 From House to House 'twas Noon -

คำว่า Noon ในที่นี้คือ ความสว่างไสว และความอบอุ่น ซึ่งเป็นลักษณะของบ้าน
แต่ละหลังบนสวรรค์

42. บทกวีนิพนธ์ที่ 721 "Behind Me - dips Eternity -" (1863) สวรรค์เป็น
เสมือนอาณาจักรที่มีกษัตริย์จากราชวงศ์ที่ไม่มีวันสูญสิ้นปกครองอยู่

'Tis Kingdoms - afterward - they say -

In perfect - pauseless Monarchy -

Whose Prince - is Son of None -

Himself - His Dateless Dynasty -

นอกจากนี้ ยังกล่าวถึงวิญญานที่รอการตัดสินจากพระเจ้าว่า เป็นเหมือนดังคลื่นใน
ทะเล ซึ่งอยู่ท่ามกลางความปั่นป่วนและความมืดมิด ดังนี้

'Tis Miracle before Me - then -

'Tis Miracle behind - between -

A Crescent in the Sea -

With Midnight to the North of Her -

And Midnight to the South of Her -

And Maelstrom - in the Sky -

และความตายเปรียบเหมือนความมืดทางทิศตะวันตกที่จะเปลี่ยนเป็นแสงสว่างแห่ง
รุ่งอรุณ (คนตายจะอยู่กับความมืดมน แต่ไม่นานเขาจะมีชีวิตใหม่ที่แจ่มใสบนสวรรค์)

Death but the Drift of Eastern Gray.

Dissolving into Dawn away.

Before the West begin

43. บทกวีนิพนธ์ที่ 726 "We thirst at first - 'tis Nature's Act -" (1863)
ความเป็นอมตะหลังความตายเป็นเสมือนแหล่งน้ำขนาดใหญ่ ซึ่งจะหล่อเลี้ยงคนที่
ตายไปแล้ว ให้มีชีวิตที่เป็นนิรันดร์

Is that Great water in the West -

Termed Immortality -

44. บทกวีนิพนธ์ที่ 749 "All but Death. can be Adjusted -" (1863)

หลุมศพเปรียบเหมือนที่ที่ไม่ได้ใช้ทำอะไร และเป็นที่มีดอกไม้สีต่าง ๆ มาวาง
ประดับเป็นประจำทุกปี

Wastes of Lives - resown with Colors

By Succeeding Springs -

45. บทกวีนิพนธ์ที่ 778 "This that would greet - an hour ago" (1863)

ความตายคือความเจ็บและความสงบที่แท้จริง

Match me the Silver Recticence

Match me the Solid Calm

46. บทกวีนิพนธ์ที่ 813 "This quiet Dust was Gentlemen and Ladies" (1864)

เมื่อชีวิตสิ้นไป ร่างกายนั้นก็เหมือนคณหาสน์อันเจียบสงบปราศจากสิ่งมีชีวิตใด ๆ

This Passive Place a Summer's nimble mansion

Where Bloom and Bees

Exists an Oriental Circuit

Then cease, like these -

และคนตายแล้วจะเจียบหายไปเหมือนกับฝุ่นที่สงบนิ่งแล้ว

This quiet Dust was Gentlemen and Ladies

And Lads and Girls -

47. บทกวีนิพนธ์ที่ 831 "Dying! To be afraid of thee" (1864)

ความรู้สึกไม่แน่ใจในมิตรภาพของเพื่อนว่ามันคงหรือไม่มันคง เหมือนกองทัพ 2 กองทัพ
ได้ต่อสู้กันในดวงตาของคนใกล้ตาย

Fight sternly in a Dying eye

Two Armies, Love and Certainty

And Love and the Reverse

48. บทกวีนิพนธ์ที่ 901 "Sweet, to have had them lost" (1864)

คนที่เกือบจะเสียชีวิตแต่กลับมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ด้วยความหวังไขว่คว้าคนข้างหลังเปรียบ
เหมือนคนที่ทำท่าจะ ไปอยู่ที่อื่นแต่กลับคิดถึงคนอื่น ๆ และตัดสินใจอยู่กับเขาเหล่านั้น
ต่อไปอีก

Those that rose to go -

Then thought of us, and stayed.

49. บทกวีนิพนธ์ที่ 922 "Those who have been in the Grave the longest" (1864)

ความตายคือการกระทำอันกล้าหาญและบริสุทธิ์

Death is the other way -

...

It - is the White Exploit

50. บทกวีนิพนธ์ที่ 942 "Snow beneath whose chilly softness" (1864)

คนตายคือคนที่ได้พักผ่อนในฤดูหนาวเป็นครั้งแรก

...

Some that never lay

Make their first Repose this Winter

และคนที่ตายมานานแล้วคือ acclimated Creature หรือคนที่ปรับตัวเข้ากับสภาพ
ดินฟ้าอากาศได้แล้ว

51. บทกวีนิพนธ์ที่ 943 "A Coffin - is a small Domain." (1864)

โลงศพคืออาณาจักรเล็ก ๆ แต่มีประชากรเป็นชาวสวรรค์

A Coffin - is a small Domain.

Yet able to contain

A Citizen of Paradise

In its diminished Plane.

การที่หลุมศพต้องรองรับร่างของทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม จึงเป็น
เสมือนว่าหลุมศพซึ่งเป็นเพียงพื้นที่แคบ ๆ นั้น กว้างใหญ่กว่า ดวงอาทิตย์ ท้องทะเล
และแผ่นดินทั้งปวง

A Grave - is a restricted Breadth -

Yet ampler than the Sun -

And all the Seas He populates

And Lands He looks upon

52. บทกวีนิพนธ์ที่ 948 "Twas Crisis - All the length had passed -"

คนตายจะนอนนิ่งแข็งร่าวกับหินซึ่งจะ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ อีกต่อไป

The Spirit shook the Adamant -

But could not make it feel.

ร่างกายของมนุษย์คือบ้านของวิญญาณ การตายก็คือการที่วิญญาณออกจากบ้านไปโดย
ไม่มีใครเห็น

... a soul

Escaped the House unseen

53. บทกวีนิพนธ์ที่ 949 "Under the Light, yet under. " (1864)

ระยะทางระหว่างคนตายกับคนที่มีชีวิตนั้นไกลมาก เกินกว่าที่แสงอาทิตย์จะส่อง
ไปถึง สูงกว่าระยะบินของนก ไกลกว่าปากฟ้า และสูงเลยระยะเอื้อมของคน

Further than Arm could stretch

Were it Giant long.

Further than Sunshine could

Were the Day Year long.

Over the Light, yet over,

Over the Arc of the Bird -

Over the Comet's chimney -

Over the Cubit's head.

...

Between Ourselves and the Dead!

คนตายกับคนเป็นห่างไกลจากกันมาก ไม่สามารถไปถึงกันได้ เช่นเดียวกับปริศนาที่
ไม่มีใครไขออก

Further than Guess can gallop

Further than Riddle ride -

Oh for a Disc to the Distance

Between Ourselves and the Dead!

54. บทกวีนิพนธ์ที่ 962 "Midsummer, was it, when They died -" (1864)

เวลาที่คนตายไปแล้วจะเป็นช่วงเวลาที่สุดสมบูรณ์ที่สุด เปรียบกับความสมบูรณ์ของพืชผล
กลางฤดูร้อน

Midsummer, was it, when They died -

A full, and perfect time -

The Summer closed upon itself

In Consummated Bloom -

และเหมือนกับช่วงเวลาที่ยาวโนดมีเมล็ดเต็มฝัก ก่อนที่จะถึงเวลาเก็บเกี่ยว

The Corn, her furthest kernel filled

Before the coming Flail

และคนตายคือคนที่ไปสู่ความสุขสมบูรณ์โดยผ่านนิมิตฝังศพที่มีบรรยากาศเศร้าหมอง

When These - leaned into Perfectness

Through Haze of burial -

55. บทกวีนิพนธ์ที่ 970 "Color - Caste - Denomination" (1864)

ความตายให้ความเท่าเทียมกันกับมนุษย์ทุกคน เปรียบเหมือนนักประชาธิปไตยที่มีความเชื่อในความเท่าเทียมกันในสังคม ความตายจึงมีนิ้วมือที่เป็นประชาธิปไตย "Democratic fingers"

Death's large - Democratic fingers

56. บทกวีนิพนธ์ที่ 972 "Unfulfilled to Observation -" (1864) จากข้อความที่ว่า สำหรับผู้ที่มีความศรัทธาในศาสนา ความตายเป็นแต่เพียงการย้ายที่อยู่เท่านั้น

But to Faith - a Revolution

In Locality

57. บทกวีนิพนธ์ที่ 976 "Death is a Dialogue between" (1864)

ความตายคือบทสนทนาระหว่างวิญญาณกับร่างของคนตาย (ซึ่งวิญญาณนั้นเคยอาศัยอยู่)

Death is a Dialogue between

The Spirit and the Dust.

ร่างกายของคนที่ย้ายไปแล้วเปรียบเหมือนเสื้อคลุมซึ่งบัดนี้ได้กลายเป็นดิน

The Spirit turns away

Just laying off for evidence

An Overcoat of Clay.

58. บทกวีนิพนธ์ที่ 1015 "Were it but Me that gained the Height -" (1865)

คนที่มีชีวิตยืนยาวคือคนที่ล้มเหลว (failed) คนที่เสียชีวิตคือคนที่ประสบความสำเร็จ (gained the Height)

Were it but Me that gained the Height

Were it but They, that failed !

...

Might they but live, they would !

59. บทกวีนิพนธ์ที่ 1026 "The Dying need but little, Dear, " (1865)

คนที่สูญเสียเพื่อนไปจะไม่มีความสุข เหมือนกับคนที่มองไม่เห็นความงาม
ของรุ้งกินน้ำอีกต่อไป

... a Friend's Regret
And Certainly that one
No color in the Rainbow
Perceive, when you are gone.

60. บทกวีนิพนธ์ที่ 1065 "Let down the Bars, Oh Death - " (1865)

คนตายก็คือฝูงแกะที่เหนื่อยหน่ายจากการเดินทาง ส่วนความตายก็คือ คอกซึ่งเป็นที่
พักอันสงบและปลอดภัยของฝูงนั้น

Let down the Bars, Oh Death -
The tired Flocks come in
Whose bleating ceases to repeat
Whose wandering is done -
Thine is the stillest night
Thine the securest Fold

กลุ่มที่ 3 บุคลาธิษฐาน (Personification) มีบทกวีนิพนธ์ที่ใช้วิธีการนำเสนอแนวคิดในลักษณะ
นี้จำนวน 21 บทคือ

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 56 "If I should cease to bring a Rose" (1858)

ความตายเปรียบได้กับผู้ที่เอามือมาปิดที่ปากของใครคนใดคนหนึ่งที่กำลังคร่ำครวญ

... Death's finger
Claps my murmuring lip!

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 141 "Some, too fragile for winter wind" (1859)

หลุมศพเหมือนคนที่เป็นพ่อและแม่ที่คอยห่อหุ้มล้อมคนตาย (ราวกับเป็นลูก) และนำพวก
เขาใส่ในเตียงเพื่อมิให้รู้สึกหนาว

The thoughtful grave encloses -
Tenderly tucking them in from frost

หลุมศพเปรียบเหมือนผู้ที่คอยปกป้องทรัพย์สินสมบัติของตนเอง (คนที่ตายไปแล้ว)

Never the treasure in her nest
The cautious grave exposes.

3. บทกวีนิพนธ์ที่ 153 "Dust is the only Secret -" (1860)
ความตายคือชายลึกลับที่ไม่มีใครรู้ "ที่มา" แต่เป็นผู้มีความอดสาหัสในการทำงาน
และทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Death, the only One
You cannot find out all about
In his "native town"

Nobody knew "his Father" -
Never was a Boy -
Hadn't any playmates
Or "Early history" -

Industrious! Laconic!
Punctual! Sedate!

4. บทกวีนิพนธ์ที่ 171 "Wait till the Majesty of Death " (1860)
ความตายเปรียบเหมือนพระราชินีให้ยศศักดิ์แก่ผู้ถึงเวลาตาย จากนั้นคนผู้นั้นก็จะ
สิ้นชีวิตลง

Wait till the Majesty of Death
Invests so mean a brow!

5. บทกวีนิพนธ์ที่ 350 "They leave us with the Infinite." (1862)
ความเป็นนิรันดร์มีร่างใหญ่โต มีวงแขนกว้างประดุจภูเขาหิมาลัย และคนที่ตายไป
แล้วจะยืนอย่างมั่นคง (เหมือนนายิบรอลต้า) อยู่บนฝ่ามือนั้นได้

But He - is not a man
His fingers are the size of fists
And whom he foundeth, with his Arm
As Himmaleh, shall stand -
Gibraltar's Everlasting Shoe
Poised lightly on his hand.

6. บทกวีนิพนธ์ที่ 382 "For Death - or rather " (1861)

ความตายคือผู้ที่ให้ชื่อและที่อยู่ใหม่แก่มนุษย์และช่วยให้มนุษย์พ้นไปจากสภาวะแวดล้อม

The Things that Death will buy

Are room -

Escape from Circumstances -

And a Name -

7. บทกวีนิพนธ์ที่ 390 "It's coming - the postponeless Creature "- (1862)

ความตายคือคนที่ไม่มีการผ่อนผัน ที่มุ่งหน้าไปยังบ้านของคนผู้หนึ่ง และเข้าไปในบ้าน
เพื่อไปเอาชีวิตของคนคนนั้นไปให้พระเจ้า

It's coming - the postponeless Creature -

It gains the Block - and now - it gains the Door -

...

And carries one - out of it - to God

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 412 " I read my sentence - steadily" (1862)

ความตายคือผู้ที่คุ้นเคยกับวิญญาณ

I made my soul familiar - with her extreamity

...

But she, and Death, acquainted -

Meet tranquilly, as friends -

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 463 "I live with Him - I see His face -" (1862)

ความตายมีสิทธิเหนือหญิงสาวผู้หนึ่งโดยไม่ต้องแต่งงานกัน

...

Death's single privacy

The Only One - forestalling Mine -

And that - by Right that He

Presents a Claim invisible -

No wedlock - granted Me -

10. บทกวีนิพนธ์ที่ 501 "This World is not Conclusion "(1862)
ชีวิตหลังความตายได้เรียกมนุษย์ไป และทำให้มนุษย์งงงวยแม้แต่นักปราชญ์ก็ไม่เข้าใจ
ชีวิตหลังความตายนั้น

This World is not Conclusion
A species Stands beyond

...

It beckons, and it baffles -
Philosophy don't know

11. บทกวีนิพนธ์ที่ 698 "Life - is what we make it -"(1863)

ความตายคือผู้ที่พระเจ้าค้นเคยรู้จักดี

Death - we do not know -

Christ's acquaintance with Him

12. บทกวีนิพนธ์ที่ 712 "Because I could not stop for Death "(1863)

ความตายคือสภาพบุรุษผู้เลื้อยารี่ ซึ่งนำพาชีวิตไปสู่ความเป็นอมตะ

Because I could not stop for Death -

He kindly stopped for me -

...

I first surmised the Horses' Heads
Were toward Eternity -

13. บทกวีนิพนธ์ที่ 759 He fought like those Who've nought to lose - (1863)

ความตายจะหลบหลีกคนที่ตามหาเขา ในขณะที่คนอื่น ๆ พากันหลบหนีความตาย

...

But Death was Coy of Him

As Other Men, were Coy of Death

14. บทกวีนิพนธ์ที่ 784 "Bereaved of all, I went abroad - "(1863)

ภาพการฝังศพคนที่เธอรักได้ล่องหน้าเธอไปทุกแห่ง ไม่ว่าเธอจะพยายามหนีไปไกล
สักเท่าใดและเข้าไปอยู่ในที่พักของเธอก่อนที่จะไปถึง

Upon a New Peninsula -

The Grave preceded me -

Obtained my Lodgings, ere myself -

15. บทกวีนิพนธ์ที่ 856 "There is a finished feeling "(1864)

หลุมฝังศพได้บอกเรื่องราวของความตายให้คนทั่ว ๆ ไป ได้เห็น

...

Experienced at Graves -

...

By Death's bold Exhibition

...

16. บทกวีนิพนธ์ที่ 897 "How fortunate the Grave -" (1864)

หลุมศพคือชายหนุ่มซึ่งไม่เคยผิดหวังในการขอแต่งงานกับหญิงสาว

How fortunate the Grave -

...

First Suitor not in vain.

17. บทกวีนิพนธ์ที่ 948 "'Twas Crisis - All the length had passed - (1864)

ความตายเปรียบเหมือนผู้ที่ยึดเอาชีวิตไว้ด้วยอุ้งเล็บ

The instant holding in its claw

The privilege to live

18. บทกวีนิพนธ์ที่ 970 "Color - Caste - Denomination - "(1864)

ความตายเป็นนักประชาธิปไตย ให้ความเสมอภาคกับทุกคนโดยไม่คำนึงถึงชั้นวรรณะ

Death's large - Democratic fingers

Rub away the Brand -

19. บทกวีนิพนธ์ที่ 976 "Death is a Dialogue between "(1864)

ความตายได้โต้เถียงกับวิญญาณของคนตายโดยกล่าวว่า คนที่ตายไปจะสูญสลายไปจากโลก

"Dissolve" says Death -

...

Death doubts it - Argues from the Ground -

20. บทกวีนิพนธ์ที่ 1033 Said Death to Passion (1865)

ความตายได้พูดกับอารมณ์และความรู้สึกของมนุษย์เพื่อให้สำนึกถึงความตายบ้าง

Said Death to Passion

"Give of thine an Acre unto me"

21. บทกวีนิพนธ์ที่ 1065 "Let down the Bars. Oh Death - "(1865)

ความตายคือผู้ปล่อยลูกกรงที่กั้นคอกลงมาเพื่อเปิดคอก ซึ่งฝูงแกะได้เข้ามาพักเหนื่อย

Let down the Bars, Oh Death -

กลุ่มที่ 4 การใช้คำเชื่อมโยง (Metonymy) มีบทกวีนิพนธ์ที่ใช้การนำเสนอในลักษณะนี้จำนวน 9 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 98 "One dignity delays for all -"(1859)

คำว่า "Crown" ใน "None evade this Crown" เป็นคำเชื่อมโยงไปถึง กษัตริย์และกษัตริย์ในที่นี้หมายถึงความตาย และ คำว่า "Purple" ใน "None can avoid this purple" เป็นคำเชื่อมโยงไปถึงผู้สูงศักดิ์ซึ่งจะใส่เสื้อสีม่วง

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 114 "Good night, because we must. "(1859)

เอมิลี ดิกกินสัน ใช้คำว่า ธุลี (the dust) ในความหมายของคนตาย เพราะคนที่ตายไปก็จะกลับกลายเป็นเถ้าธุลีไปในที่สุด

Good night, because we must.

How intricate the dust!

I would go, to know

3. บทกวีนิพนธ์ที่ 146 "On such a night, or such a night." (1859)

คำว่า "feet" ใน

And trudging feet from school -

และ Strange that the feet so precious charged

Should reach so small a goal!

เป็นคำเชื่อมโยงไปถึงเด็ก ๆ วิทยาลัยเรียน ซึ่งสิ้นชีวิตลง

4. บทกวีนิพนธ์ที่ 194 "On this long storm the Rainbow rose - "(1860)

เอมิลี ดิกกินสัน ใช้คำว่า ความตาย (death) ในความหมายของคนตาย ซึ่งไม่มีอะไรจะปลุกให้พวกเขาส่งคืนขึ้นมาได้

The quiet nonchalance of death

No, Daybreak - can bestir -

5. บทกวีนิพนธ์ที่ 261 "Put up my lute! "(1861)

ใช้คำว่า "ear" เพื่อเชื่อมโยงไปถึงคนตาย ดังนี้

Since the sole ear I cared to charm -

Passive - as Granite - ...

6. บทกวีนิพนธ์ที่ 524 "Departed - to Judgement" (1862)

คำว่า "Flesh" ใน The Flesh - Surrendered เป็นคำเชื่อมโยงไปถึงคน
(ซึ่งในที่นี้ได้พ่ายแพ้แก่ความตาย)

7. บทกวีนิพนธ์ที่ 592 "What care the Dead, for Chanticleer - "(1862)

ใช้คำว่า Ear เป็นคำเชื่อมโยงไปถึงคนตาย

And knew One Bird a Tune -

Could thrill their Mortised Ear

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 813 "This quiet Dust was Gentlemen and Ladies." (1864)

คำว่า "Frocks" และ "Curls" ใน

This quiet Dust was Gentlemen and Ladies

...

And Frocks and Curls.

เป็นคำเชื่อมโยงไปถึงเด็ก ๆ เพราะ "Frocks" หมายถึง เสื้อหลวม ๆ

ของเด็ก ส่วนคำว่า "Curls" หมายถึง ขอดผมของเด็กเช่น กัน

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 960 "As plan for Noon and plan for night "(1864)

บทกวีนิพนธ์พูดถึง The Foot upon the Earth ซึ่งหมายถึง คนที่ยังมีชีวิตอยู่
และพูดถึง The Foot upon the Grave เพื่อหมายถึง คนที่ตายไปแล้ว ดังนี้

In positive Prospective -

The Foot upon the Earth

...

The Foot upon the Grave

...

Makes effort at conclusion

กลุ่มที่ 5 การพูดกับผู้ล่วงลับ หรือสิ่งที่อยู่ห่างไกล (Apostrophe) มีบทประพันธ์ที่ใช้วิธีการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายในลักษณะนี้จำนวน 2 บท คือ

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 417 "It is dead - Find it - "(1862) เป็นการตั้งคำถามถามคนที่ตายไปถึงความเป็นอยู่ของคนคนนั้น

It is dead - ...

...

"Happy"? which is wiser -

You or the Wind?

...

"Homesick"? Many met it -

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 482 "We Cover Thee - Sweet Face - "(1862) เป็นการพูดกับเพื่อนรักที่ตายจากไป และพูดเพื่อแสดงให้เห็นถึงความรัก ความอาลัย ในคนคนนั้น

We Cover Thee - Sweet Face -

Not that We tire of Thee -

...

บทที่ 4

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ จำนวน 120 บท ของเอมิลี ดิกกินสัน ผู้วิจัยพบว่า เอมิลี ดิกกินสันแสดงแนวคิดเกี่ยวกับความตายไว้หลายแง่ เชอกล่าวถึงชีวิตหลังความตายในบทกวีนิพนธ์หลายบท ในบางบทเชอมองความตายเป็นวาระแห่งความเป็นอิสระ เหน็ดสิ้นข้อผูกพันใด ๆ ในโลก ในหลาย ๆ บทเชอกล่าวถึงความตายด้วยความรู้สึกสะทึงกลัว และอีกหลายบทที่เชอกล่าวไว้ว่า ความตายเป็นสิ่งที่น่ายินดี ในบางบทก็แสดงแนวคิดไว้หลายแง่ เนื่องจากความหลากหลายของแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสัน ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมแนวคิดต่าง ๆ เหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่ตามลำดับความมากน้อยโดยแบ่งได้เป็น 14 กลุ่มดังนี้

- กลุ่มที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึง ความเชื่อในเรื่องชีวิตหลังความตาย จำนวน 43 บท
- กลุ่มที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือการพลัดพราก จำนวน 17 บท
- กลุ่มที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือ สัจธรรมของชีวิตที่ทุกคนต้องพบ จำนวน 17 บท
- กลุ่มที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือการสิ้นสุดการรับรู้เรื่องราวใด ๆ บนโลก จำนวน 15 บท
- กลุ่มที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือ ความสุขอันแท้จริง จำนวน 12 บท
- กลุ่มที่ 6 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ชีวิตหลังความตายเป็นปริศนาสำหรับมนุษย์ จำนวน 10 บท
- กลุ่มที่ 7 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือความน่ากลัว จำนวน 5 บท
- กลุ่มที่ 8 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือการพ้นจากอันตรายทั้งปวง จำนวน 3 บท
- กลุ่มที่ 9 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายมิใช่ความทุกข์ทรมาน จำนวน 3 บท
- กลุ่มที่ 10 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายของคนที่ยังรักกันมิใช่การสิ้นสุดแห่งความสัมพันธ์ระหว่างคนรัก จำนวน 3 บท

กลุ่มที่ 11 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายนำเกียรติยศมาสู่ผู้ตาย จำนวน 2 บท

กลุ่มที่ 12 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า เด็กและผู้ใหญ่ยังไม่สมควรพบกับความตาย จำนวน 2 บท

กลุ่มที่ 13 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงสถานะของวิญญาณของคนตายที่รอน้ำคำตัดสิน อยู่ ณ ที่แห่งหนึ่ง จำนวน 2 บท

กลุ่มที่ 14 แนวคิดเกี่ยวกับความตายอื่น ๆ อีก 9 แนวคิดซึ่งปรากฏอยู่ในบทกวีนิพนธ์ จำนวน 9 บท

หมายเหตุ เนื่องจากบทกวีนิพนธ์บางบทมีแนวคิดเกี่ยวกับความตายมากกว่า 1 แนวคิด ดังนั้น จำนวนบทกวีนิพนธ์ที่รวมกันจะได้มากกว่า 120 บท

กลุ่มที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงความเชื่อในเรื่องชีวิตหลังความตาย (ชีวิตหลังความตายคือ ชีวิตตามความเชื่อของคริสต์ศาสนาที่ว่า หลังจากมรณภัยตายแล้ววิญญาณมิได้ดับสูญ และในวันพิพากษาพระเจ้าจะเสด็จมาตัดสินบาปบุญของมนุษย์ จะเกิดการฟื้นคืนชีพในร่างใหม่ ชีวิตใหม่นี้เป็นชีวิตหลังความตายและเป็นชีวิตอมตะ)

แนวคิดเกี่ยวกับความตายในแง่ปรากฏอยู่ในบทกวีนิพนธ์จำนวน 43 บทดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 24 "There is a morn by men unseen -" (1858) กล่าวว่า สวรรค์เป็นสถานที่อันร่มเย็น มีแต่ความสนุกสนาน ผู้คนที่นั่นมีแต่ความสุข
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 40 "When I count the seeds" (1858) กล่าวว่า คนตายจะได้ไปยังสวนแห่งหนึ่ง ซึ่งจะไม่มี ความตายอีกต่อไป
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 71 "A throe upon the features -" (1859) กล่าวว่า คนที่ตายจะได้ไปพบกับคนอื่น ๆ ที่ตายไปก่อน ในอีกโลกหนึ่ง
4. บทกวีนิพนธ์ที่ 76 "Exultation is the going" (1859) กล่าวว่า คนเราเมื่อตายไปจะได้ไปสู่โลกแห่งความเป็นอมตะ และมีชีวิตอย่างมีความสุข ณ ที่นั้น
5. บทกวีนิพนธ์ที่ 87 "A darting fear - a pomp - a tear" (1859) กล่าวว่า เมื่อคนเราตายไปจะไม่มีชีวิตอีกทีหนึ่ง
6. บทกวีนิพนธ์ที่ 89 "Some things that fly there be -" (1859) กล่าวว่า คนตายจะได้ไปอยู่ในโลกสวรรค์
7. บทกวีนิพนธ์ที่ 114 "Good night, because we must," (1859) กล่าวว่า เมื่อคนตายไปแล้วเขาจะได้พบกับพระเจ้า และจะได้รู้ถึงความลึกซึ้งของความตาย

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 153 "Dust is the only Secret" (1860) กล่าวว่า พระเจ้ามารับมนุษย์จากที่อยู่ชั่วคราว (หลุมฝังศพ) เพื่อไปพักผ่อนบนสวรรค์

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 160 "Just lost, when I was saved!" (1860) กล่าวถึงดินแดนอีกแห่งหนึ่งซึ่งคนทั่ว ๆ ไปไม่สามารถไปถึงได้นอกจากคนที่ตายไปแล้ว

10. บทกวีนิพนธ์ที่ 194 "On this long storm the Rainbow rose" (1860) กล่าวว่า คนที่ตายแล้วจะไม่มีชีวิตใหม่บนสวรรค์และเข้าเฝ้าพระเจ้า

11. บทกวีนิพนธ์ที่ 282 "How noteless Men, and Pleiads, stand," (1861) กล่าวว่า คนตายจะไม่อยู่บนสวรรค์ซึ่งมนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็น

12. บทกวีนิพนธ์ที่ 325 "Of Tribulation, these are They," (1861) กล่าวว่า สวรรค์คือดินแดนที่ไม่มีความปราศัย

13. บทกวีนิพนธ์ที่ 344 "Twas the old - road - through pain -" (1862) กล่าวว่า โลกเป็นทางผ่านไปสู่อสวรรค์

14. บทกวีนิพนธ์ที่ 350 "They leave us with the Infinite. . (1862)" กล่าวว่า ทุกคนที่ตายไปแล้วได้พบกับความเป็นนิรันดร์

15. บทกวีนิพนธ์ที่ 382 "For Death - Or rather (1862)" กล่าวว่า คนตายจะได้ไปอยู่ยังอีกที่หนึ่ง เป็นที่ซึ่งไม่มีใครรู้จักนอกจากคนตายเท่านั้น

16. บทกวีนิพนธ์ที่ 388 "Take Your Heaven further on" (1862) กล่าวว่า สวรรค์เป็นที่สำหรับคนที่ตายแล้วเท่านั้น

17. บทกวีนิพนธ์ที่ 390 "It's coming - the postponeless Creature -" (1862) กล่าวว่า คนที่ตายแล้วจะไปพบกับพระเจ้า

18. บทกวีนิพนธ์ที่ 409 "They dropped like Flakes -" (1862) กล่าวว่า คนตายจะได้ไปพบพระเจ้าเพื่อฟังคำตัดสินจากพระเจ้าบนสวรรค์ เพราะพระองค์มีรายชื่อของพวกเขทั้งหมดไว้แล้ว

19. บทกวีนิพนธ์ที่ 412 "I read my sentence - steadily -" (1862) กล่าวว่า คนตายจะได้ไปพบพระเจ้า และความดีความชั่วของเขาจะถูกนำมาเปรียบเทียบกับหน้าพระองค์

20. บทกวีนิพนธ์ที่ 432 "Do people moulder equally," (1862) กล่าวว่า จะไม่มีความตายหลังความตายอีก ทุกชีวิตจะเป็นอมตะบนสวรรค์

21. บทกวีนิพนธ์ที่ 461 "A Wife - at Daybreak I shall be -" (1862) กล่าวว่า คนตายจะไปพบกับพระเจ้าและความเป็นนิรันดร์โดยทศสววรรค์มารับไป
22. บทกวีนิพนธ์ที่ 463 "I live with Him - I see His face -" (1862) กล่าวว่า ชีวิตหลังความตายเป็นชีวิตอมตะ
23. บทกวีนิพนธ์ที่ 499 "Those fair - fictitious People -" (1862) กล่าวว่า คนตายคือคนที่ได้กลับบ้านของตนเอง
24. บทกวีนิพนธ์ที่ 501 "This World is not Conclusion" เชื่อว่า ชีวิตมิสิ้นสุดเพียงในโลกนี้ แต่ยังมีโลกหลังความตายอยู่อีกที่หนึ่ง
25. บทกวีนิพนธ์ที่ 548 "Death is potential to that Man" (1862) กล่าวว่า ผู้ที่จะจำพวกเขาได้ยาวนานหลังจากที่เขาเสียชีวิตไปแล้วคือพระเจ้า เพราะคนตายจะไปอยู่กับพระองค์
26. บทกวีนิพนธ์ที่ 615 "Our journey had advanced -" (1862) กล่าวว่า เมื่อมนุษย์เดินทางพ้นป่าแห่งความตายมาแล้วก็จะพบกับความเป็นนิรันดร์ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าสถิตย์อยู่
27. บทกวีนิพนธ์ที่ 623 "It was too late for Man" (1862) กล่าวว่า เมื่อมนุษย์ตายไปแล้วได้ไปอยู่บนสวรรค์และพบกับพระเจ้า
28. บทกวีนิพนธ์ที่ 648 "Promise This - When You be Dying -" (1862) กล่าวว่า หญิงคนหนึ่งหวังที่จะตายตามคนที่เธอรักไปเพื่อจะได้ติดตามเขาไปอยู่บนสวรรค์
29. บทกวีนิพนธ์ที่ 665 "Dropped into the Ether Acre -" (1862) กล่าวว่า ความตายคือพาหนะที่จะนำเธอไปหาพระเจ้า
30. บทกวีนิพนธ์ที่ 692 "The Sun kept setting - setting - still" (1863) กล่าวว่า คนตายจะได้ไปอยู่บนสวรรค์โดยมีแสงสว่างนำไป
31. บทกวีนิพนธ์ที่ 712 "Because I could not stop for Death -" (1863) กล่าวว่า ความตายคือสุภาพบุรุษ ผู้เอื้ออารี ซึ่งนำเธอไปสู่ความเป็นอมตะ
32. บทกวีนิพนธ์ที่ 717 "The Beggar Lad - dies early -" (1863) กล่าวว่า ผู้ที่ทุกข์ทรมานในโลกนี้จะได้รับความสุขเมื่อเขาตายไปแล้วจะไปอยู่บนสวรรค์กับพระเจ้า
33. บทกวีนิพนธ์ที่ 721 "Behind Me - dips Eternity -" (1863) พูดถึงสถานะของวิญญาณก่อนที่จะได้รับการตัดสินจากพระเจ้าว่า ดวงวิญญาณนั้นรู้สึกวิหิงสา
34. บทกวีนิพนธ์ที่ 726 "We thirst at first - 'Tis Nature's Act" (1863) กล่าวว่า คนตายไปจะเป็นอมตะหลังความตาย

35. บทกวีนิพนธ์ที่ 758 "These - saw Visions -" (1863) กล่าวว่า สวรรค์เป็นสถานที่เดียวที่รอดพ้นรับคนที่ตายแล้ว
36. บทกวีนิพนธ์ที่ 829 "Ample make this Bed -" (1864) กล่าวว่า หลุมฝังศพคือที่พักของคนตายก่อนที่จะได้รับการตัดสินจากพระเจ้า
37. บทกวีนิพนธ์ที่ 900 "What did They do since I saw Them?" (1864) กล่าวว่า คนตายจะได้ไปอยู่บนสวรรค์โดยมีเพื่อน ๆ (ที่ตายไปก่อน) มารอรับ
38. บทกวีนิพนธ์ที่ 906 "The Admirations - and Contempts - of time -" (1864) กล่าวว่าชีวิตมิได้สิ้นสุดเพียงบนโลกเท่านั้น แต่ยังมีชีวิตอมตะรออยู่บนสวรรค์
39. บทกวีนิพนธ์ที่ 946 "It is an honorable Thought" (1864) กล่าวว่า สวรรค์เป็นสถานที่ที่ทุกคนจะได้ไปอยู่หลังจากที่ตายไปแล้ว
40. บทกวีนิพนธ์ที่ 947 "Of Tolling Bell I ask the cause?" (1864) กล่าวว่าความตายควรเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่าน่าเศร้าเพราะคนตายจะได้พบกับพระเจ้าบนสวรรค์
41. บทกวีนิพนธ์ที่ 962 "Midsummer, was it, when They died -" (1864) กล่าวว่า คนตายแล้วจะพบกับความสุขที่สมบูรณ์
42. บทกวีนิพนธ์ที่ 972 "Unfulfilled to Observation -" (1864) กล่าวว่า คนตายแล้วจะย้ายที่อยู่จากโลกไปสู่สวรรค์
43. บทกวีนิพนธ์ที่ 976 "Death is a Dialogue between" (1864) กล่าวว่า ร่างกายเท่านั้นที่สูญสลายแต่วิญญาณจะยังคงอยู่ .

กลุ่มที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือการพลัดพราก และก่อให้เกิดความโศกเศร้าอาลัยอาวรณ์

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ปรากฏอยู่ในบทกวีนิพนธ์จำนวน 17 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 261 "Put up my lute!" (1861) กล่าวว่าความตายของคนรักทำให้คนคนหนึ่งร้องไห้ เพราะความอาลัยในตัวเขา
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 282 "How noteless Men, and Pleiads, stand," (1861) กล่าวถึง ความอาลัยของคนที่มิมีชีวิตอยู่ที่มีต่อคนที่ตายไป
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 360 "Death sets a Thing significant" (1862) กล่าวว่า ความตายทำให้คนที่อยู่ข้างหลังเกิดความเศร้าเสียใจในการจากกันอย่างสุดซึ้ง
4. บทกวีนิพนธ์ที่ 445 "'Twas just this time, last year, I died." (1862) กล่าวว่า ความตายทำให้คนเราต้องจากครอบครัวญาติมิตร และเพื่อน ๆ

5. บทกวีนิพนธ์ที่ 482 "We Cover Thee - Sweet Face -" (1862) กล่าวว่า ความตายของคนเราทำให้เกิดความเศร้าโศกเสียใจในหมู่ญาติมิตร และเพื่อน
6. บทกวีนิพนธ์ที่ 509 "If anybody's friend be dead" (1862) กล่าวว่า ความตายของเพื่อนคนหนึ่งทำให้เพื่อนผู้อยู่ข้างหลังรู้สึกอาลัยในตัวเอง
7. บทกวีนิพนธ์ที่ 529 "I'm sorry for the Dead - Today -" (1862) กล่าวว่า ความตายทำให้คนเราต้องแยกจากกันไปไม่สามารถมาร่วมกิจกรรมใด ๆ กับเพื่อน ๆ ได้อีก
8. บทกวีนิพนธ์ที่ 542 "I had no Cause to be awake -" (1862) กล่าวว่า ความตายของคนรักทำให้เขโศกเศร้าจนไม่คิดจะทำอะไรอีก เพราะเฝ้าแต่คิดถึงคนที่จากไป
9. บทกวีนิพนธ์ที่ 610 "You'll find - it when you try to die -" (1862) กล่าวว่า ความตายคือความพลัดพราก ผู้ที่อยู่ข้างหลังจะเฝ้าอาลัยคิดถึงเขา
10. บทกวีนิพนธ์ที่ 715 "The World - feels Dusty" (1863) กล่าวว่า คนที่กำลังจะตายต้องการเพื่อนและคนรักมาอยู่ใกล้ (เพราะรู้ว่าเขา กำลังจะจากคนเหล่านั้นไป)
11. บทกวีนิพนธ์ที่ 758 "These - saw Visions -" (1863) กล่าวว่า คนตายเป็นที่อาลัยอาวรณ์ของคนที่มีชีวิตอยู่ เพราะจะไม่ได้พบกันอีก
12. บทกวีนิพนธ์ที่ 784 "Bereaved of all, I went abroad -" (1863) กล่าวว่า ความตายของคนที่รักนำความเศร้าโศกเสียใจอันยากที่จะลบเลือนมาสู่คนข้างหลัง
13. บทกวีนิพนธ์ที่ 901 "Sweet, to have had them lost" (1864) กล่าวว่า คนที่ตายไปแล้วหรือใกล้ตายจะได้รับความรู้สึกที่ดีจากคนรอบข้างหรือคนที่อยู่ข้างหลัง เพราะเกิดความอาลัยอาวรณ์
14. บทกวีนิพนธ์ที่ 935 "Death leaves Us homesick, who beheind, " (1864) กล่าวว่า ความตายของคนที่รักคือความสูญเสียและทำให้เกิดความอาลัยอาวรณ์
15. บทกวีนิพนธ์ที่ 942 "Snow beneath whose chilly softness" (1864) กล่าวว่า ความตายยอมทำให้ผู้ที่อยู่ข้างหลัง เกิดความอาลัยอาวรณ์
16. บทกวีนิพนธ์ที่ 960 "As plan for Noon and plan for Night" (1864) กล่าวว่า คนที่กำลังจะตายต้องการเพียงความรักจากคนรอบข้าง เท่านั้น
17. บทกวีนิพนธ์ที่ 1026 "The Dying need but little, Dear," (1865) กล่าวว่า คนใกล้ตายต้องการให้ตนเองเป็นที่อาลัยอาวรณ์ของเพื่อน ๆ และคนรัก

กลุ่มที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือสังขารของชีวิตที่ทุกคนต้องพบ

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้มีปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 17 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 51 "I often passed the village" (1858) กล่าวว่า คนเราควรเต็มใจที่จะตาย เพราะทุกคนต้องตาย และหลังจากนั้นพวกเขาก็จะได้พบกับอีก
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 56 "If I should cease to bring a Rose" (1858) กล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องเผชิญ
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 98 "One dignity delays for all -" (1859) กล่าวว่า ความตายคือเกียรติยศที่ทุกคนต้องได้รับ ในวันใดวันหนึ่ง
4. บทกวีนิพนธ์ที่ 287 "A Clock stopped -" (1861) กล่าวว่า ร่างกายมนุษย์เหมือนกับกลไกของนาฬิกา ย่อมมีการเสื่อมสภาพไปตามกาลเวลา และตายไปโดยไม่อาจฟื้นได้
5. บทกวีนิพนธ์ที่ 390 "It's coming - the postponeless Creature -" (1862) กล่าวว่า ความตายไม่เคยผ่อนผันให้ใครผู้ใด
6. บทกวีนิพนธ์ที่ 423 "The Months have ends - the Years - a knot" (1862) กล่าวว่า ไม่มีใครสามารถทำให้ชีวิตยืนยาวรอดพ้นความตายไปได้
7. บทกวีนิพนธ์ที่ 468 "The Manner of its Death" (1862) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนต้องพบกับความตาย ดังนั้นจึงไม่ต้องกลัวว่าจะตายอย่างไร
8. บทกวีนิพนธ์ที่ 583 "A Toad, can die of Light -" (1862) กล่าวว่า คนทุกคนมีโอกาสจะพบกับความตายเท่ากัน และความตายปฏิบัติต่อทุกคนเสมอหน้ากัน
9. บทกวีนิพนธ์ที่ 614 "In falling Timbers buried -" (1862) กล่าวว่า ความตายมาสู่ทุกคนโดยไม่ต้องใช้ความพยายามเพื่อให้ได้มา
10. บทกวีนิพนธ์ที่ 698 "Life - is what we make it -" (1863) กล่าวว่า คนทุกคนต้องตาย แม้แต่พระเยซูก็ไม่อาจรอดพ้นความตายไปได้
11. บทกวีนิพนธ์ที่ 749 "All but Death, can be Adjusted -" (1863) กล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งที่แน่นอนไม่มีการเปลี่ยนแปลงเหมือนกับสิ่งอื่น ๆ ในโลก
12. บทกวีนิพนธ์ที่ 759 "He fought like those who've nought to lose-" (1863) กล่าวว่า ไม่มีประโยชน์ที่จะเรียกร้องหรือหลบหนีความตาย เพราะทุกคนต้องพบกับความตายอย่างแน่นอน
13. บทกวีนิพนธ์ที่ 897 "How fortunate the Grave -" (1864) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนย่อมต้องพบกับความตาย

14. บทกวีนิพนธ์ที่ 943 "A Coffin - is a small Domain, " (1864) กล่าวว่า คนทุกคนจะสิ้นสุดที่หลุมฝังศพ

15. บทกวีนิพนธ์ที่ 948 "'Twas Crisis - All the length had passed" กล่าวว่า ไม่มีใครสามารถเอาชนะความตายได้ ถึงจะต่อสู้ดิ้นรนอย่างไร ความตายก็เป็นผู้ชนะเสมอ

16. บทกวีนิพนธ์ที่ 970 "Color - Caste - Denomination -" (1864) กล่าวว่า ความตายจะมาถึงคนทุกคน โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างใด ๆ

17. บทกวีนิพนธ์ที่ 1033 "Said Death to Passion" (1865) กล่าวว่า ความตายคงความยิ่งใหญ่เสมอแม้ว่ามนุษย์จะไม่ยอมรับความตาย

กลุ่มที่ 4 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือ การสิ้นสุดการรับรู้เรื่องราวใด ๆ บนโลก

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 15 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 54 "If I should die," (1858) กล่าวว่า คนเราควรยอมรับความตายอย่างสงบ ไม่ควรห่วงกังวลถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลัง

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 194 "On this long storm the Rainbow rose -" (1860) กล่าวว่า คนตายจะไม่รับรู้สิ่งใดในโลกอีกแล้ว

3. บทกวีนิพนธ์ที่ 216 "Safe in their Alabaster Chambers -" (1859) กล่าวว่า คนตายจะอยู่ในที่ที่ไม่มีผู้ใดมารบกวนได้ เพราะเขาอยู่แยกออกไปจากชีวิตบนโลกโดยสิ้นเชิง

4. บทกวีนิพนธ์ที่ 216 "Safe in their Alabaster chambers -" (1862) กล่าวว่า คนตายจะไม่รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นภายนอกหลุมฝังศพของเขาอีกต่อไป

5. บทกวีนิพนธ์ที่ 409 "They dropped like Flakes -" (1862) กล่าวว่า มนุษย์ไม่สามารถติดต่อกับคนที่ตายไปแล้วได้

6. บทกวีนิพนธ์ที่ 445 "'Twas just this time, last year, I died " (1862) กล่าวว่า คนที่ตายไปแล้วไม่สามารถมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ บนโลกได้อีกต่อไป

7. บทกวีนิพนธ์ที่ 519 "'Twas warm - at first - like Us -" (1862) กล่าวว่า คนที่ตายแล้ว ร่างกายจะหยุดทำงานและเขาจะไม่รับรู้ต่อสิ่งรอบตัวอีกต่อไป

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 592 "What care the Dead, for Chanticleer -" (1862) กล่าวว่า ความตายคือการไม่รับรู้ต่อเรื่องราวต่าง ๆ บนโลก

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 654 "A long - long Sleep - A famous - sleep" (1862) กล่าวว่า ความตายทำให้คนคนหนึ่งได้นอนอยู่เฉย ๆ โดยไม่ต้องทำอะไร
10. บทกวีนิพนธ์ที่ 778 "This that would greet - an hour ago -" (1863) กล่าวว่าคนที่ตายไปแล้วจะ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ ต่อสิ่งรอบข้าง
11. บทกวีนิพนธ์ที่ 813 "This quiet Dust was Gentlemen and Ladies" (1864) กล่าวว่า ความตายคือความเงิบเหงาและคือการตัดขาดจากทุกอย่างบนโลก
12. บทกวีนิพนธ์ที่ 908 "Tis Sunrise - Little Maid - Hast Thou " (1864) กล่าวว่า คนตายจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมต่าง ๆ บนโลกอีก
13. บทกวีนิพนธ์ที่ 922 "Those who have been in the Grave the longest -" (1864) กล่าวว่า ความตายคือการขวางกั้นการติดต่อระหว่างผู้ตายกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ ทั้ง 2 ฝ่ายจะไม่สามารถติดต่อสื่อสารกันได้
14. บทกวีนิพนธ์ที่ 943 "A Coffin - is a small Domain," (1864) กล่าวว่า คนตายจะอยู่ในหลุมศพตลอดไปและจะไม่รับรู้เรื่องราวภายนอก
15. บทกวีนิพนธ์ที่ 1044 "A Sickness of this World it most occasions" (1865) กล่าวว่า การตาย คือการละทิ้งทุกอย่างบนโลกนี้ไป ทั้งยศ ตำแหน่ง และอำนาจวาสนา

กลุ่มที่ 5 แนวความคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือการพักผ่อนหรือความสุขอันแท้จริง

แนวคิดเกี่ยวกับความตายเช่นนี้มีปรากฏในกวีนิพนธ์จำนวน 12 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 51 "I often passed the village" (1858) กล่าวว่า ความตายเป็นการพักผ่อนของชีวิตหลังจากเหน็ดเหนื่อยมาตลอด
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 76 "Exultation is the going" (1859) กล่าวว่า ความตายเหมือนกับการเดินทางออกไปสู่ทะเลแห่งความมหัศจรรย์
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 187 "How many times these low feet staggered -" (1860) กล่าวว่า ความตายทำให้แม่บ้านคนหนึ่งได้พักผ่อนจากงานบ้านอันแสนหนัก
4. บทกวีนิพนธ์ที่ 216 "Safe in their Alabaster Chambers -" (1859) กล่าวว่า คนตายจะอยู่อย่างปลอดภัยในหลุมศพ และจะไม่รับรู้สรรพสิ่งภายนอกหลุมอีกเลย
5. บทกวีนิพนธ์ที่ 542 "I had no Cause to be awake -" (1862) กล่าวว่า ความตายคือความสงบสุขปราศจากภาระหน้าที่
6. บทกวีนิพนธ์ที่ 548 "Death is potential to that Man " (1862) กล่าวว่า ความตายคือความสงบสุขปราศจากภาระหน้าที่

7. บทกวีนิพนธ์ที่ 592 "What care the Dead, for Chanticleer -" (1862) กล่าวว่า ความตายคือการหมดสิ้นความรู้สึกและการหลับอย่างสงบ
8. บทกวีนิพนธ์ที่ 762 "The Whole of it came not at once -" (1863) กล่าวว่า ความตายในทันทีคือรางวัลของชีวิต
9. บทกวีนิพนธ์ที่ 816 "A Death blow is a Life blow to Some" (1864) กล่าวว่า ความตายทำให้คนมีความสุข โดยเฉพาะคนที่ใช้ชีวิตที่ไม่มีความสุข
10. บทกวีนิพนธ์ที่ 962 "Midsummer, was it, when They died -" (1864) กล่าวว่า คนที่ตายไปจะพบกับความสุข
11. บทกวีนิพนธ์ที่ 1062 "He scanned it - staggered -" (1865) กล่าวว่า ความตายทำให้คนคนหนึ่งหันไปจากชีวิตอันทุกข์ระทม
12. บทกวีนิพนธ์ที่ 1065 "Let down the Bars, Oh Death -" (1865) กล่าวว่า ความตายเป็นที่พึงประสงค์ท้ายของคนที่เหนื่อยหน่าย

กลุ่มที่ 6 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่าชีวิตหลังความตายเป็นปริศนาสำหรับมนุษย์

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้มีปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 10 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 28 "So has a Daisy vanished" (1859) กล่าวว่า ไม่มีใครแน่ใจว่าคนที่ตายไปจะได้พบกับพระเจ้าหรือไม่
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 89 "Some things that fly there be -" (1859) กล่าวว่า ไม่มีใครจะอธิบายเรื่องของสวรรค์ได้
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 382 "For Death - or rather" (1862) กล่าวว่า คนตายเท่านั้นที่จะรู้ถึงความแตกต่างระหว่างชีวิตบนโลก และชีวิตหลังความตาย
4. บทกวีนิพนธ์ที่ 408 "Unit, like Death, for Whom?" (1862) กล่าวว่า ความตายลึกลับตรงที่ไม่มีใครแน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น
5. บทกวีนิพนธ์ที่ 411 "The Color of the Grave is Green" (1862) กล่าวว่า ปริศนาแห่งชีวิตหลังความตายเหมือนกับความมืดมิดภายในหลุมฝังศพ
6. บทกวีนิพนธ์ที่ 417 "It is dead - Find it -" (1862) กล่าวว่า คนที่ยังมีชีวิตอยู่ มีความสงสัยในเรื่องชีวิตหลังความตายมากจนต้องการที่จะถามคนที่ตายไปแล้ว ซึ่งเป็นไปไม่ได้
7. บทกวีนิพนธ์ที่ 501 "This World is not Conclusion." (1862) กล่าวว่า ปริศนาแห่งชีวิตเบื้องหลังความตายได้รบกวนจิตใจของมนุษย์มานานแสนนานแล้ว

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 886 "These tested Our Horizon -" (1864) ตั้งข้อสงสัยว่า คนที่เสียชีวิตไปแล้วนั้นจะมีความเป็นอยู่ในอีกที่หนึ่งเช่นไร

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 900 "What did They do since I saw Them?" (1864) กล่าวถึงข้อสงสัยในเรื่องที่ว่า ชีวิตหลังความตายจะเป็นเช่นไร

10. บทกวีนิพนธ์ที่ 949 "Under the Light, yet under," (1864) กล่าวว่า โลกของคนตายอยู่ห่างออกไปมาก จนเราไม่สามารถรู้เรื่องเกี่ยวกับสถานที่นั้น

กลุ่มที่ 7 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือสิ่งน่ากลัว น่าสยดสยอง

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้มีปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 5 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 45 "There's something quieter than sleep" (1858) กล่าวว่า คนเรากลัวความตายมากจนไม่อยากจะถึง

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 201 "Two swimmers wrestled on the spar -" (1860) กล่าวถึงคนที่จมน้ำตายโดยที่ร่างกายยังอยู่ในสภาพดิ้นรน

3. บทกวีนิพนธ์ที่ 389 "There's been a Death, in the Opposite House, (1862) กล่าวว่า ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวในความคิดของเด็ก

4. บทกวีนิพนธ์ที่ 467 "We do not play on Graves -" (1862) กล่าวว่า หลุมฝังศพเป็นที่น่ากลัวสำหรับเด็ก ๆ

5. บทกวีนิพนธ์ที่ 923 "How the Waters closed above Him" (1864) กล่าวว่า มนุษย์ทุกคนกลัวตายและดิ้นรนต่อสู้กับความตายจนถึงที่สุด

กลุ่มที่ 8 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายคือการหลุดพ้นจากอันตรายทั้งปวง

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้มีปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 3 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 141 "Some, too fragile for winter winds" (1859) กล่าวว่า ความตายเป็นเสมือนผู้ปกป้องคนที่อ่อนแอและช่วยตัวเองไม่ได้

2. บทกวีนิพนธ์ที่ 145 "This heart that broke so long -" (1859) กล่าวว่า ไม่มีใครสามารถทำอันตรายนคนตายได้อีก

3. บทกวีนิพนธ์ที่ 325 "Of Tribulation, these are They." (1861) กล่าวว่า คนตายเท่านั้นคือผู้ที่ได้ชัยชนะอันแท้จริง และสวรรค์คือที่ปลอดภัยสำหรับพวกเขา

กลุ่มที่ 9 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายมิใช่ความทุกข์ทรมาน

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 3 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 71 "A throe upon the features -" (1859) กล่าวว่า ความตายคือความเจ็บปวดเพียงชั่วคราว
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 255 "To die - takes just a little while" กล่าวว่า ความตายสิ้นสุดลงด้วยเวลาเพียงครู่เดียวและไม่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดใด ๆ
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 358 "If any sink, assure that this, now standing -" (1862) กล่าวว่า ช่วงเวลาที่สยดสยองมากที่สุดก่อนที่จะตายนั้นจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว และความสงบก็จะเข้ามาแทนที่

กลุ่มที่ 10 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายของคนที่มีรักมิใช่การสิ้นสุดแห่งความสัมพันธ์ระหว่างคนรัก

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ ปรากฏในบทกวีนิพนธ์จำนวน 3 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 96 "Sexton! My Master's sleeping here " (1859) กล่าวว่า ความรักของผู้รักจะไม่สิ้นสุดหายไปพร้อมกับความตายของฝ่ายใด
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 577 "If I may have it, when it's dead," (1862) กล่าวว่า ความตายของคนรักทำให้เธอเข้าไปใกล้ชิดเขาได้มากกว่ายามที่เขามีชีวิตอยู่
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 607 "Of nearness to her sundered Things" (1862) กล่าวว่า คนที่รักกันแม้จะตายจากกันไปก็เหมือนนับว่าเขายังอยู่ใกล้ ๆ คนที่รักเขา

กลุ่มที่ 11 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า ความตายนำเกียรติยศมาสู่ผู้ตาย

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ปรากฏอยู่ในบทกวีนิพนธ์จำนวน 2 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 98 "One dignity delays for all -" (1859) กล่าวว่า ความตายคือเกียรติยศที่ทุกคนจะได้รับเท่าเทียมกัน
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 171 "Wait till the Majesty of Death" (1860) กล่าวว่า คนตายจะได้รับเกียรติจากคนทั่ว ๆ ไป

กลุ่มที่ 12 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวว่า เด็กและผู้เยาว์ยังไม่สมควรพบกับความตาย

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ปรากฏอยู่ในบทกวีนิพนธ์จำนวน 2 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 50 "I haven't told my garden yet -" (1858) กล่าวว่า เป็นเรื่องผิดปกติของคนทั่วไป ในการที่ผู้ที่ยังเยาว์จะพูดถึงความตายของตนเอง
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 146 "On such a night, or such a night," (1859) กล่าวว่า เด็กที่ยังมีความน่ารัก ร่าเริง และสนุกสนาน ไม่ควรจะตายตั้งแต่อายุน้อย

กลุ่มที่ 13 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่กล่าวถึงสภาวะของวิญญาณที่รอฟังคำตัดสินจากพระเจ้า

แนวคิดเกี่ยวกับความตายนี้ปรากฏอยู่ในบทกวีนิพนธ์จำนวน 2 บท ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 524 "Departed - to the Judgment" (1862) กล่าวว่าดวงวิญญาณของคนตายจะรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างระหว่างที่รอคำพิพากษาจากพระเจ้า
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 721 "Behind Me - dips Eternity" (1863) กล่าวว่าสภาวะของวิญญาณก่อนที่จะได้รับการตัดสินจากพระเจ้าเป็นสภาวะที่ดวงวิญญาณนั้นรู้สึกว้าเหว่มาก

กลุ่มที่ 14 แนวคิดเกี่ยวกับความตายที่นอกเหนือจาก 13 กลุ่มที่กล่าวมาแล้วจำนวน 9 แนวคิด

แนวคิดเกี่ยวกับความตายกลุ่มนี้ แต่ละแนวคิดปรากฏอยู่ในบทกวีนิพนธ์แนวคิดละ 1 บท

1. บทกวีนิพนธ์ที่ 449 "I died for Beauty - but was scarce" (1862) กล่าวว่า ความตายทำให้เห็นว่าความงามและสัจจะเป็นสิ่งเดียวกัน
2. บทกวีนิพนธ์ที่ 547 "I've seen a Dying Eye" (1862) กล่าวถึงลักษณะการของคนที่กำลังจะตายว่า มีดวงตาที่เฝ้าแต่กลอกไปมา
3. บทกวีนิพนธ์ที่ 679 "Conscious am I in my Chamber," (1863) กล่าวว่า พระเจ้าเป็นผู้ไม่ตาย
4. บทกวีนิพนธ์ที่ 831 "Dying! To be afraid of thee" (1864) กล่าวว่า ความกลัวตายสามารถทำลายมิตรภาพได้
5. บทกวีนิพนธ์ที่ 908 "'Tis Sunrise - Little Maid - Hast Thou" (1864) กล่าวถึงความตายของหญิงสาวคนหนึ่ง
6. บทกวีนิพนธ์ที่ 990 "Not all die early, dying young -" (1865) กล่าวว่า ความสำเร็จในการทำงานของมนุษย์เป็นเครื่องชี้ว่ามนุษย์ตายเร็วหรือตายช้า
7. บทกวีนิพนธ์ที่ 999 "Superfluous were the Sun" (1865) กล่าวว่า ความตายของคนดีย่อมเป็นสิ่งสำคัญกว่าความตายของคนชั่ว ๆ ไป

8. บทกวีนิพนธ์ที่ 1015 "Were it but Me that gained the Height -" (1865) กล่าวว่า คนตายคือคนที่ประสบความสำเร็จ

9. บทกวีนิพนธ์ที่ 1030 "That Such have died enable Us" (1865) กล่าวว่า ความตายไม่สามารถลบเลือนความดีของคนที่ยังตายได้

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ที่เกี่ยวกับความตายจำนวน 120 บทของ เอมิลี ดิกกินสัน สรุปได้ว่า ในบรรดาแนวคิดเกี่ยวกับความตายของโคลง 120 บทที่ผู้วิจัยได้แยกแยะออกเป็นหมวดหมู่ นั้น เอมิลี ดิกกินสัน ได้พูดถึงความตายในแง่ที่เกี่ยวกับความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายมากที่สุดถึง 43 บท คิดเป็น 1 ใน 3 ของบทกวีนิพนธ์ที่เลือกมา ต่อจากนั้นจำนวนบทกวีนิพนธ์ที่พูดถึงความตายในแง่ต่าง ๆ ก็ลดหลั่นกันลงมาดังนี้ บทกวีนิพนธ์ที่กล่าวถึงความตายว่าเป็นการปลดปล่อยทำให้เกิดความอาลัยอาวรณ์ จำนวน 17 บท ความตายเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องพบจำนวน 17 บท ความตายคือการสิ้นสุดการรับรู้เรื่องราวใด ๆ บนโลกจำนวน 15 บท ความตายเป็นความสุข 12 บท ชีวิตหลังความตายเป็นปริศนาจำนวน 10 บท นอกจากนั้นแนวคิดในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งมีจำนวนบทกวีนิพนธ์ต่ำกว่า 10 บทลงมา ก็คือ แนวคิดที่ว่า ความตายเป็นสิ่งที่น่ากลัวจำนวน 5 บท ความตายคือการหลุดพ้นจากอันตรายทั้งปวงจำนวน 3 บท ความตายมิใช่ความทุกข์ทรมานจำนวน 3 บท ความตายมิได้ทำให้ความสัมพันธ์ของคู่รักขาดจากกันจำนวน 3 บท ความตายนำเกียรติยศมาสู่ผู้ตายจำนวน 2 บท เด็กและผู้เขวี้ยงยังไม่สมควรพบกับความตายจำนวน 2 บท แนวคิดที่กล่าวถึงสภาวะของวิญญาณที่รอฟังคำตัดสินจำนวน 2 บท และแนวคิดที่เกี่ยวกับความตายที่ไม่เข้าลักษณะใด ๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด จำนวน 9 บท ดังนี้ 1) ความตายทำให้เห็นว่าความงามและสัจจะเป็นสิ่งเดียวกัน 2) กล่าวถึงลักษณะของคนที่จะตาย 3) พระเจ้าเป็นผู้ไม่ตาย 4) ความกลัวตายทำลายมิตรภาพได้ 5) ความสำเร็จในการทำงานของมนุษย์เป็นเครื่องชี้ว่าคนตายเร็วหรือช้า 6) ความตายของคนดีย่อมเป็นสิ่งสำคัญกว่าความตายของคนชั่ว ๆ ไป 7) กล่าวว่าคนตายคือคนที่ประสบความสำเร็จ 8) ความดีของคนจะอยู่เป็นอมตะในโลกตลอดไปแม้ว่าคนคนนั้นจะตายไปแล้ว 9) กล่าวถึงความตายของหญิงสาวคนหนึ่ง

จากการที่แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสันที่ได้ทำการศึกษามาแล้วนั้นเห็นชัดว่าไปในเรื่องของความเชื่อเรื่องชีวิตหลังความตายนั้น อาจะมาจากสาเหตุที่ว่าตัวของเอมิลี ดิกกินสัน เติบโตท่ามกลางครอบครัวที่เคร่งครัดในศาสนาประกอบกับสังคมในเวืองแอมเฮิร์สต์ ที่ผู้คนถือว่าการปฏิบัติภารกิจในทางศาสนาเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิต แนวคิดเกี่ยวกับความตายส่วนใหญ่จึงเป็น เรื่องของชีวิตหลังความตาย การได้กลับไปอยู่กับพระเจ้าซึ่งเป็นความ

เชื่อทางคริสต์ศาสนาของชาวคริสต์ทั่วไป แนวคิดที่เกี่ยวกับความตายที่ค่อนข้างแปลกออกไปคือแนวคิดที่กล่าวถึงวิญญาณที่คอยคำนิพากษาก่อนที่จะไปมีชีวิตใหม่หลังความตาย ส่วนแนวคิดอื่น ๆ ส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่มีต่อความตายของเอมิลี ดิกกินสัน ในแง่ที่ว่าเธอไม่กลัวตายและยินดีพบกับความตายโดยไม่หวั่นเกรง ซึ่งถ้าพิจารณาตามประวัติของเธอแล้วจะเห็นว่าเธอไม่ได้มีชีวิตที่มีความสุขเท่าที่ควร เธอต้องพบกับปัญหาทั้งจากทางบ้านของเธอเอง ปัญหาจากสังคมซึ่งเธอมีความคิดขัดแย้งทางศาสนา จนถึงปัญหาเรื่องความรักที่ไม่สมหวัง ความคับข้องใจเหล่านี้ก็นำไปสู่ความคิดที่ไม่ยินดีในร้ายในชีวิตของตนเองซึ่งในที่สุดก็ได้แสดงออกทางบทกวีนิพนธ์

นอกจากวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสันแล้วผู้วิจัยได้วิเคราะห์วิธีเสนอแนวคิดเหล่านั้นด้วย เนื่องจากเอมิลี ดิกกินสันมีวิธีเสนอแนวคิดที่น่าสนใจโดยเฉพาะในเรื่องของการใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบ (Metaphor) และจากการวิเคราะห์วิธีการเสนอแนวคิดของบทกวีนิพนธ์ทั้ง 120 บท สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. บทกวีนิพนธ์ที่ใช้โวหารแบบเปรียบเทียบ (Simile) ในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายจำนวน 15 บทคือ (1) บทกวีนิพนธ์ที่ 261 คนตายไร้ความรู้สึกเหมือนกับหิน (2) บทกวีนิพนธ์ที่ 409 คนตายเหมือนกับดาวที่ตกจากฟ้า (3) บทกวีนิพนธ์ที่ 412 วิญญาณกับความตายคุ้นเคยกันเหมือนเพื่อน (4) บทกวีนิพนธ์ที่ 501 เปรียบโลกหลังความตายกับดนตรีที่มองไม่เห็นและเสียงซึ่งมีอยู่จริง (5) บทกวีนิพนธ์ที่ 519 เปรียบความตายกับฝัาละอองของความเย็น และเปรียบหน้าผากของคนตายกับหินเปรียบดวงตาที่ขุ่นมัวของคนตายกับน้ำที่เย็นจนเป็นน้ำแข็ง เปรียบร่างที่แข็งทื่อของคนตายกับหินที่ไม่มีชีวิตจิตใจ (6) บทกวีนิพนธ์ที่ 524 เปรียบโลกแห่งชีวิตและโลกแห่งวิญญาณกับผู้ชมมหรสพ (7) บทกวีนิพนธ์ที่ 592 คนตายเปรียบเหมือนกำแพงที่ไร้ความรู้สึก (8) บทกวีนิพนธ์ที่ 715 ลมที่เกิดจากพัดในมือของเพื่อน เหมือนกับฝนเย็นที่ชุ่มชื้น (9) บทกวีนิพนธ์ที่ 750 เปรียบคนกลุ่มหนึ่งที่ล้มตายราวกับเกล็ดหิมะ (10) บทกวีนิพนธ์ที่ 886 เปรียบคนตายกับนกที่บินไปสู่สุสาน (11) บทกวีนิพนธ์ที่ 935 ความรู้สึกของผู้ที่สูญเสียคนรักเปรียบเหมือนความรู้สึกของคนที่ถูกสูญเสียทรัพย์สินสิ่งของ (12) บทกวีนิพนธ์ที่ 948 เปรียบช่วงเวลาที่คนต่อสู้กับความตายว่าเหมือนกับการต่อสู้กับโลหะที่หนักอึ้ง (13) บทกวีนิพนธ์ที่ 960 เปรียบเทียบชีวิตและความตายกับกลางวันและกลางคืน (14) บทกวีนิพนธ์ที่ 970 เปรียบความเท่าเทียมของความตายกับคนนอนหลับที่ไม่แยกแยะความแตกต่างของสี (15) บทกวีนิพนธ์ที่ 999 เปรียบเทียบความตายของคนธรรมดากับดาวที่ตกจากฟากฟ้าที่มีดาวอยู่มากมาย

2. บทกวีนิพนธ์ที่ใช้โวหารที่เป็นอุปมา (Metaphor) ในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย จำนวน 60 บท ซึ่งแบ่งเป็นการเปรียบเทียบในลักษณะต่าง ๆ กันได้ 5 ประเภทคือ

2.1 เปรียบความตายและการตายกับสิ่งหรืออาการต่าง ๆ ดังนี้ 1. การตายเหมือนกับการเดินทางไปจากโลก (50) 2. ความตายคือผู้ทรงอำนาจยิ่งใหญ่ดุจกษัตริย์ (98) 3-4 การตายเปรียบเหมือนการนอนหลับ (114 และ 146) 5. ความตายคือสิ่งลึกลับ (153) 6. การตายคือการข้ามห้วงกระแสน้ำ (160) 7. ความตายคือความมืด (325) 8. การตายคือ การสิ้นสุดของการเดินทาง (344) 9. การตายคือการหลับไม่รู้ตื่น (411) 10. ความตายของมนุษย์เหมือนฝนบนเส้นด้าย (423) 11. การตายคือการเป็นเจ้าสาว (461) 12. การตายคือการนอนหลับ (542) 13. ความตายคือป่าที่มีทางออกไปสู่ความเป็นนิรันดร์ (615) 14. การตายเหมือนการนอนหลับ (654) 15. ความตายคือรถม้าอันสง่างามที่พาวิญญาณไปพบพระเจ้า (665) 16. การตายคือการเดินทางของวิญญาณ (665) 17. ความตายคือความมืดที่มาก่อนความสว่าง (721) 18. ความตายคือความเงียบและความสงบ (778) 19. ความตายคือวีรกรรมอันอันบริสุทธิ์ (922) 20. คนตายคือคนที่ไปสู่ความสุขสมบูรณ์โดยผ่านนิรันดร์ที่มีบรรยากาศเศร้าหมอง (962) 21. ความตายเปรียบเหมือนนักประชาธิปไตย (970) 22. การตายคือการย้ายที่อยู่ (972) 23. ความตายคือบทสนทนาระหว่างวิญญาณกับร่างที่เคยอาศัยอยู่ (976) 24. ร่างของคนตายเปรียบเหมือนกับเลือดลมที่เป็นดิน (976) 25. ความตายคือดอกอันสงวนสำหรับนักพ่อนของฝูงแกะ (1065)

2.2 เปรียบคนตายกับสิ่งต่าง ๆ ดังนี้ 1. คนตายคือคนที่ใช้เวลาพักผ่อนบนสวรรค์ (24) 2. คนตายเหมือนกับดอกไม้ที่หายไปจากท้องทุ่ง (28) 3. คนที่ตายไปอย่างเงียบ ๆ เปรียบเหมือนกับเงินจรวดปลายเท้า (28) 4. คนตายเปรียบเหมือนนกที่บินไปสู่อิสระภาพ (45) 5. คนตายเปรียบเหมือนคนที่กลับไปสู่ป่าที่เป็นบ้านเกิด (45) 6. คนตายเปรียบเหมือนคนที่ถอนตัวออกจากธุรกิจ (54) 7. คนตายคือคนที่ถูกเรียกตัวไปจากดินแดนที่มีดอกกุหลาบ (โลก) (56) 8. คนตายเหมือนคนที่ออกทะเลเป็นครั้งแรก (76) 9. คนตายคือคนที่กำลังพักผ่อน (89) 10. คนตายเปรียบเหมือนคนที่กำลังหลับ (96) 11. คนตายเปรียบเหมือนนางสูลี (114) 12. คนตายที่นอนอยู่ในหลุมเปรียบเหมือนนกกระจอกและลูกแกะที่ไร้ที่พึ่ง (141) 13. คนตายคือสมบัติของหลุมฝังศพ (141) 14. คนตายเปรียบเหมือนกระต่ายที่รอดพ้นอันตราย (145) 15. คนตายตั้งแต่ยังเด็กเปรียบเหมือนผู้ที่มาถึงจุดหมายปลายทางเร็วเกินไป (146) 16. คนตายคือคนที่กำลังหลับสนิท (255) 17. คนตายเปรียบเหมือนดาวที่ตกจากฟ้าและหายลับไป (282) 18. คนตายคือคนที่กำลังพักผ่อนอยู่ในสันักของโลก (423) 19. คนตายคือคนที่ถูกดึงออกไปจากเวลาแห่งชีวิตอันคุ้นเคย (499) 20. คนตายทุกคนเท่าเทียมกันหมดเหมือนกับเหล่าที่มีลักษณะทั่วไปเป็นน้ำเหมือน ๆ กัน (583) 21. คนตายแล้วเหมือนกับผู้ที่สงบนิ่งแล้ว (813) 22. คนตายคือ

คนที่ได้นักพ่อน (942) 23. คนที่ตายมานานแล้วเหมือนกับคนที่ปรับตัวเข้ากับสภาพอากาศได้ (942) 24. คนตายนอนหงายกับพื้น (948) 25. คนตายคือคนที่ประสบความสำเร็จ (1015) 26. คนตายเปรียบเหมือนฝูงแกะที่เห็นได้เนื่องจากการเดินทาง (1065)

2.3 เปรียบสวรรค์กับสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้ 1-2 เปรียบเทียบสวรรค์กับสวน (24 และ 40) 3. สวรรค์คือดินแดนเหนือดินแดนทั้งปวง (325) 4. เปรียบเทียบสวรรค์กับห้องนอนอันสว่างไสว (344) 5. สวรรค์คือถึงบรรจุมหาสมุทร (432) 6. สวรรค์คือหมู่บ้านอันอบอุ่นและสว่างไสว (692) 7. สวรรค์คืออาณาจักรที่มีกษัตริย์องค์เดียวตลอดกาล (721)

2.4 เปรียบหลุมศพกับสถานที่ต่าง ๆ ดังนี้ 1. เปรียบหลุมศพกับที่ฝังศพ (51) 2-3 คนที่นอนท่ามกลางดอกเดซี่คือคนที่นอนในหลุมศพ (54 และ 187) 4-5 เปรียบหลุมศพกับหีบศพ (96 และ 216) 6. เปรียบหลุมศพกับสถานที่ที่ปลอดภัย (141) 7. หลุมศพและป้ายชื่อเปรียบเหมือนของขวัญที่ความตายให้กับผู้ตาย (382) 8. หลุมศพเปรียบเหมือนโรงมหรสพที่นั่งเดียว (408) 9. หลุมศพคือบ้านของคนตาย (411) 10. บรรยากาศในหลุมฝังศพเย็นเยือกจนดูเหมือนว่าเสื้อคลุมของผู้ตายได้กลายเป็นดินที่เย็นชืด ลูกไม้ที่หมวกได้แข็งตัวเป็นรูปเดิม และเข็มกลัดเสื้อก็ไหม้มาจับ (665) 11. หลุมศพเปรียบเหมือนที่ที่ไม่ได้ใช้ทำอะไรแต่ประดับไปด้วยดอกไม้ (749) 12. หลุมศพคือสถานที่ที่กว้างใหญ่กว่าดวงอาทิตย์, ดินแดนและน้ำทั้งปวง (943)

2.5 เปรียบสิ่งอื่น ๆ นอกเหนือจากการเปรียบเทียบที่กล่าวมาแล้วดังนี้ 1. เปรียบปะชาชิกับหมู่บ้านของคนตาย (51) 2. เปรียบคนใกล้ตายกับกลาสีที่เลียบเลาะชายฝั่งโดยที่ยังไม่ได้ขึ้นไป (160) 3. เปรียบคนใกล้ตายกับคนบอกข่าวที่ยังไม่ได้เข้าไปในประตูที่ปิดตาย (160) 4. เปรียบความสงสัยในชีวิตหลังความตายกับพื้นที่คอยแกะดวงวิญญาณ (501) 5. เปรียบความสงบสุขของชีวิตหลังความตายกับวันหยุดที่ไร้เสียงระฆัง (542) 6. เปรียบความสุกหลังความตายกับเวลาเย็นอันสงบ (542) 7. เปรียบความรู้สึกหม่นหมองของคนรักที่ตายจากไปกับความมืดมนในตอนเที่ยงคืน (577) 8. เปรียบความรู้สึกราวกับกาลเวลาได้หยุดนิ่งว่าเหมือนกับนาฬิกาทั้งโลกหยุดเดิน (577) 9. เปรียบชาวสวรรค์ว่าเป็นสิ่งซึ่งหลุมศพ (ความตาย) ขโมยไปและส่งคืนมา (607) 10. เปรียบดวงวิญญาณที่รอคำตัดสินกับคลื่นที่อยู่ท่ามกลางทะเลอันปั่นป่วน (721) 11. เปรียบความเป็นอมตะหลังความตายกับแหล่งน้ำขนาดใหญ่ (726) 12. เปรียบร่างกายมนุษย์กับคดหาลัน (813) 13. เปรียบความรู้สึกสองฝักสองฝ่ายที่ไม่แน่ใจในความรักของเพื่อนว่าเป็นเหมือนกับกองทัพ 2 ฝ่ายที่กำลังต่อสู้กัน (831) 14. เปรียบคนที่เกือบเสียชีวิตแต่กลับอยู่ต่อไปได้ว่าเป็นเหมือนกับคนที่ทำท่าทางจะจากไปอยู่ที่อื่นแต่เปลี่ยนใจไม่ไป (901) 15. เปรียบโลงศพกับอาณาจักรของสวรรค์ (943) 16. เปรียบร่างกายของมนุษย์กับบ้านของวิญญาณ (948)

17. ระยะห่างระหว่างคนตายกับคนเป็น อยู่ไกลเกินเอื้อม ไกลจนแสงอาทิตย์ส่องไปไม่ถึง สูงกว่าระยะบินของนกและ ไกลกว่าท้องฟ้าและเหมือนกับปริศนาที่ไม่มีใครสามารถไขออก (949) 18. เปรียบช่วงเวลาตายว่าเป็นช่วงเวลาที่สุดเหมือนกับความสัมพันธ์ของนิพผลกลางฤดูร้อน และช่วงเวลาที่ยาวโหดเป็นฝักก่อนถึงฤดูเก็บเกี่ยว (962) 19. ความตายของคนที่เรารักทำให้เราเศร้าโศกเปรียบเหมือนคนที่ยังมองไม่เห็นความงามของรุ่งกีนน้ำ (1026)

3. บทกวีนิพนธ์ที่ใช้โวหารแบบบุคลาธิษฐาน (Personification) ในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายจำนวน 21 บทคือ บทกวีนิพนธ์ที่ 56, 141, 153, 171, 350, 382, 390, 412, 463, 501, 698, 712, 759, 784, 856, 897, 948, 970, 976, 1033 และ 1065

ในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายโดยใช้ Personification นี้มีหลายบทกวีนิพนธ์ที่พูดถึงความตายในแง่ที่ว่า เป็นผู้มีพลังอำนาจ และมีการทำงานที่เที่ยงตรง ไม่มีการยกเว้นคือ บทกวีนิพนธ์ที่ 56, 153, 171, 382, 390, 463, 759, 948, 970, 1033, และ 1065 บทกวีนิพนธ์ที่กล่าวถึงความตายว่าเป็นผู้ตัดสินเคยกับวิญญาณคือบทกวีนิพนธ์ที่ 412 บทกวีนิพนธ์ที่กล่าวถึงความตายว่าเป็นผู้ตัดสินเคยกับพระเจ้าคือบทกวีนิพนธ์ที่ 698 บทกวีนิพนธ์ที่กล่าวถึงความตายว่าเป็นคนใจดี และชั่วร้ายคือบทกวีนิพนธ์ที่ 712 ซึ่งกล่าวว่าความตายคือ สุภาพบุรุษผู้เอื้ออารี นอกจากนี้ยังมีบทกวีนิพนธ์อีกหลายบทที่กล่าวถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความตายคือ บทที่ 350 กล่าวถึงความเป็นนิรันดร์ว่า คือสิ่งมีชีวิตที่ทรงพลังกำลัง และมีร่างกายใหญ่โตมาก บทที่ 501 กล่าวถึงชีวิตหลังความตายซึ่งทำให้คนทั่วไปไม่เข้าใจ บทที่ 784 กล่าวว่าภวนของการฝังศพ (คนที่รัก) ได้ติดตามคนคนหนึ่งไปทุกหนทุกแห่ง บทที่ 856 กล่าวถึงหลุมฝังศพว่าเป็นผู้แสดงเรื่องราวของความตายให้คนทั่ว ๆ ไปได้เห็นบทที่ 897 กล่าวถึงหลุมฝังศพว่า เป็นชายหนุ่มที่ไม่เคยผิดหวังในการขอแต่งงานกับหญิงสาว บทกวีนิพนธ์ที่กล่าวถึงความตายว่าเหมือนบุคคลที่สามารถสนทนากับสิ่งต่าง ๆ ได้เช่น กับวิญญาณและกับจิตใจของมนุษย์คือ บทกวีนิพนธ์ที่ 976 และ 1033 บทกวีนิพนธ์ที่เปรียบเหมือนหลุมฝังศพว่าเป็นเหมือนบิดามารดาที่คอยดูแลบุตร (คนตาย) คือบทกวีนิพนธ์ที่ 141 ในบทกวีนิพนธ์นี้ยังเปรียบหลุมศพว่าเป็นผู้ที่รักษาทักษะสมบัติ (คนตาย) อยู่อย่างระแวดระวัง

4. กวีนิพนธ์ที่ใช้โวหารแบบการใช้คำเชื่อมโยง (Metonymy) ในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตาย จำนวน 9 บทคือบทที่ 114 ใช้คำว่า ดุล (dust) เพื่อให้เชื่อมโยงไปถึงคนตาย ในบทกวีนิพนธ์อื่น ๆ มีการใช้คำที่กล่าวถึงส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย โดยมีวัตถุประสงคที่จะให้เชื่อมโยงถึงความตายคือบทกวีนิพนธ์ที่ 98 ใช้คำว่า "Crown" และ "Purple" เพื่อเชื่อมโยงถึงคนตายในแง่ที่ว่าความตายเป็นผู้มีเกียรติ บทกวีนิพนธ์ที่ 146 ใช้คำว่า "feet" บทกวีนิพนธ์ที่ 261 และ

บทกวีที่ 592 ใช้คำว่า "ear" บทกวีนิพนธ์ที่ 524 ใช้คำว่า "Flesh" บทกวีนิพนธ์ที่ 813 ใช้คำว่า "Frocks" และ "Curls" เพื่อเชื่อมโยงถึงคนตายที่เป็นเด็ก บทที่ 960 ใช้คำว่า "Foot" และบทที่ 194 ใช้คำว่า death ในความหมายว่า คนตาย "the dead"

5. กวีนิพนธ์ที่ใช้โวหารแบบการพูดกับผู้ล่วงลับ (Apostrophe) ในการเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความตายจำนวน 2 บทคือ บทที่ 417 เป็นการพูดกับคนที่ล่วงลับไปแล้ว ในลักษณะการถามคนที่ตายไป และบทที่ 482 เป็นการพูดเพื่อแสดงความรักและความอาลัยในคนที่ตายไป

จากการศึกษาวิธีการเสนอแนวคิดในบทกวีนิพนธ์ทั้งหมด 120 บทนี้ เอมีล ดิกกินสันใช้วิธีการเขียนแบบอุปมา (Metaphor) มากที่สุดคือมีจำนวนถึง 60 บท คิดเป็นร้อยละ 50 ของบทกวีนิพนธ์ที่ทำการศึกษาทั้งหมด วิธีการเสนอแนวคิดที่ใช้มากเป็นที่สอง คือ วิธีการเขียนแบบบุคลาธิษฐาน (Personification) โดยมีบทกวีนิพนธ์ที่เสนอแนวคิดโดยวิธีนี้ จำนวน 21 บท ถัดมาเป็นวิธีการเสนอแนวคิด โดยใช้วิธีเขียนแบบเปรียบเทียบ (Simile) มีบทกวีนิพนธ์ที่เสนอแนวคิดโดยวิธีนี้จำนวน 15 บท นอกจากนี้ยังมีบทกวีนิพนธ์ที่ใช้คำเชื่อมโยง (Metonymy) ในการเสนอแนวคิด จำนวน 8 บท และสุดท้ายเป็นการเสนอแนวคิดโดยใช้คำพูดที่เป็นเสมือนการพูดกับผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว (Apostrophe) ซึ่งมีจำนวนบทกวีนิพนธ์ที่เสนอแนวคิดด้วยวิธีนี้จำนวน 2 บท

ข้อสรุปและข้อเสนอแนะ

ข้อสรุป

จากการศึกษาวิเคราะห์แนวคิดเกี่ยวกับความตายในบทกวีนิพนธ์ของเอมีล ดิกกินสัน และพบว่าแนวคิดส่วนใหญ่เน้นหนักใน เรื่องชีวิตหลังความตายนั้น อาจมาจากสาเหตุที่ว่าเธอเองได้รับอิทธิพลของศาสนา คริสตจักร และสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีความเชื่อในคริสต์ศาสนาที่ว่า เมื่อคนตายไปแล้วจะได้ไปอยู่กับพระเจ้า และเป็นที่น่าสนใจที่แนวคิดในเชิงศาสนาของเอมีล ดิกกินสันนั้นมิได้กล่าวถึงเฉพาะชีวิตหลังความตายบนสวรรค์เท่านั้น แต่ยังกล่าวถึงสภาวะของวิญญาณก่อนที่จะได้ขึ้นไปอยู่กับพระเจ้า โดยกล่าวว่าวิญญาณจะต้องอยู่รอคำนิพากษาจากพระเจ้า ณ ที่แห่งหนึ่ง และในช่วงนี้วิญญาณจะรู้สึกว้าเหว่มาก จึงนับเป็นแนวคิดเกี่ยวกับความตายที่แปลกกว่าแนวคิดของกวีคนอื่น ๆ ซึ่งมักจะกล่าวถึงชีวิตหลังความตายบนสวรรค์เท่านั้น ส่วนแนวคิดอื่น ๆ เช่นทัศนคติที่มีต่อความตาย ความไม่กลัวตาย ความยินดีที่จะพบกับความตาย อาจเกิดจากปัญหาทางบ้าน ปัญหาทางสังคม และปัญหาเรื่องความรักไม่สมหวัง ปัญหาเหล่านี้ทำให้เธอไม่ยินดียินร้ายในชีวิตของเธอเอง

ส่วนการศึกษาวิธีการเสนอแนวคิดในบทกวีนิพนธ์ทั้ง 120 บทนี้ พบว่าเอมิลี ดิกกินสัน ใช้วิธีการเขียนแบบอุปมา (Metaphor) มากที่สุด รองลงมาคือการเขียนแบบบุคคลาธิฐาน (Personification) และการเปรียบเทียบ (Simile) ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า วิธีการทั้งสามวิธีที่กล่าวมานี้ เป็นวิธีที่ทำได้ใช้ความสามารถในเชิงประพันธ์อย่างเต็มที่ ผลงานที่ออกมาจะทำให้ผู้อ่านได้รรถรสทั้งทางด้านภาษาและภาพพจน์ที่เกิดขึ้นในใจ จึงไม่น่าสงสัยว่าเอมิลี ดิกกินสัน ซึ่งเป็นกวีหญิงที่มีความคิดลึกซึ้งและเต็มไปด้วยจินตนาการที่ค่อนข้างแปลก จะชอบวิธีการเขียนทั้งสามลักษณะนี้เพราะเธอได้แสดงออกถึงความสามารถส่วนตัวได้อย่างเต็มที่ จะเห็นว่าการเสนอแนวคิดในเชิงเปรียบเทียบนี้ เอมิลี ดิกกินสันสามารถใช้ภาษาได้อย่างงดงามลึกซึ้ง ซึ่งเป็นสิ่งหนึ่งที่ตั้งดูความสนใจของนักอ่านบทกวีนิพนธ์ทั่วไปเป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับบทกวีนิพนธ์ของเอมิลี ดิกกินสันพบว่าเธอยังเขียนบทกวีนิพนธ์ที่เกี่ยวกับความรักไว้ค่อนข้างมาก ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการที่เธอไม่สมหวังในความรัก ดังนั้นถ้าจะมีผู้ใดสนใจทำการศึกษาว่า ในด้านความรัก เอมิลี ดิกกินสันจะมีแนวคิดอย่างไรก็จะเป็นการศึกษาที่น่าสนใจมาก

ทางด้านวิธีการเสนอแนวคิด นอกจากเอมิลี ดิกกินสันจะรู้จักเลือกใช้วิธีการเสนอแนวคิดทั้ง 5 วิธีดังที่ผู้วิจัยได้เสนอมาแล้ว ยังพบว่าเธอได้เลือกใช้ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพและอารมณ์สะท้อนใจ (Image) ในบทกวีนิพนธ์ของเธอเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง ดังนั้นจึงเป็นการดีถ้าจะมีการศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ฉันทนา ไชยชิต. งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน. (Major Works in American Literature) กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

ประพันธ์ ภักษา และวัลภา มีหลิสวัสดิ์. Survey of American Literature.

กรุงเทพฯ : รวมคำแหง, 2516

มูดี เรมอนด์ เอ.จูเนียร์. ชีวิตหลังความตาย. แปลจาก Life after Life.

โดย วิจักขณา เลิศเสนีย์ กรุงเทพฯ : บริษัทชนบท, 2524.

สมร นิตพันธ์ประกาศ. ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา ค.ศ.1865 - 1945 เล่ม 2.

กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

อนุমানราชชน. พระยา. คำของวรรณคดี. หน้า 4. กรุงเทพฯ : คลังวิทยา, 2509

"พระคริสต์ธรรมใหม่." ใน อมตธรรมเพื่อชีวิต. หน้า 24. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.

Accarthy, Agns L.and Rodabaugh Delmer. "Master of American Literature," in Prose and Poetry of America. p. 819 - 820. New York : The L.W. Singer Co., Inc., 1963.

Barker, Bean Wendy. "Emily Dickinson and the Female Tradition," Dissertation Abstracts. V. 42, June, 1982. p. 5119 - A.

Blair, Water, Theodore Hornberger and Randall Stewart. The Literature of the United States : An anthology and a history. p. 1021-1029. New York : Scott Foresman and Company, 1949.

Burton, Steven E. The Home Book of Quotation: Death : the Comforter. p. 391. New York: Dodd, Mead, 1956.

Edmunds, Ellen Lindsay. "The Uses of Fantasy in Her Poetry," Dissertation Abstracts. V. 40, April, 1980. p. 5055-A.

Ferlazzo, Paul J. Emily Dickinson. Boston : Twayne's United States Authors Series, 1976.

Griffith, Clark. The Long Shadow : Emily Dickinson's Tragic Poetry. Princeton: Princeton University Press, 1964.

- Hart, James, D. The Oxford Companion to American Literature, New York: Oxford University Press, 1983.
- Hassler, Lyn Gregory, "Portrait of a Puritan Self : Increase Mather's Literature of Death," Dissertation Abstracts. V. 43, October 1982. p. 445 - A.
- Heyward, John. John Donne : Complete Poetry and Selected Prose. London: The Nonesuch Press, 1946
- Hughes, James. "The Dialectic of Death in Poe, Dickinson, Emerson and Whitman," Dissertation Abstracts. V. 31, September, 1970. P. 1280 - A.
- Johnson, Greg R. "Emily Dickinson : Perception and the Poets Quest," Dissertation Abstracts. V. 40, February, 1980.p. 4596 - 4597 A.
- Johnson, Thomas H. The Complete Poems of Emily Dickinson. Boston: Little Brown, 1969.
- _____. Emily Dickinson : An Interpretive Biography. Cambridge: Harvard University Press, 1963.
- Final Harvest : Emily Dickison's Poems. p. 120 - 125. Boston : Little, Brown and Co., 1961
- Knox, Margrethe Helene. "The Alien Dimension: A study of Metaphor and Metonymy in the Poetry of Emily Dickinson," Dissertation Abstracts. V. 40, January, 1980.p. 4040 - 4041 A.
- "The New Testament" in The Holy Bible. London: Plantin Clear, 1971.
- O'Malley, Diane. "Death-In-Life : The Complexities of Emily Dickinson," Dissertation Abstracts. V. 20, June, 1982. p. 77 A.
- O'Shea, James Dennis, "Dickinson's Search for Metaphors : A Study of Selected Images," Dissertation Abstracts. V. 33, April, 1973. p. 5740 A.
- Martin, Jay. "The Apocalypse of the Mind," in Harvests of Change: American Literature 1865 - 1914 p. 285 - 295. New Jersey: Englewood Cliffo, Prentice - Hall Inc., 1967.
- Perce, Harvey Roy. The Continuity of American Poetry. Princeton: Princeton University Press, 1961.

- Abdul, Rahim F. "I Dwell in Possibility: An Interpretation of the Inner Voice and Vision of Emily Dickinson," Dissertation Abstracts. V.47, May, 1986.p. 6110 A.
- Rashid, Damian Frank. "Minor Nations : EMily Dickinson and the Entomological," Dissertation Abstracts. V. 42, January, 1981. p. 4152 A.
- Sewall, Richard B. Emily Dickinson: A Collection of Critical Essays. New Jersey: Englewood Cliffs, Prentice - Hall Inc., 1963.
- _____, The life of Emily Dickinson Vol.1. New York: Farrar, Straus and Croux, 1974.
- Spiller, Robert.E. Literary History of The United States. 5th ed. New York: The Macimillan Company, 1967.
- Srinakharinwirot University, English Teaching Staff Prasarnmit, Poetry Pleasure out of Pain Selected Poems for Beginners. Bangkok : Srinakharinwirot University Press, 1974.
- Tate, Allen. Emily Dickinson: Emily Dickinson and the Limits of Judgment. New Jersey : Engle wood Cliffs, Prentice - Hall Inc., 1963.
- Ward, Arthur Douglas. "Death and Eroticism in the Poetry of Keats and Tennyson," Dissertation Abstracts International. V. 37, July, 1976. p. 344 A.
- Wilkins, Cary, "This Mortal Life," in Favorite Poems of Emily Dickinson. Edited by Mabel Loomis Todd and T.W. Higginson, New York: Avenel Books, 1978.

ภาคผนวก

24

There is a morn by men unseen -
Whose maids upon remoter green
Keep their Seraphic May -
And all day long, with dance and game,
And gambol I may never name -
Employ their holiday.

Here to light measure, move the feet
Which walk no more the village street -
Nor by the wood are found -
Here are the birds that sought the sun
When last year's distaff idle hung
And summer's brows were bound.

Ne'er saw I such a wondrous scene -
Ne'er such a ring on such a green -
Nor so serene array -
As if the stars some summer night
Should swing their cups of Chrysolite -
And revel till the day -

Like thee to dance - like thee to sing -
People upon the mystic green -
I ask, each new May Morn.
I wait thy far, fantastic bells -
Announcing me in other dells -
Unto the different dawn!

28

So has a Daisy vanished
From the fields today -
So tiptoed many a slipper
To Paradise away

Oozed so in crimson bubbles
Day's departing tide -
Blooming - tripping - flowing -
Are ye then with God?

c. 1858

40

When I count the seeds
That are sown beneath.
To bloom so, bye and bye -

When I con the people
Lain so low,
To be received as high -

When I believe the garden
Mortal shall not see -
Pick by faith its blossom
And avoid its Bee,
I can spare this summer, unreluctantly.

c. 1858

45

There's something quieter than sleep
 Within this inner room!
 It wears a sprig upon its breast -
 And will not tell its name.

Some touch it, and some kiss it -
 Some chafe its idle hand -
 It has a simple gravity
 I do not understand!

I would not weep if I were they -
 How rude in one to sob!
 Might scare the quiet fairy
 Back to her native wood!

While simple - hearted neighbors
 Chat of the "Early dead" -
 We - prone to periphrasis,
 Remark that Birds have fled!

c. 1858

50

I haven't told my garden yet -
 Lest that should conquer me.
 I haven't quite the strength now
 To break it to the Bee -

I will not name it in the street
 For shops would stare at me -
 That one so shy - so ignorant
 Should have the face to die.

The hillsides must not know it -
 Where I have rambled so -
 Nor tell the loving forests
 The day that I shall go -

Nor lisp it at the table -
 Nor heedless by the way
 Hint that within the Riddle
 One will walk today -

c. 1858

51

I often passed the village
 When going home from school -
 And wondered what they did there -
 And why it was so still -

I did not know the year then -
 In which my call would come -
 Earlier, by the Dial,
 Than the rest have gone.

It's stiller than the sundown.
 It's cooler than the dawn -

The Daisies dare to come here -
And birds can flutter down -

So when you are tired -
Or perplexed - or cold -
Trust the loving promise
Underneath the mould.
Cry "it's I," "take Dollie,"
And I will enfold!

c. 1858

54

If I should die,
And you should live -
And time should gurgle on -
And morn should beam -
And noon should burn -
As it has usual done -
If Birds should build as early
And Bees as bustling go -
One might depart at option
From enterprise below!
'Tis sweet to know that stocks will stand
When we with Daisies lie -
That Commerce will continue -
And Trades as briskly fly -
It makes the parting tranquil
And keeps the soul serene -

That gentlemen so sprightly
Conduct the pleasing scene!

c. 1858

56

If I should cease to bring a Rose
Upon a festal day,
'T will be because beyond the Rose
I have been called away -

If I should cease to take the names
My buds commemorate -
'T will be because Death's finger
Claps my murmuring lip!

c. 1858

71

A throe upon the features -
A hurry in the breath -
An ecstasy of parting
Denominated "Death" -

76

Exultation is the going
 Of an inland soul to sea,
 Past the houses - past the headlands -
 Into deep Eternity -

Bred as we, among the mountains,
 Can the sailor understand
 The divine intoxication
 Of the first league out from land?

c. 1859

87

A darting fear - a pomp - a tear -
 A waking on a morn
 To find that what one waked for,
 Inhales the different dawn.

c. 1859

89

Some things that fly there be -
 Birds - Hours - the Bumblebee -
 Of these no Elegy.

Some things that stay there be -
 Grief - Hills - Eternity -
 Nor this behooveth me.

There are that resting, rise.
 Can I expound the skies?
 How still the Riddle lies!

c. 1859

96

Sexton! My Master's sleeping here.
 Pray lead me to his bed!
 I came to build the Bird's nest,
 And sow the Early seed -

That when the snow creeps slowly
 From off his chamber door -
 Daisies point the way there -
 And the Troubadour.

c. 1859

98

One dignity delays for all -
 One mitred Afternoon -
 None can avoid this purple -
 None evade this Crown!

Coach, it insures, and footmen -
 Chamber, and state, and throng -
 Bells, also, in the village
 As we ride grand along!

What dignified Attendants!
 What service when we pause!

How loyally at parting
 Their hundred hats they raise!

How pomp surpassing ermine
 When simple You, and I,
 Present our meek escutcheon
 And claim the rank to die!

c. 1859

114

Good night, because we must,
 How intricate the dust!
 I would go, to know!
 Oh incognito!
 Saucy, Saucy Seraph
 To elude me so!
 Father! they won't tell me,
 Won't you tell them to?

c. 1859

141

Some, too fragile for winter winds
 The thoughtful grave encloses -
 Tenderly tucking them in from frost
 Before their feet are cold.

Never the treasures in her nest
 The cautious grave exposes,
 Building where schoolboy dare not look,
 And sportsman is not bold.

This covert have all the children
 Early aged, and often cold,
 Sparrows, unnoticed by the Father -
 Lambs for whom time had not a fold.

c. 1859

145

This heart that broke so long -
 These feet that never flagged -
 This faith that watched for star in vain,
 Give gently to the dead -

Hound cannot overtake the Hare
 That fluttered panting, here -
 Nor any schoolboy rob the nest
 Tenderness builded there.

c. 1859

146

On such a night, or such a night,
 Would anybody care
 If such a little figure
 Slipped quiet from its chair -

So quiet - Oh how quiet,
 That nobody might know
 But that the little figure
 Rocked softer - to and fro -

On such a dawn, or such a dawn -
 Would anybody sigh
 That such a little figure
 Too sound asleep did lie

For Chanticleer to wake it -
 Or stirring house below -
 Or giddy bird in orchard -
 Or early task to do?

There was a little figure plump
 For every little knoll -
 Busy needles, and spools of thread -
 And trudging feet from school -

Playmates, and holidays, and nuts -
 And visions vast and small -
 Strange that the feet so precious charged
 Should reach so small a goal!

c. 1859

153

Dust is the only Secret -
 Death, the only One
 You cannot find out all about
 In his "native town."

Nobody knew "his Father" -
 Never was a Boy -

Hadn't any playmates,

Or "Early history

Industrious! Laconic!

Punctual! Sedate!

Bold as a Brigand!

Stillier than a Fleet!

Builds, like a Bird, too!

Christ robs the Nest -

Robin after Robin

Smuggled to Rest!

c. 1860

160

Just lost, when I was saved!

Just girt me for the onset with Eternity,

Just felt the world go by!

When breath blew back,

And on the other side

I heard recede the disappointed tide!

Therefore, as One returned, I feel

Odd secrets of the line to tell!

Some Sailor, skirting foreign shores -

Some pale Reporter, from the awful doors

Before the Seal!

Next time, to stay!

Next time, the things to see

By Ear unheard,
Unscrutinized by Eye -

Next time, to tarry,
While the Ages steal -
Slow tramp the Centuries,
And the Cycles wheel!

c. 1860

171

Wait till the Majesty of Death
Invests so mean a brow!
Almost a powdered Footman
Might dare to touch it now!

Wait till in Everlasting Robes
That Democrat is dressed,
Then prate about "Preferment" -
And "Station," and the rest!

Around this quiet Courtier
Obsequious Angels wait!
Full royal is his Retinue!
Full purple is his state!

A Lord, might dare to lift the Hat
To such a Modest Clay
Since that My Lord, "the Lord of Lords"
Receives unblushingly!

c. 1860

187

How many times these low feet staggered -
 Only the soldered mouth can tell -
 Try - can you stir the awful rivet -
 Try - can you lift the hasps of steel!

Stroke the cool forehead - hot so often -
 Lift - if you care - the listless hair -
 Handle the adamantine fingers
 Never a thimble - more - shall wear -

Buzz the dull flies - on the chamber window -
 Brave - shines the sun through the freckled pane -
 Fearless - the cobweb swings from the ceiling -
 Indolent Housewife - in Daisies - lain!

c. 1860

194

On this long storm the Rainbow rose -
 On this late Morn - the Sun -
 The clouds - like listless Elephants -
 Horizons - straggled down -

The Birds rose smiling, in their nests -
 The gales - indeed - were done -
 Alas, how heedless were the eyes -
 On whom the summer shone!

The quiet nonchalance of death -
 No Daybreak - can bestir -

The slow - Archangel's syllables
Must awaken her!

c. 1860

201

Two swimmers wrestled on the spar -
Until the morning sun -
When One - turned smiling to the land -
Oh God! the Other One!

The stray ships - passing -
Spied a face -
Upon the waters borne -
With eyes in death - still begging raised -
And hands - beseeching - thrown!

c. 1860

216

Safe in their Alabaster Chambers -
Untouched by Morning
And untouched by Noon -
Sleep the meek members of the Resurrection -
Rafter of satin,
And Roof of stone.

Light laughs the breeze
In her Castle above them -
Babbles the Bee in a stolid Ear,
Pipe the Sweet Birds in ignorant cadence -
Ah, what sagacity perished here!

version of 1859

Safe in their Alabaster Chambers -
 Untouched by Morning -
 And untouched by Noon -
 Lie the meek members of the Resurrection -
 Rafter of Satin - and Roof of Stone!

Grand go the Years - in the Crescent - above them -
 Worlds scoop their Arcs -
 And Firmaments - row -
 Diadems - drop - and Doges - surrender -
 Soundless as dots - on a Disc of Snow -

version of 1861

255

To die - takes just a little while -
 They say it doesn't hurt -
 It's only fainter - by degrees -
 And then - it's out of sight -

A darker Ribbon - for a Day -
 A Crape upon the Hat -
 And then the pretty sunshine comes -
 And helps us to forget -

The absent - mystic - creature -
 That but for love of us -
 Had gone to sleep - that soundest time -
 Without the weariness -

c. 1861

261

Put up my lute!
 What of - my Music!
 Since the sole ear I cared to charm -
 Passive - as Granite - laps My Music -
 Sobbing - will suit - as well as psalm!

Would but the "Memnon" of the Desert -
 Teach me the strain
 That vanquished Him -
 When He - surrendered to the Sunrise -
 Maybe - that - would awaken - them !

c.1861

282

How noteless Men, and Pleiads, stand,
 Until a sudden sky
 Reveals the fact that One is rapt
 Forever from the Eye -

Members of the Invisible,
 Existing, while we stare,
 In Leagueless Opportunity,
 O'ertakeless, as the Air -

Why didn't we detain Them?
 The Heavens with a smile,
 Sweep by our disappointed Heads
 Without a syllable -

c. 1861

287

A clock stopped -
 Not the Mantel's -
 Geneva's farthest skill
 Can't put the puppet bowing -
 That just now dangled still -

An awe came on the Trinket!
 The Figures hunched, with pain -
 Then quivered out of Decimals -
 Into Degreeless Noon -

It will not stir for Doctors -
 This Pendulum of snow -
 This Shopman importunes it -
 While cool - concernless No -

Nods from the Gilded pointers -
 Nods from the Seconds slim -
 Decades of Arrogance between
 The Dial life -
 And Him -

325

Of Tribulation, these are They,
 Denoted by the White -
 The Spangled Gowns, a lesser Rank
 Of Victors - designate -

All these - did conquer -
 But the ones who overcame most times -

Wear nothing commoner than Snow -
 No Ornament, but Palms -

Surrender - is a sort unknown -
 On this superior soil -
 Defeat - an outgrown Anguish -
 Remembered, as the Mile

Our panting Ankle barely passed -
 When Night devoured the Road -
 But we - stood whispering in the House -
 And all we said - was "Saved"!

c. 1861

344

'Twas the old - road - through pain -
 That unfrequented - one -
 With many a turn - and thorn -
 That stops - at Heaven -

This - was the Town - she passed -
 There - where she - rested - last -
 Then - stepped more fast -
 The little tracks - close prest -
 Then - not so swift -
 Slow - slow as feet did weary - grow -
 Then - stopped - no other track!

Wait! Look! Her little Book -
 The leaf - at love - turned back -
 Her very Hat

And this worn shoe just fits the track -
Herself - though - fled!

Another bed - a short one-
Women make - tonight -
In Chambers bright -
Too out of sight - though -
For our hoarse Good Night -
To touch her Head!

c. 1862

350

They leave us with the Infinite.
But He - is not a man -
His fingers are the size of fists -
His fists, the size of men -

And whom he foundeth, with his Arm
As Himmaleh, shall stand -
Gibraltar's Everlasting Shoe
Poised lightly on his Hand,

So trust him, comrade -
You for you, and I, for you and me
Eternity is ample,
And quick enough, if true.

c. 1862

358

If any sink, assure that this, now standing -
Failed like Themselves - and conscious that it rose -

Grew by the Fact, and not the Understanding
 How Weakness passed - or Force - arose -
 Tell that the Worst, is easy in a Moment -
 Dread, but the Whizzing, before the Ball -
 When the Ball enters, enters Silence -
 Dying - annuls the power to kill.

c. 1862

360

Death sets a Thing significant
 The Eye had hurried by
 Except a perished Creature
 Entreat us tenderly

To ponder little Workmanships
 In Crayon, or in Wool,
 With "This was last Her fingers did"
 Industrious until-

The Thimble weighed too heavy -
 The stitches stopped - themselves -
 And then 'twas put among the Dust
 Upon the Closet shelves -

A Book I have - a friend gave -
 Whose Pencil - here and there -
 Had notched the place that pleased Him -
 At Rest - His fingers are -

Now - when I read - I read not -
 For interrupting Tears -

Obliterate the Etchings
Too Costly for Repairs.

c. 1862

382

For Death - or rather
For the Things 'twould buy -
This - put away
Life's Opportunity -

The Things that Death will buy
Are Room -
Escape from Circumstances -
And a Name -

With Gifts of Life
How Death's Gifts may compare -
We know not -
For the Rates - lie Here -

c. 1862

388

Take Your Heaven further on -
This - to Heaven divine Has gone -
Had You earlier blundered in
Possibly, e'en You had seen
An Eternity - put on -
Now - to ring a Door beyond -
Is the utmost of Your Hand -
To the Skies - apologize -
Nearer to Your Courtesies

Than this Sufferer polite -
 Dressed to meet You -
 See - in White!

c.1862

389

There's been a Death, in the Opposite House,
 As lately as Today -
 I know it, by the numb look
 Such Houses have - alway -

The Neighbors rustle in and out -
 The doctor - drives away -
 A Window opens like a Pod -
 Abrupt - mechanically -

Somebody flings a Mattress Out -
 The Children hurry by -
 They wonder if it died - on that -
 I used to - when a Boy -

The Minister - goes stiffy in -
 As if the House were His -
 And He owned all the Mourners - now -
 And little Boys - besides -

And then the Milliner - and the Man
 Of the Appalling Trad -
 To take the measure of the House -

There'll be that Dark Parade -
 Of Tassels - and of Coaches - soon -
 It's easy as a Sign -
 The Intuition of the News -
 In just a Country Town -

c. 1862

390

It's coming - the postponeless Creature -
 It gains the Block - and now - it gains the Door -
 Chooses its latch, from all the other fastenings -
 Enters - with a "You know Me - Sir"?

Simple Salute - and certain Recognition -
 Bold - were it Enemy - Brief - were it friend -
 Dresses each House in Crape, and Icicle -
 And carries one - out of it - to God -

c. 1862

408

Unit, like Death, for Whom?
 True, like the Tomb,
 Who tells no secret
 Told to Him -
 The Grave is strict -
 Tickets admit
 Just two - the Bearer -
 And the Borne -
 And seat - just One -
 The Living tell -

The Dying - but a Syllable -
 The Coy Dead - None -
 No Chatter - here - no tea -
 So Babbler, and Bohea - stay there -
 But Gravity - and Expectation - and Fear -
 A tremor just, that All's not sure.

c. 1862

409

They dropped like Flakes -
 They dropped like Stars -
 Like Petals from a Rose -
 When suddenly across the June
 A wind with fingers - goes -

They perished in the Seamless Grass -
 No eye could find the place -
 But God can summon every face
 On his Repealless - List.

c. 1862

411

The Color of the Grave is Green -
 The Outer Grave - I mean -
 You would not know it from the Field -
 Except it own a Stone -

To help the fond - to find it -
 Too infinite asleep

To stop and tell them where it is -
 But just a Daisy - deep -

The color of the Grave is white
 The outer Grave - I mean -
 You would not know it from the Drifts -
 In Winter - till the Sun -

Has furrowed out the Aisles -
 Then - higher than the Land
 The little Dwelling Houses rise
 Where each - has left a friend -

The Color of the Grave within -
 The Duplicate - I mean -
 Not all the Snows could make it white -
 Not all the Summers - Green -

You've seen the Color - maybe -
 Upon a Bonnet bound -
 When that you met it with before -
 The Ferret - cannot find -

c. 1862

412

I read my sentence - steadily -
 Reviewed it with my eyes,
 To see that I made no mistake
 In its extremest clause -

The Date, and manner, of the shame -
 And then the Pious Form
 That "God have mercy" on the Soul
 The Jury voted Him -
 I made my soul familiar - with her extremity -
 That at the last, it should not be a novel Agony -
 But she, and Death, acquainted -
 Meet tranquilly, as friends -
 Salute, and pass, without a Hint -
 And there, the Matter ends -

c. 1862

417

It is dead - Find it -
 Out of sound - Out of sight -
 "Happy"? Which is wise
 You, or the Wind?
 "Conscious"? Won't you ask that -
 Of the low Ground?

"Homesick"? Many met it -
 Even through them - This
 Cannot testify -
 Themselves - as dumb -

c. 1862

423

The Months have ends - the Years - a knot -
 No Power can untie
 To stretch a little further
 A Skein of Misery -

The Earth lays back these tired lives
 In her mysterious Drawers -
 Too tenderly, that any doubt
 An ultimate Repose -

The manner of the Children -
 Who weary of the Day -
 Themselves - the noisy Playthings
 They cannot put away -

c. 1862

432

Do People moulder equally,
 They bury, in the Grave?
 I do believe a Species
 As positively live

As I, who testify it
 Deny that I - am dead -
 And fill my Lungs, for Witness -
 From Tanks - above my Head -

I say to you, said Jesus -
 That there be standing here -
 A Sort, that shall not taste of Death -
 If Jesus was sincere -

I need no further Argue -
 That statement of the Lord

Is not a controvertible
He told me, Death was dead -

c. 1862

445

'Twas just this time, last year, I died.
I know I heard the Corn,
When I was carried by the Farms -
It had the Tassels on -

I thought how yellow it would look -
When Richard went to mill -
And then, I wanted to get out,
but something held my will.

I thought just how Red - Apples wedged
The Stubble's joints between -
And the Carts stooping round the fields
To take the Pumpkins in -

I wondered which would miss me, least,
And when Thanksgiving, came,
If Father'd multiply the plates -
To make an even Sum -

And would it blur the Christmas glee
My Stocking hang too high
For any Santa Claus to reach
The Altitude of me -

But this sort, grieved myself,
 And so, I thought the other way,
 How just this time, some perfect year -
 Themselves, should come to me -

c. 1862

449

I died for Beauty - but was scarce
 Adjusted in the Tomb
 When One who died for Truth, was lain
 In an adjoining Room -

He questioned softly "Why I failed"?
 "For Beauty", I replied -
 "And I - for Truth - Themselves are One -
 We Brethren, are". He said -

And so, as Kinsmen, met a Night -
 We talked between the Rooms -
 Until the Moss had reached our lips -
 And covered up - our names -

c. 1862

461

A Wife - at Daybreak I shall be -
 Sunrise - Hast thou a Flag for me?
 At Midnight, I am but a Maid,
 How short it takes to make a Bride -
 Then - Midnight, I have passed from thee
 Unto the East, and Victory -

Midnight - Good Night! I hear them call.
 The Angels bustle in the Hall -
 Softly my Future climbs the Stair,
 I fumble at my Childhood's prayer
 So soon to be a Child no more -
 Eternity, I'm coming - Sir,
 Savior - I've seen the face - before!

c. 1862

463

I live with Him - I see His face -
 I go no more away
 For Visitor - or Sundown -
 Death's single privacy

The Only One - forestalling Mine -
 And that - by Right that He
 Presents a Claim invisible -
 No wedlock - granted Me -

I live with Him - I hear His Voice -
 I stand alive - Today -
 To witness to the Certainty
 Of Immortality -

Taught Me - by Time - the lower Way -
 Conviction - Every day -
 That Life like This - is stopless -
 Be Judgment - what it may -

c. 1862

467

We do not play on Graves -
Because there isn't Room -
Besides - it isn't even - it slants
And People come -

And put a Flower on it -
And hang their faces so -
We're fearing that their Hearts will drop -
And crush our pretty play -

And so we move as far
As Enemies - away -
Just looking round to see how far
It is - Occasionally -

c. 1862

468

The Manner of its Death
When Certain it must die -
'Tis deemed a privilege to choose -
'Twas Major Andre's Way -

When Choice of Life - is past -
There yet remains a Love
Its little Fate to stipulate -
How small in those who live -

The Miracle to tease
With Babble of the styles -

How "they are Dying mostly - now" -
And Customs at "St. James"!

c. 1862

482

We Cover Thee - Sweet Face -
Not that We tire of Thee -
But that Thyself fatigue of Us -
Remember - as Thou go -
We follow Thee until
Thou notice Us - no more -
And then - reluctant - turn away
To Con Thee o'er and o'er -

And blame the scanty love
We were Content to show -
Augmented - Sweet - a Hundred fold -
If Thou would'st take it - now -

c. 1862

499

Those fair - fictitious People -
The Women - plucked away
From our familiar Lifetime -
The Men of Ivory -

Those Boys and Girls, in Canvas -
Who stay upon the Wall
In Everlasting Keepsake -
Can Anybody tell?

We trust - in places perfecter -
 Inheriting Delight
 Beyond our faint Conjecture -
 Our dizzy Estimate -

Remembering ourselves, we trust -
 Yet Blessed - than We -
 Through Knowing - where We only hope -
 Receiving - where we - pray -

Of Expectation - also -
 Anticipating us
 With transport, that would be a pain
 Except for Holiness -

Esteeming us - as Exile -
 Themselves - admitted Home -
 Through easy Miracle of Death -
 The Way ourselves, must come -

c. 1862

501

This World is not Conclusion.
 A Species stands beyond -
 Invisible, as Music -
 But positive, as Sound -
 It beckons, and it baffles -
 Philosophy - don't know -
 And through a Riddle, at the last -
 Sagacity, must go -

To guess it, puzzles scholars -
 Contempt of Generations
 And Crucifixion, shown -
 Faith slips - and laughs, and rallies -
 Blushes, if any see -
 Plucks at a twig of Evidence -
 And asks a Vane, the way -
 Much Gesture, from the Pulpit -
 Strong Hallelujahs roll -
 Narcotics cannot still the Tooth
 That nibbles at the soul -

c. 1862

509

If anybody's friend be dead
 It's sharpest of the theme
 The thinking how they walked alive -
 At such and such a time -

Their costume, of a Sunday,
 Some manner of the Hair -
 A prank nobody knew but them
 Lost, in the Sepulchre -

How warm, they were, on such a day,
 You almost feel the date -
 So short way off it seems -
 And now - they're Centuries from that -

How pleased they were, at what you said -
 You try to touch the smile

And dip your fingers in the frost -
 When was it - Can you tell -

You asked the Company to tea -
 Acquaintance - just a few -
 And chatted close with this Grand Thing
 That don't remember you -

Past Bows, and Invitations -
 Past Interview, and Vow -
 Past what Ourself can estimate -
 That - makes the Quick of Woe!

c. 1862

519

'Twas warm - at first - like Us -
 Until there crept upon
 A chill - like frost upon a Glass -
 Till all the scene - be gone.

The Forehead copied Stone -
 The Fingers grew too cold
 To ache - and like a Skater's Brook -
 The busy eyes - congealed -

It straightened - that was all -
 It crowded Cold to Cold -
 It multiplied indifference -
 As Pride were all it could -

And even when with Cords -
 'Twas lowered, like a Weight -
 It made no Signal, nor demurred,
 But dropped like Adamant.

c. 1862

524

Departed - to the Judgment -
 A Mighty Afternoon -
 Great Clouds - like Ushers - leaning -
 Creation - looking on -

The Flesh - Surrendered - Cancelled -
 The Bodiless - begun -
 Two Worlds - like Audiences - disperse -
 And leave the Soul - alone -

c.1862

529

I'm sorry for the Dead - Today -
 It's such congenial times
 Old Neighbors have at fences -
 It's time o' year for Hay.

And Broad - Sunburned Acquaintance
 Discourse between the Toil -
 And laugh, a homely species
 That makes the Fences smile -

It seems so straight to lie away
 From all the noise of Fields -

The Busy Carts - the fragrant Cocks -
 The Mower's Metre - Steals

A Trouble lest they're homesick -
 Those Farmers - and their Wives -
 Set separate from the Farming -
 And all the Neighbors' lives -

A Wonder if the Sepulchre
 Don't feel a lonesome way -
 When Men - and Boys - and Carts - and June,
 Go down the Fields to "Hay" -

c. 1862

542

I had no Cause to be awake -
 My Best - was gone to sleep -
 And Morn a new politeness took -
 And failed to wake them up -

But called the others - clear -
 And passed their Curtains by -
 Sweet Morning - When I oversleep -
 Knock - Recollect - to Me -

I looked at Sunrise - Once -
 And then I looked at Them -
 And wishfulness in me arose -
 For Circumstance the same -

'Twas such an Ample Peace -
 It could not hold a Sigh -
 'Twas Sabbath - with the Bells divorced -
 'Twas Sunset - all the Day -

So choosing but a Gown -
 And taking but a Prayer -
 the only Raiment I should need -
 I struggled - and was There -

c. 1862

547

I've seen a Dying Eye
 Run round and round a Room -
 In search of Something - as it seemed -
 Then Cloudier become -
 And then - Obscure with Fog -
 And then - be soldered down
 Without disclosing what it be
 'Twere blessed to have seen -

c. 1862

548

Death is potential to that Man
 Who dies - and to his friend -
 Beyond that - unobscured
 To Anyone but God -

Of these Two - God remembers
 The longest - for the friend -

Is integral - and therefore
 Itself dissolved - of God -

c. 1862

577

If I may have it, when it's dead,
 I'll be contented - so -
 If just as soon as Breath is out
 It shall belong to me -

Until they lock it in the Grave,
 'Tis Bliss I cannot weigh -
 For tho' they lock Thee in the Grave,
 Myself - can own the key -

Think of it Lover! I and Thee
 Permitted - face to face to be -
 After a Life - a Death - We'll say -
 For Death was That -
 And this - is Thee -

I'll tell Thee All - how Bald it grew -
 How Midnight felt, at first - to me -
 How all the Clocks stopped in the World -
 And Sunshine pinched me - 'T was so cold -

Then how the Grief got sleepy - some -
 As if my Soul were deaf and dumb -
 Just making signs - across - to Thee -
 That this way - thou could'st notice me -

I'll tell you how I tried to keep
 A smile, to show you, when this Deep
 All Waded - We look back for Play,
 At those Old Times - in Calvary.

Forgive me, if the Grave come slow -
 For Coveting to look at Thee -
 Forgive me, if to stroke thy frost
 Outvisions Paradise!

c.1862

583

A Toad, can die of Light -
 Death is the Common Right
 Of Toads and Men -
 Of Earl and Midge
 The privilege -
 Why swagger, then?
 The Gnat's supremacy is large as Thine -

Life - is a different Thing -
 So measure Wine -
 Naked of Flask - Naked of Cask -
 Bare Rhine -
 Which Ruby's mine?

c. 1862

592

What care the Dead, for Chanticleer -
 What care the Dead for Day?

'Tis late your Sunrise vex their face -
 And Purple Ribaldry - of Morning

Pour as blank on them
 As on the Tier of Wall
 The Mason builded, yesterday,
 And equally as cool -

What care the Dead for Summer?
 The Solstice had no Sun
 Could waste the Snow before their Gate -
 And knew One Bird a Tune -

Could thrill their Mortised Ear
 Of all the Birds that be -
 This One - beloved of Mankind
 Henceforward cherished be -

What care the Dead for Winter?
 Themselves as easy freeze -
 June Noon - as January Night -
 As soon the South - her Breeze

Of sycamore - or Cinnamon -
 Deposit in a Stone
 And put a Stone to keep it Warm -
 Give Spices - unto Men -

607

Of nearness to her sundered Things
 The Soul has special times -
 When Dimness - looks the Oddity -
 Distinctness - easy - seems -

The Shapes we buried, dwell about,
 Familiar, in the Rooms -
 Untarnished by the Sepulchre.
 The Mouldering Playmate comes -

In just the Jacket that he wore -
 Long buttoned in the Mold
 Since we - old morings, Children - played -
 Divided - by a world -

The Grave yields back her Robberies -
 The Years, our pilfered Things -
 Bright Knots of Apparitions
 Salute us, with their wings -

As we - it were - that perished -
 Themselves - had just remained till we rejoin them -
 And 'twas they, and not ourself
 That mourned.

c. 1862

610

You'll find - it when you try to die -
 The Easier to let go -

For recollecting such as went -
 You could not spare - you know.

And though their places somewhat filled -
 As did their Marble names
 With Moss - they never grew so full -
 You chose the newer names -

And when this World - sets further back -
 As dying - say it does -
 The former love - distincter grows -
 And supersedes the fresh -

And Thought of them - so fair invites -
 It looks too tawdry Grace
 To stay behind - with just the Toys
 We bought - to ease their place -

c. 1862

614

In falling Timbers buried -
 There breathed a Man -
 Outside - the spades - were plying -
 The Lungs - within -

Could He - know - they sought Him -
 Could They - know - He breathed -
 Horrid Sand Partition -
 Neither - could be heard -

Never slacked the Diggers -
 But when Spades had done -
 Oh, Reward of Anguish,
 It was dying - Then -

Many Things - are fruitless -
 'Tis a Baffling Earth -
 But there is no Gratitude
 Like the Grace - of Death -

c. 1862

615

Our journey had advanced -
 Our feet were almost come
 To that odd Fork in Being's Road -
 Eternity - by Term -

Our pace took sudden awe -
 Our feet - reluctant - led -
 Before - were Cities - but Between -
 The Forest of the Dead -

Retreat - was out of Hope -
 Behind - a Sealed Route -
 Eternity's White Flag - Before -
 And God - at every Gate -

c. 1862

623

It was too late for Man -
 But early, yet, for God -

Creation - impotent to help -
 But Prayer - remained - Our Side -

How excellent the Heaven -
 When Earth - cannot be had -
 How hospitable - then - the face
 Of our Old Neighbor - God -

c. 1862

648

Promise This - When You be Dying -
 Some shall summon Me -
 Mine belong Your latest Sighing -
 Mine - to Belt Your Eye -

Not with Coins - though they be Minted
 From an Emperor's Hand -
 Be my lips - the only Buckle
 Your low Eyes - demand -

Mine to stay - when all have wandered -
 To devise once more
 If the Life be too surrendered -
 Life of Mine - restore -

Poured like this - My Whole Libation -
 Just that You should see
 Bliss of Death - Life's Bliss extol thro'
 Imitating You -

Mine - to guard Your Narrow Precinct -
 To seduce the sun
 Longest on Your South, to linger,
 Largest Dews of Morn

To demand, in Your low favor
 Lest the Jealous Grass
 Greener lean - Or fonder cluster
 Round some other face -

Mine to supplicate Madonna -
 If Madonna be
 Could behold so far a Creature -
 Christ - omitted - Me -

Just to follow Your dear feature -
 Ne'er so far behind -
 For My Heaven -
 Had I not been
 Most enough - denied?

c. 1862

654

A long - long Sleep - A famous - Sleep -
 That makes no show for Morn -
 By Stretch of Limb - or stir of Lid -
 An independent One -

Was ever idleness like This?
 Upon a Bank of Stone

To bask the Centuries away -
 Nor once look up - for Noon?

c. 1862

665

Dropped into the Ether Acre -
 Wearing the Sod Gown -
 Bonnet of Everlasting Laces -
 Brooch - frozen on -

Horses of Blonde - and Coach of silver -
 Baggage a strapped Pearl -
 Journey of Down - and Whip of Diamond -
 Riding to meet the Earl -

c. 1863

679

Conscious am I in my Chamber,
 Of a shapeless friend -
 He doth not attest by Posture -
 Nor Confirm - by Word -

Neither Place - need I present Him -
 Fitter Courtesy
 Hospitable intuition
 Of His Company -

Presence - is His furthest license -
 Neither He to Me
 Nor Myself to Him - by Accent -
 Forfeit Probity -

Weariness of Him, were quainter
 Than Monotony
 Knew a Particle - of Space's
 Vast Society

Neither if He visit Other -
 Do He dwell - or Nay - know I -
 But Instinct esteem Him
 Immortality -

c. 1863

692

The Sun kept setting - setting - still
 No Hue of Afternoon -
 Upon the Village I perceived -
 From House to House 'Twas Noon -

The Dusk kept dropping - dropping - still
 No Dew upon the Grass -
 But only on my Forehead stopped -
 And wandered in my Face -

My Feet kept drowsing - drowsing - still
 My fingers were awake -
 Yet why so little sound - Myself
 Unto my Seeming - make?

How well I knew the Light before -
 I could see it now -

'Tis Dying - I am doing - but
I'm not afraid to know -

c.1863

698 .

Life - is what we make it -
Death - We do not know -
Christ's acquaintance with Him
Justify Him - though -

He - would trust no stranger -
Other - could betray -
Just His own endorsement -
That - sufficeth Me -

All the other Distance
He hath traversed first -
No New Mile remaineth -
Far as Paradise -

His sure foot preceding -
Tender Pioneer -
Base must be the Coward
Dare not venture - now -

c. 1863

712

Because I could not stop for Death -
He kindly stopped for me -
The Carriage held but just Ourselves -
And Immortality.

We slowly drove - He knew no haste
 And I had put away
 My labor and my leisure too,
 For His Civility -

We passed the School, where Children strove
 At Recess - in the Ring -
 We passed the Fields of Gazing Grain -
 We passed the Setting Sun -

Or rather - He passed Us -
 The Dews drew quivering and chill -
 For only Gossamer, my Gown -
 My Tippet - only Tulle -

We paused before a House that seemed
 A Swelling of the Ground -
 The Roof was scarcely visible -
 The Cornice - in the Ground -

Since then - 'tis Centuries - and yet
 Feels shorter than the Day
 I first surmised the Horses' Heads
 Were toward Eternity -

c. 1863

715

The World - feels Dusty
 When We stop to Die -
 We want the Dew - then -
 Honors - taste dry -

Flags - vex a Dying face -
 But the least Fan
 Stirred by a friend's Hand -
 Cools - like the Rain -

Mine be the Ministry
 When thy Thirst comes -
 And Hybla Balms -
 Dews of Thessaly, to fetch -

c. 1863

717

The Beggar Lad - dies early -
 It's Somewhat in the Cold -
 And Somewhat in the Trudging feet -
 And haply, in the World -

The Cruel - smiling - bowing World -
 That took its Cambrian Way -
 Nor heard the timid cry for "Bread" -
 "Sweet Lady - Charity" -

Among Redeemed Childern
 If Trudging feet may stand -
 The Barefoot time forgotten - so -
 The Sleet - the bitter Wind -

The Childish Hands that teased for Pence
 Lifted adoring - then -

To Him whom never Ragged - Coat
 Did supplicate in vain -

c. 1863

721

Behind Me - dips Eternity -
 Before Me - Immortality -
 Myself - the Term between -
 Death but the Drift of Eastern Gray,
 Dissolving into Dawn away,
 Before the West begin -

'Tis Kingdoms - afterward - they say -
 In perfect - pauseless Monarchy -
 Whose Prince - is Son of None -
 Himself - His Dateless Dynasty -
 Himself - Himself diversify -
 In Duplicate divine -

'Tis Miracle before Me - then -
 'Tis Miracle behind - between -
 A Crescent in the Sea -
 With Midnight to the North of Her -
 And Midnight to the South of Her -
 And Maelstrom - in the Sky -

c. 1863

726

We thirst af first - 'tis Nature's Act -
 And later - when we die -

A little Water supplicate -
Of fingers going by -

It intimates the finer want -
Whose adequate supply
Is that Great Water in the West -
Termed Immortality -

c. 1863

749

All but Death, can be Adjusted -
Dynasties repaired -
Systems - settled in their Sockets -
Citadels - dissolved -

53

Wastes of Lives - resown with Colors
By Succeeding Springs -
Death - unto itself - Exception -
Is exempt from Change -

c. 1863

758

These - saw Visions -
Latch them softly -
These - held Dimples -
Smooth them slow -
This - addressed departing accents -
Quick - Sweet Mouth - to miss thee so -

This - We stroked -
Unnumbered Satin -

These - we held among our own -
 Fingers of the Slim Aurora -
 Not so arrogant - this Noon -

These - adjust - that ran to meet us -
 Pearl - for Stocking - Pearl for Shoe -
 Paradise - the only Palace
 Fit for Her reception - now -

c. 1863

759

He fought like those Who've nought to lose -
 Bestowed Himself to Balls
 As One who for a further Life
 Had not a further Use -

Invited Death - with bold attempt -
 But Death was Coy of Him
 As Other Men, were Coy of Death
 To Him - to live - was Doom -

His Comrades, shifted like the Flakes
 When Gusts reverse the Snow -
 But He - was left alive Because
 Of Greediness to die -

c. 1863

762

The Whole of it came not at once -
 'Twas Murder by degrees -

A Thrust - and then for Life a chance -
The Bliss to cauterize -

The Cat reprieves the Mouse
She eases from her teeth
Just long enough for Hope to tease -
Then mashes it to death -

'Tis Life's award - to die -
Contenteder if once -
Than dying half - then rallying
For consciouser Eclipse -

c. 1863

778

This that would greet - an hour ago -
Is quaintest Distance - now -
Had it a Guest from Paradise -
Nor glow, would it, nor bow -

Had it a notice from the Noon
Nor beam would it nor warm -
Match me the Silver Reticence -
Match me the Solid Calm -

c.

784

Bereaved of all, I went abroad -
No less bereaved was I
Upon a New Peninsula
The Grave preceded me -

Obtained my Lodgings, ere myself -
 And when I sought my Bed -
 The Grave it was reposed upon
 The Pillow for my Head -

I waked to find it first awake -
 I rose - It followed me -
 I tried to drop it in the Crowd -
 To lose it in the Sea -

In Cups of artificial Drowse
 To steep its shape away -
 The Grave - was finished - but the Spade
 Remained in Memory -

c. 1863

813

This quiet Dust was Gentlemen and Ladies
 And Lads and Girls -
 Was laughter and ability and Sighing
 And Frocks and Curls.

This Passive Place a Summer's nimble mansion
 Where Bloom and Bees
 Exists an Oriental Circuit
 Then cease, like these -

c. 1864

816

A Death blow is a Life blow to Some
 who till they died, did not alive become -

who had they lived, had died but when
They died, Vitality begun

829

Ample make this Bed -
Make this Bed with Awe -
In it wait till Judgment break
Excellent and Fair.

Be its Mattress straight -
Be its Pillow round -
Let no Sunrise's yellow noise
Interrupt this Ground -

831

Dying! To be afraid of thee
One must to thine Artillery
Have left exposed a Friend -
Than thine old Arrow is a Shot
Delivered straighter to the Heart
The leaving Love behind.

Not for itself, the Dust is shy.
But, enemy, Beloved be
Thy Batteries divorce.
Fight sternly in a Dying eye
Two Armies, Love and Certainty
And Love and the Reverse.

856

There is a finished feeling
 Experienced at Graves -
 A leisure of the Future -
 A Wilderness of Size.

By Death's bold Exhibition
 Preciser what we are
 And the Eternal function
 Enabled to infer.

c. 1864

886

These tested Our Horizon -
 Then disappeared
 As Birds before achieving
 A Latitude.

Our Retrospection of Them
 A fixed Delight,
 But our Anticipation
 A Dice - a Doubt -

c. 1864

897

How fortunate the Grave -
 All Prizes to obtain -
 Successful certain. if at last,
 First Suitor not in vain.

c. 1864

900

What did They do since I saw Them?
 Were They industrious?
 So many questions to put Them
 Have I the eagerness

That could I snatch Their Faces
 That could Their lips reply
 Not till the last was answered
 Should They start for the Sky.

Not if Their Party were waiting,
 Not if to talk with Me
 Were to Them now, Homesickness
 After Eternity.

Not if the Just suspect me
 And offer a Reward
 Whould I restore my Booty
 To that Bold Person, God -

c. 1864

901

Sweet, to have had them lost
 For news that they be saved -
 The nearer they departed Us
 The nearer they, restored.

Shall stand to Our Right Hand -
 Most precious and the Dead -

Next precious
 Those that rose to go -
 Then thought of Us. and stayed.

c. 1864

906

The Admirations - and Contempts - of time -
 Show justest - through an Open Tomb -
 The Dying - as it were a Height
 Reorganizes Estimate
 And what We saw not
 We distinguish clear -
 And mostly - see not
 What We saw before -

'Tis Compound Vision -
 Light - enabling Light -
 The Finite - furnished
 With the Infinited -
 Convex - and Concave Witness -
 Back - toward Time -
 And forward -
 Toward the God of Him -

c. 1864

908

'Tis Sunrise - Little Maid - Hast Thou
 No Station in the Day?
 'Twas not thy wont. to hinder so -
 Retrieve thine industry -

'Tis Noon - My little Maid -
 Alas - and art thou sleeping yet?
 The Lily - waiting to be Wed -
 The Bee - Hast thou forgot?

My little Maid - 'Tis Night - Alas
 That Night should be to thee
 Instead of Morning - Had'st thou broached
 Thy little Plan to Die -
 Dissuade thee, if I could not, Sweet,
 I might have aided - thee -

c. 1864

922

Those who have been in the Grave the longest -
 Those who begin Today -
 Equally perish from our Practise -
 Death is the other way -

Foot of the Bold did least attempt it -
 It - is the White Exploit -
 Once to achieve, annuls the power
 Once to communicate -

c. 1864

923

How the Waters closed above Him
 We shall never know -
 How He stretched His Anguish to us
 That - is covered too -

Spreads the Pond Her Base of Lilies
 Bold above the Boy
 Whose unclaimed Hat and Jacket
 Sum the History -

c. 1864

935

Death leaves Us homesick, who behind.
 Except that it is gone
 Are ignorant of its Concern
 As if it were not born.

Through all their former Places, we
 Like Individuals go
 Who something lost, the seeking for
 Is all that's left them, now -

c. 1863

942

Snow beneath whose chilly softness
 Some that never lay
 Make their first Repose this Winter
 I admonish Thee

Blanket Wealthier the Neighbor
 We so new bestow
 Than thine acclimated Creature
 Wilt Thou, Austere Snow?

943

A Coffin - is a small Domain.
 yet able to contain
 A Citizen of Paradise
 In its diminished Plane.

A Grave - is a restricted Breadth -
 yet ampler than the Sun -
 And all the Seas He populates
 And Lands He looks upon

To Him who on its small Repose
 Bestows a single Friend -
 Circumference without Relief -
 Or Estimate - or End -

c. 1864

946

It is an honorable Thought
 And makes One lift One's Hat
 As One met sudden Gentlefolk
 Upon a daily Street

64

That We've immortal Place
 Though Pyramids decay
 And Kingdoms, like the Orchard
 Flit Russetly away

c. 1864

947

Of Tolling Bell I ask the cause?

"A Soul has gone to Heaven"

I'm answered in a lonesome tone -

Is Heaven then a Prison?

That Bells should ring till all should know .

A Soul had gone to Heaven

Would seem to me the more the way

A Good News should be given.

c. 1864

948

'Twas Crisis - All the length had passed -

That dull - benumbing time

There is in Fever or Event -

And now the Chance had come -

The instant holding in its claw

The privilege to live

Or warrant to report the Soul

The other side the Grave.

The Muscles grappled as with leads

That would not let the Will-

The Spirit shook the Adamant -

But could not make it feel.

The Second poised - debated - shot -

Another had begun -

And simultaneously, a Soul
Escaped the House unseen -

c. 1864

949

Under the Light, yet under,
Under the Grass and the Dirt,
Under the Beetle's Cellar
Under the Clover's Root.

Further than Arm could stretch
Were it Giant long,
Further than Sunshine could
Were the Day Year long,
Over the Light, yet over,
Over the Arc of the Bird -
Over the Comet's chimney -
Over the Cubit's Head,

Further than Guess can gallop
Further than Riddle ride -
Oh for a Disc to the Distance
Between Ourselves and the Dead!

c. 1864

960

As plan for Noon and plan for Night
So differ Life and Death
In positive Prospective -
The Foot upon the Earth

At Distance, and Achievement, strains,
 The Foot upon the Grave
 Makes effort at conclusion
 Assisted faint of Love.

c. 1864

962

Midsummer, was it, when They died -
 A full, and perfect time -
 The Summer closed upon itself
 In Consummated Bloom -

The Corn, her furthest kernel filled
 Before the coming Flail -
 When These - leaned into Perfectness -
 Through Haze of Burial -

c. 1864

970

Color - Caste - Denomination -
 These - are Time's Affair -
 Death's diviner Classifying
 Does not know they are -

As in sleep - All Hue forgotten -
 Tenets - put behind -
 Death's large - Democratic fingers
 Rub away the Brand -

If Circassian - He is careless -
 If He put away
 Chrysalis of Blonde - or Umber -
 Equal Butterfly -

They emerge from His Obscuring -
 What Death - knows so well -
 Our minuter intuitions -
 Deem unpalatable -

c. 1864

972

Unfulfilled to Observation -
 Incomplete - to Eye -
 But to Faith - a Revolution
 In Locality -

Unto Us - the Suns extinguish -
 To our Opposite -
 New Horizons - they embellish -
 Fronting Us - with Night.

c. 1864

976

Death is a Dialogue between
 The Spirit and the Dust.
 "Dissolve" says Death - The Spirit "Sir
 I have another Trust"

Death doubts it - Argues from the Ground -
 The Spirit turns away
 Just laying off for evidence
 An Overcoat of Clay.

c. 1864

990

Not all die early, dying young -
 Maturity of Fate
 Is consummated equally
 In Ages, or a Night -

A Hoary Boy, I've known to drop
 Whole statured - by the side
 Of Junior of Fourscore - 't was Act
 Not Period - that died.

c. 1865

999

Superfluous were the Sun
 When Excellence be dead
 He were superfluous every Day
 For every Day be said

That syllable whose Faith
 Just saves it from Despair
 And whose "I'll meet You" hesitates
 If Love inquire "Where"?

Upon His dateless Fame
 Our Periods may lie
 As Stars that drop anonymous
 From an abundant sky.

c. 1865

1015

Were it but Me that gained the Height -
 Were it but They, that failed!
 How many things the Dying play
 Might they but live, they would!

c. 1865

1026

The Dying need but little, Dear,
 A Glass of Water's all,
 A Flower's unobtrusive Face
 To punctuate the Wall,

A Fan, perhaps, a Friend's Regret
 And Certainty that one
 No color in the Rainbow
 Perceive, when you are gone.

c. 1865

1030

That Such have died enable Us
 The Tranquiller to die -
 That Such have lived,
 Certificate for Immortality.

c. 1865

1033

Said Death to Passion

"Give of thine an Acre unto me."

Said Passion, through contracting Breaths

"A Thousand Times Thee Nay.."

Bore Death from Passion

All His East

He - sovereign as the Sun

Resituated in the West

And the Debate was done.

c. 1865

1044

A Sickness of this World it most occasions

When Best Men die.

A Wishfulness their far Condition

To occupy.

A Chief indifference, as Foreign

A World must be

Themselves forsake - contened.

For Deity.

c. 1865

1062

He scanned it - staggered -

Dropped the Loop

To Past or Period -

Caught helpless at a sense as if

His Mind were going blind -

Groped up, to see if God was there -
Groped backward at Himself
Caressed a Trigger absently
And wandered out of Life.

c. 1865

1065

Let down the Bars, Oh Death -
The tired Flocks come in
Whose bleating ceases to repeat
Whose wandering is done -

Thine is the stillest night
Thine the securest Fold
Too near Thou art for seeking Thee
Too tender, to be told.

c. 1865

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวพรรณประไพ ชื่อสกุล คงรอด

เกิดวันที่ 22 เดือน ธันวาคม พุทธศักราช 2502

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 2508/943 ถนนดินแดง ตำบลสามเสนใน
เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 10110

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2519 มัธยมศึกษาตอนปลาย (แผนกศิลป์ - คณิต) จากโรงเรียน
เบญจมราชูทิศ

พ.ศ. 2523 กศ.บ. (วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทบริหารธุรกิจ) จาก
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

พ.ศ. 2532 กศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร